

Giới thiệu Đích Nữ Tàn Phi

Truyện Đích Nữ Tàn Phi, chuyện nói về người con gái vốn là nhị tiểu thư của Thượng thư phủ nổi tiếng khắp kinh thành, tuy bị tàn phế hai chân nhưng xem ra nàng vẫn là một tuyệt sắc giai nhân cùng ty ty song sinh.

Tỷ ty xinh đẹp yêu kiều diễm lệ, cao quý như mẫu đơn, tài hoa xuất chúng. Muội muội thanh lệ, tinh tế, cao ngạo như mai, tài hoa chẳng kém tỷ ty, trở trêu thay hai tỷ muội lại yêu cùng một người. Cảm nghĩ cuộc đời bị tàn phế nhưng lại được gả cho người mình yêu thương thì cũng là phúc phận dành cho nàng.

Nhưng nào ngờ ngày đại hôn, phu quân của nàng lại gọi tên tỷ ty. Mời các bạn đón đọc truyện Đích Nữ Tàn Phi một truyện hay và sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Lãnh cung phế hậu

Tiết Phong Lan không thể tin được nhìn hai người đang quấn lấy nhau trên long sàng, nam nhân gương mặt tuấn tú, điển cường ra vào thân thể nữ nhân. Nữ nhân bên dưới lại rên rỉ, cặp đùi trắng nõn quấn chặt lấy hông nam nhân mà rên:

“Vũ ca ca ~~~ A ~~~ Sâu quá ~~~ Vũ ca ca...”

Nam nhân bên trên không ngừng ra vào, ôm lấy thân hình nữ nhân thúc mạnh.

“A ~~~ Vũ ca ca...”

Tiết Phong Lan ngồi trên xe lăn, nhìn đôi nam nữ trên giường không kìm chế được mà rơi nước mắt. Đó là nam nhân nàng yêu nhất, cùng tỷ ty song sinh của nàng... Hai người bọn họ lại... Lại phản bội nàng!

Tiết Phong Lan cảm thấy toàn thân như vô lực, đau quá...

Tay bắt giắc siết chặt, nàng đẩy xe lăn vào nhưng đôi nam nữ vẫn đắm chìm vào dục vọng mà không phát hiện.

Nàng hô hấp không thông, cảm thấy như mình rất ngu ngốc, nam nhân của nàng lên giường với tỷ ty nàng mà nàng lại không dám mở miệng!

Tay run rẩy cầm lấy bình hoa bên cạnh, đập mạnh xuống nền gạch. Mảnh vỡ của bình văng tứ phía, tay nàng cũng bị mảnh vỡ của bình làm trầy xước đến chảy máu, nhưng lúc này, nàng lại không cảm thấy đau, bởi... Tâm của nàng còn đau hơn gấp trăm ngàn lần!

Đôi nam nữ lúc này mới giật mình, nam nhân tức giận quay đầu. Đến khi phát hiện người đó là Tiết Phong Lan thì lửa giận không giám mà ngược lại còn tăng thêm.

Hắn vơ tay khoác áo, lấy chăn che lấy thân hình của nữ nhân trên giường. Tức giận rống:

“Tiết Phong Lan, ngươi là đang làm gì?!”

Nhìn hắn che chở nữ nhân trong lòng thì tim nàng bắt giắc lạnh đi. Nàng cười nhạt, môi mấp máy:

“Ta làm gì? Vũ ca ca, ngươi lên giường với tỷ ty ta mà hỏi ta đang làm gì? Lời này lẽ ra là ta hỏi ngươi, nàng là tỷ ty của ta!”

Nữ nhân trên giường nghe vậy liền yếu ớt lên tiếng:

“Lan Nhi, muội đừng tức giận. Ta và Vũ ca ca là lưỡng tình tương duyệt, ta... Không phải cố ý gạt muội!”

“Lưỡng tình tương duyệt? Ha ha, hai người lưỡng tình tương duyệt vậy thì ta là gì?! Kê thứ ba chen vào giữa hai người sao? Tiết Phong Linh, ngươi nói ngươi không có ý? Không có ý phá vỡ hạnh phúc của ta? Hay không có ý leo lên giường của phu quân ta?! Tỷ ty, tất cả là ngươi không có ý sao?” Nàng gần như rống lên, tay nắm chặt xe lăn. Gương mặt đầy nước mắt khiến người khác thương xót.

Lưỡng tình tương duyệt? Nếu bọn họ đã lưỡng tình tương duyệt thì tại sao hắn lại lấy nàng?! Tại sao lại khiến nàng đau khổ như vậy?!

“Lan Nhi, muội đừng tức giận, là ta không tốt. Ta không phải muốn phá vỡ hạnh phúc của muội... Vì quá yêu Vũ ca ca nên ta mới cùng huynh ấy... Lan Nhi, không phải ta cố ý tổn thương muội đâu!”

Tiết Phong Linh trên giường ôm lấy chân, gương mặt đầy uất ức.

“Tiết Phong Linh! Ngươi đóng kịch thật giỏi, thì ra từ trước đến nay ngươi vẫn luôn lợi dụng ta!”

Nàng tàn phế chứ nàng không có ngu ngốc, những việc xảy ra hôm nay chính là lời giải đáp cho việc sau khi nàng thành hôn Tiết Phong Linh vẫn thường xuyên vào cung thăm nàng. Hoá ra chỉ là cái cớ, vốn nàng không tin lời Thanh Như nói nhưng không ngờ nàng ta lại nói thật!

Thì ra tất cả đều biết, chỉ có mình nàng là ngu ngốc, bị người ta đâm sau lưng mà vẫn đối xử tốt với người ta như tỷ muội tốt!

Chẳng trách ngày đó Ngọc phi lại nói với nàng: “Hãy cẩn thận người bên cạnh...”

Lúc đó vì một mực tin Tiết Phong Linh mà nàng không nghe lời Ngọc phi nói. Sau đó hai ngày, nàng nghe tin Ngọc phi trượt chân té hồ nhưng không có đề tâm. Ngẫm lại lúc đó là mùa đông, Ngọc phi vốn không thích ra ngoài, sao có thể lại trượt chân té được?! Chỉ sợ ngày đó Ngọc phi nói với nàng đều bị Tiết Phong Linh nghe được nên đã...

“Lan Nhi, không phải như vậy...”

“Đừng gọi ta, ta ghê tởm ngươi!!!”

“Tiết Phong Lan! Ngươi nào loạn đủ chưa?!”

Lúc này giọng lạnh lẽo của nam nhân vang lên như đánh vào lòng Tiết Phong Lan.

Hắn hỏi nàng làm loạn đủ chưa?! Nàng nào loạn? Đúng vậy, nàng là đang nào loạn, nhưng vì ai chứ? Không phải là vì hắn sao?!!!

“Vũ ca ca...” Tiết Phong Lan cắn môi, mặc dù hận Tiết Phong Linh nhưng hắn vốn là phu quân của nàng, sớm tối triều miên...

Hắn vốn là Hoàng đế một nước, bên cạnh sớm đã có tam cung lục viện, dù vậy nàng vẫn có thể tha thứ... Nhưng tại sao hắn lại cùng với tỷ tỷ nàng...

“Câm miệng! Trên đời này trừ Linh Nhi ra, không ai được gọi ta một tiếng ‘Vũ ca ca’!”

Trên đời này trừ nàng ra, không ai được phép gọi ta một tiếng ‘Vũ ca ca’!

Ngày đó hắn nói với nàng thế nào nhỉ?! Hắn nói chỉ trừ nàng ra, không ai được phép gọi hắn như vậy...

Đúng vậy, mười năm trước hắn chính là nói như thế. Mười năm sau hắn vẫn nói như vậy, nhưng đối tượng lại không phải là nàng mà là tỷ tỷ của nàng!!!

“Vũ... Hoàng thượng...”

Từ khi nào thì hắn lại nói chuyện lớn tiếng với nàng như vậy? Từ khi nào thì hắn đã không còn ôn nhu gọi nàng một tiếng ‘Lan Nhi’ rồi?

“... Hoàng thượng... rốt cuộc ngươi có yêu ta...?”

Yêu hay không chỉ sợ nàng đã sớm biết kết quả... Nhưng nàng vẫn muốn tin hắn, tin tưởng tình yêu nàng dành cho hắn bao nhiêu năm nay!

“Nếu ngươi đã muốn biết thì trầm nói cho ngươi biết... Trăm từ trước đến nay... Chưa từng yêu ngươi!!!”

Mặc dù sớm biết kết quả nhưng tại sao tim nàng lại đau như vậy?!

Trong lòng hắn vốn không có nàng, là nàng ngu ngốc bị hắn dùng những lời mật ngọt lừa.

“Hoàng thượng... Trong lòng thật sự chưa từng có ta sao...?”

Tại sao chứ? Rõ ràng không yêu nàng thì tại sao hắn lấy nàng?! Không yêu nàng thì tại sao lại nói những lời đó? Khiến nàng hy vọng, đặt niềm tin vào hắn... Cuối cùng thì sao? Hung hăng đẩy nàng từ trên cao xuống...

“Tiết Phong Lan, trầm nghĩ ngươi hẳn biết người trầm yêu vốn không phải ngươi... Là tự ngươi không chấp nhận, bắt chấp thủ đoạn gả cho trầm. Năm đó nếu không phải Hoàng tử mẫu ép buộc, trầm làm sao lấy một người tàn phế như ngươi?! Ngươi hãm hại Linh Nhi không gả được ra ngoài, bây giờ lại quay lại nằng nặc Linh Nhi! Ngươi có biết xấu hổ là gì không?! Độc phụ như ngươi, trầm làm sao có thể yêu?!”

“Vũ ca ca...” Tiết Phong Linh trên giường ôm lấy Lam Thành Vũ, bộ ngực dưới lớp chăn dụi dụi vào tay hắn. Về mặt nàng ta thanh khiết vô tội khiến cho Tiết Phong Lan hận không thể giết chết cả hai người.

Nàng không biết xấu hổ? Ha ha, người bị lợi dụng là nàng! Người bị hãm hại cũng là nàng! Bao giờ thì Tiết Phong Linh lại trở thành người bị hại rồi? Người không muốn gả ra ngoài chính là nàng ta! Nàng ta đòi sống đòi chết không muốn gả ra ngoài! Bây giờ lại nói nàng hãm hại khiến nàng ta không gả được?! Thật tức cười!!!

Hắn nói nàng là độc phụ? Vậy nữ nhân trong lòng hắn là gì? Nàng ta so với độc phụ này còn độc hơn gấp trăm ngàn lần! Lam Thành Vũ, uống cho ngươi một đoi thông minh!!! Rốt cuộc thì tại sao nàng lại yêu một kẻ như vậy? Lão Thiên là đang trêu chọc nàng sao!!!

Tiết Phong Lan bắt giắc đưa tay sờ mặt, nếu không có gương mặt giống Tiết Phong Linh thì liệu nàng có như ngày hôm nay?!

“Người đâu, truyền lệnh: Tiết Hoàng hậu không tuân thủ nữ tắc, ghen ghét vô cớ. Lập tức phế hậu, biếm vào Lãnh cung. Tuyệt đối không được phép ra khỏi Lãnh cung!”

“...”

Thì ra trên đời này, tất cả đều không thay đổi. Thứ thay đổi, chính là lòng người!

Tỷ tỷ trước kia yêu thương nàng ra sao? Hiện tại lại hung hăng đâm nàng từ sau lưng như thế!

Phu quân cùng ân ái triền miên, bây giờ lại muốn phế nàng!

Hoá ra trên đời này, người ngu ngốc nhất... Chỉ sợ là Tiết Phong Lan nàng!!!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Dục hỏa trùng sinh

“Tại sao...?!” Vì lâu ngày không nói chuyện mà giọng nói có chút khàn khàn khó nghe nhưng nữ tử đối diện vẫn hiểu được, có lẽ vì là tỷ muội song sinh nên tâm linh tương thông chăng?!

“Tại sao?! Ngươi muốn biết tại sao Vũ ca ca không yêu ngươi hay... Tại sao ngươi lại có ngày hôm nay?!”

Tiết Phong Linh cao ngạo đứng trước mặt nàng, mặc trên người phượng bào, váy dài thêu hình những con phượng bay rực rỡ. Làm một kiểu tóc không tước, cài cây trâm Phụng Vũ Cửu Thiên chỉ có Hoàng hậu mới có thể dùng!

Nhớ lúc trước, Thái hậu ban cho nàng nàng còn không dám dùng vậy mà hiện tại nàng ta lại có thể tùy ý sử dụng như thế!

Tiết Phong Lan nàng không cam tâm, Thiên gia sao lại đối xử với nàng như thế?! Khiến cho hai chân của nàng tàn phế vẫn chưa đủ sao? Hiện tại còn khiến nàng mất đi ngôi vị hoàng hậu...

“Rốt cuộc là tại sao...?” Ngẩng đầu lên nhìn gương mặt không tỳ vết, Tiết Phong Lan cảm thấy đó là chính mình trước kia.

Khi Thái hậu còn sống, nàng chính là vị Hoàng hậu khiến người khác không dám khinh thường. Lam Thành Vũ cũng không dám đối xử với nàng không tốt. Vậy mà sau khi Thái hậu mất, nàng không có ai làm chỗ dựa, Hoàng hậu như nàng còn thua xa cung nữ!

Khi đó Tiết Phong Linh xuất hiện lúc nàng cô đơn nhất khiến cho nàng tin tưởng nàng ta tuyệt đối. Nhưng không ngờ...

Nhìn bộ dạng thảm hại của Tiết Phong Lan, Tiết Phong Linh không khỏi cười to: “Muội muội à, ngươi chắc không ngờ bản thân mình lại có ngày hôm nay đâu nhỉ?”

“Tại sao? Ta là muội muội của ngươi cơ mà!!!”

Nàng không hiểu, nàng là muội muội của nàng ta. Tại sao nàng ta lại đối xử với nàng như vậy?! Nàng ta hại nàng thì được gì cơ chứ?!!!

“Muội muội?!” Tiết Phong Linh cười nhạt, ánh mắt khinh thường nhìn nàng:

“Muội muội sao? Ngươi thì có tư cách gì làm muội muội của bản cung? Một người tàn phế như ngươi mà dám mở miệng nhận làm muội muội của ta?! Ngươi nhìn lại bản thân mình đi! Ngươi xem ngươi là bộ dạng gì đã!”

Tiết Phong Lan cắn môi, nàng rừ mi mắt xuống. Nàng ta thật sự là tỷ tỷ thân sinh của nàng ư?! Tại sao tỷ tỷ trước kia đối xử với nàng tốt như thế nào thì hiện tại hoàn toàn ngược lại?! Tiết Phong Lan nghi ngờ liệu nàng ta có phải tỷ tỷ của nàng hay không?

“Ngươi thật sự là tỷ tỷ của ta sao?”

Tiết Phong Linh nghe vậy liền cười lạnh, trâm cài trên đầu đung đưa.

“Nói cho ngươi biết nhé: Ta là thân tỷ tỷ của ngươi đấy!”

“Vậy thì tại sao...?” Tiết Phong Lan không hiểu nếu nàng ta thật sự là thân tỷ tỷ của nàng thì sao lại đối xử với nàng như vậy?!

“Dù sao hôm nay ngươi cũng không thể sống được. Vậy thì ta nói cho ngươi biết một bí mật nhé!” Tiết Phong Linh cười vô cùng ôn nhu, càng làm nổi bật lên Phượng bào chói mắt của nàng ta.

Tiết Phong Linh đi đến gần nàng, ghé vào tai nàng, thì thầm:

“Ta chính là chán ghét ngươi!”

Mặc dù đã đoán được chút ít nhưng Tiết Phong Lan vẫn có chút bất ngờ, nàng không mấy tin tưởng lời nói của Tiết Phong Linh.

“Ngươi có muốn biết lí do không?” Vuốt vòng ngọc đeo tay của bản thân, Tiết Phong Linh lạnh lùng mở miệng.

“...” Tiết Phong Lan trầm ngâm không nói.

“Nhìn ngươi đáng thương như vậy ta sẽ nói cho ngươi biết!” Thấy Tiết Phong Lan không nói, nàng khinh thường cười.

“Ngươi biết không? Ngay từ lúc ngươi sinh ra ta đã chán ghét ngươi! Tại sao ngươi lại có thể có tất cả tình thương yêu của phụ thân cùng nương?! Tại sao ngươi lại có thể gả cho Vũ ca ca làm Hoàng hậu?! Tại sao ngươi lại có tất cả còn ta thì không? Tại sao?!!!”

Ánh mắt Tiết Phong Linh lóe lên hận thù khiến Tiết Phong Lan ngỡ ngàng: “Chỉ như vậy mà ngươi lại...?”

Nàng ta chỉ ghen tỵ sao? Sao nàng ta lại có thể nói như vậy? Phụ mẫu đều thương nàng ta cơ mà?! Hơn nữa tổ mẫu luôn thiên vị nàng ta vậy mà nàng ta lại nói nàng có tất cả?! Nàng gả cho Lam Thành Vũ thành Hoàng hậu thì sao? Chẳng phải nàng cũng không có được tình yêu của hắn sao?! Sao nàng ta lại có thể nói như thế?!

“Chỉ như vậy? Ngươi nói nghe thật đơn giản. Tiết Phong Lan ta thật sự chán ghét ngươi, thậm chí hận không thể giết ngươi!”

Tiết Phong Linh tức giận, ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm Tiết Phong Lan, nếu ánh mắt Tiết Phong Linh thật sự là dao thì nàng đã bị chặt làm trăm mảnh rồi!

“Tiết Phong Linh ta thật sự không hiểu, chỉ vì những thứ này mà ngươi hãm hại ta thành như vậy, ngươi thấy rất vui sao?”

Tiết Phong Lan lắc đầu, hoàn toàn không đồng ý với suy nghĩ của Tiết Phong Linh. Dù sao bọn họ cũng là thân tỷ muội, vậy mà Tiết Phong Linh lại vì ngôi vị Hoàng hậu mà hãm hại nàng. Ngôi vị Hoàng hậu thật đáng giá hơn tình thân sao?!

“Chát!” Tiết Phong Linh vung tay tát vào mặt Tiết Phong Lan, ánh mắt nàng hoàn toàn khác lúc này, lúc này ánh mắt nàng lạnh như băng ngàn năm.

“Ngươi thì hiểu cái gì?! Ngươi có được tất cả những thứ mình muốn, còn ta thì không! Ngươi có bao giờ nghĩ cho ta không? Ngươi chỉ biết suy nghĩ cho bản thân mình! Đồ ích kỷ!”

Tiết Phong Lan cảm thấy má trái bỏng rát, nàng đưa tay xoa mặt mình.

Nàng ích kỷ? Rõ ràng người ích kỷ là nàng ta!

Nàng nhớ rất rõ khi còn nhỏ, nàng muốn phụ thân mua cho đồ chơi thì phụ thân không cho, nàng ta cũng ở bên cạnh khuyên bảo. Sau này món đồ đó xuất hiện trước mắt nàng, lúc đó nàng đã rất vui mừng nhưng nàng phát hiện món đồ chơi đó đã bị hỏng một chút. Lúc đó còn nhỏ nàng không hề suy nghĩ nhiều, cũng không để ý đến ánh mắt của Cổ ma ma. Sau này nàng mới biết được đó là món đồ chơi mà tỷ tỷ nàng - Tiết Phong Linh không cần nữa nên mới đem cho nàng, vậy mà nàng còn vui mừng như nhặt được món đồ quý giá!

Từ trước đến giờ chỉ cần là món đồ mà nàng muốn thì Tiết Phong Linh đều có. Tổ mẫu luôn thiên vị nàng ta, nàng ta làm gì cũng là đúng, còn nàng làm gì cũng là sai. Nhớ lần đó nàng trễ giờ thỉnh an lão thái thái, vậy mà bị phạt không được ăn cơm, nhưng lúc đó nàng vẫn nghĩ là bản thân không tốt, không bằng tỷ tỷ.

Mẫu thân vẫn bảo là học hỏi tỷ tỷ, Tiết Phong Lan tất nhiên nghe theo. Lúc học cầm kỳ thi họa, tỷ tỷ lúc nào cũng đứng đầu, còn nàng thì bị chê trách. Lúc nào cũng vậy, tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân rồi đến lão sư, trong mắt tất cả mọi người Tiết Phong Linh luôn đứng nhất. Nhưng lúc đó nàng vẫn không để ý, không muốn tranh giành nổi bật cùng tỷ tỷ.

Nhưng đến một ngày Lam Thành Vũ xuất hiện, hắn không chê nàng tàn phế, không chê nàng tùy hứng, một mực yêu thương nàng... Giờ ngẫm lại Tiết Phong Lan cảm thấy tất cả sự việc đều thật sự buồn cười! Đột nhiên nàng cảm thấy hối hận vì đã không tranh giành nổi bậc với Tiết Phong Linh.

Nếu lúc trước nàng không nhường nhịn nàng ta thì liệu bản thân có như bây giờ?

“Làm sao vậy? Hối hận rồi sao?! Ánh mắt tràn đầy sự hối tiếc đấy!” Nâng gương mặt của Tiết Phong Lan lên, Tiết Phong Linh cười khinh bỉ:

“Dù ngươi có hối hận thì cũng chẳng thể thay đổi được gì! Cuộc đời này trời đã đã định ngươi phải thua trong tay ta!”

Tiết Phong Lan cắn môi, ánh mắt rơi vào người Tiết Phong Linh: “Ngươi cảm thấy như vậy ư? Hắn đã phế ta thì thế nào sau này cũng sẽ phế ngươi! Ngươi nghĩ ngươi sẽ ở trên cao cả đời sao?! Lời của nam nhân tuyệt đối không thể tin!”

“Câm miệng! Người đầu mang rượu đến đây!” Tiết Phong Linh khoát tay, một đám người mang theo khay, trên khay là một bình rượu.

Tiết Phong Lan sững sốt, định lùi về phía sau nhưng chân nàng không thể di chuyển. Đành bị đám cung nữ, thái giám ép buộc đổ rượu vào.

Tiết Phong Lan vùng vẫy: “Không, thả ta ra, không...”

“...” Tiết Phong Lan vô lực bị các cung nữ, thái giám đổ rượu vào miệng.

Rượu nóng rát, chảy vào trong yết hầu, Tiết Phong Lan cảm thấy cổ họng nóng đến đáng sợ.

“Phụt!” Một ngụm máu phun ra, Tiết Phong Lan vô lực ngã xuống.

Tiết Phong Linh thấy vậy liền cười lớn: “Tiết Phong Lan, nể tình chúng ta là tỷ muội, ta nói cho ngươi một bí mật để tiễn ngươi một đoạn đường nhé!”

Tiết Phong Lan cảm thấy bụng đau không thôi, lực phủ ngũ tạng như loạn cả lên.

“Đau quá...”

“Tiết Phong Lan có phải ngươi rất muốn biết ai đã khiến chân ngươi bị tàn phế không?!” Thấy Tiết Phong Lan ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt có vẻ không cam lòng thì Tiết Phong Linh cười to:

“Người khiến ngươi bị tàn phế như ngày hôm nay chính là ta!”

Trước khi chìm vào trong đêm tối, lời của Tiết Phong Linh vang lên bên tai nàng.

Thì ra thật sự là nàng ta...?! Hóa ra là như vậy sao? Tiết Phong Lan nàng đã ngu ngốc một đời!

Tiết Phong Lan nàng không cam lòng, tại sao nàng lại bị đối xử như vậy?! Thiên gia, ngài thật không công bằng. Chẳng lẽ cả đời này, Tiết Phong Lan nàng thật sự chết trong hối hận ư...?!

Thiên gia ngài thật sự không có mắt!!!

Nếu có kiếp sau, Tiết Phong Lan ta thề nhất định sẽ khiến cho tất cả những người hại ta sống không bằng chết!!! Khiến họ phải hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này!!!

~ ~ ~

Lạnh!

Lạnh quá!

Ai đó... Làm ơn...!

Tiết Phong Lan cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, nàng cố gắng mở mi mắt nặng trĩu ra...

“Người đầu, mau cứu Tứ tiểu thư!”

“Người đầu...”

Ồn ào quá... Tại sao lại ồn như vậy...

Toàn thân như vô lực, Tiết Phong Lan chìm dần xuống đáy hồ. Thứ nàng nhìn thấy cuối cùng, là nụ cười khinh bỉ của Tiết Phong Linh.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tàn phi trở về

Bên trong căn phòng được trang trí hoa lệ, có không ít người đang ngồi nói chuyện, ai ai cũng đều lộ ra gương mặt đau buồn, nhưng ai biết được người nào là thật lòng, người nào là giả vờ cơ chứ?!

Bất kể là thật lòng hay giả dối, mọi người đều trong lòng hiểu rõ. Trong phủ, Tam tiểu thư cùng Tứ tiểu thư đều rất được sủng ái, là hòn ngọc quý trên tay

lão gia. Vậy mà một người hiện đang nằm bất tỉnh trên giường, một người lại không rõ sống chết. Mọi người đều là người thông minh, ai lại bày ra vẻ mặt xem kịch vui ra chứ? Không sợ bị lão gia bỏ sao?!

Màn gấm được vén lên, lộ ra nữ hài tử đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường. Gương mặt nữ hài tử trắng bệch, toàn thân lạnh lẽo khiến đại phu cũng phải lác đầu.

“Thượng thư đại nhân, không phải lão phu không muốn cứu Tứ tiểu thư, mà là... Aizz...”

Thượng thư phu nhân nghe vậy hoảng sợ muốn ngất xỉu, may mắn có nha hoàn bên cạnh đỡ. “Phu nhân, cẩn thận!”

Thượng thư phu nhân lác đầu, ý nói bản thân không sao. Thượng thư đại nhân thấy vậy, lo lắng nhìn đại phu:

“Đại phu chẳng lẽ nữ nhi thật sự không thể sao?”

Đó là một trong hai nữ nhi hãn yêu thương nhất, vậy mà hiện tại hai nữ nhi hãn đều gặp chuyện. May mắn là Linh Nhi mạng lớn, chỉ là hoảng sợ đến ngất xỉu. Nhưng còn Lan Nhi...

Hắn đưa mắt nhìn nữ nhi đang bất tỉnh trên giường. Chẳng lẽ đời này nữ nhi của hắn phải thành người tàn phế hay sao?! Rốt cuộc hắn đã làm gì sai?! Tại sao Thiên gia lại đối xử với hắn như vậy?!

“Thượng thư đại nhân ngài bớt đau lòng...” Đại phu thở dài, cúi chào mọi người rồi đi theo nha hoàn ra ngoài.

“Lão gia, người nhất định phải cứu Lan Nhi... Lão gia...” Thượng thư phu nhân được nha hoàn đỡ đến bên giường, không ngừng khóc lóc.

Nữ nhi của nàng, tại sao nữ nhi của nàng lại phải bị như vậy? Thiên gia ngài thật không công bằng, nữ nhi nàng còn nhỏ như vậy, làm sao lại đối xử với nó như vậy?! Làm sao lại cướp đi đôi chân của nó. Tại sao!!!

Lão thái thái thấy vậy liền nhủ mày, mặc dù nàng không thích đưa cháu này lắm nhưng dù sao vẫn là cháu nàng. Nữ nhân mà bị tàn phế hai chân thì liệu có người nào lấy?! May mắn là đứa cháu cưng Linh Nhi của nàng không bị làm sao!

“Được rồi! Lan Nhi còn chưa có chết, nàng khóc cái gì!” Thượng thư đại nhân tức giận trừng mắt nhìn thế tử mình, trong lòng cũng đau lòng không kém. Nữ nhi của hắn sau này phải sống thế nào đây? Nàng chỉ mới có mười hai tuổi!

Thấy Thượng thư đại nhân nổi giận mọi người đồng loạt cúi đầu. Trong lòng cũng rất thương hại Tứ tiểu thư, còn nhỏ như vậy đã bị tàn phế sau này không thể nào lấy chồng được rồi. Mà nếu có lấy chồng cũng không thể lấy hoàng tử vương tôn được, cùng lắm gả cho một gã nông dân nghèo mà thôi! Nếu Tứ tiểu thư không thể gả ra ngoài được, thì người có lợi không phải là các nàng sao?! Nghĩ đến đây, các vị di nương liền yên tâm.

“Lão gia người nhất định phải cứu Lan Nhi... Lão gia à, nữ nhi của chúng ra không thể bị tàn phế được!” Thượng thư phu nhân khóc lóc thảm thương, nàng chỉ có hai nữ nhi duy nhất, cả hai đều là mạng sống của nàng, nàng không thể mất một trong hai đứa được.

“Được rồi, nàng đừng khóc nữa. Mai ta sẽ tiến cung cầu xin Hoàng thượng ban thái y giỏi nhất Thái y viện. Thế nào Lan Nhi nhà chúng ta cũng sẽ khỏi!” Thượng thư đại nhân an ủi thế tử, Lan Nhi là nữ nhi mà hắn thương yêu nhất, hắn sao có thể nhìn nàng tàn phế suốt đời được?!

“Lão gia, có thật không...?” Thượng thư phu nhân ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy hi vọng khiến Thượng thư đại nhân gật đầu.

Thượng thư phu nhân thấy phu quân cho mình câu trả lời chắc chắn thì thở phào nhẹ nhõm. Thái y của Thái y viện, chắc chắn sẽ có thể cứu Lan Nhi!!!

Đưa mắt nhìn về phía nữ hài đang nằm trên giường, gương mặt vẫn trắng bệch, hơi thở vô cùng yếu. Nàng yêu thương vuốt tóc nữ nhi, ánh mắt khổ sở.

Nữ nhi... Mẫu thân hứa với người, nhất định sẽ tìm cách cứu người! Dù phải trả giá thế nào mẫu thân cũng không sợ. Lan Nhi của ta...

Nước mắt lại không kìm được mà rơi xuống, không khí trong phòng nháy mắt trở nên im lặng đến lạ thường.

Lão thái thái không vui nhìn Thượng thư phu nhân, đứa con dâu này nàng rất không hài lòng. Mặc dù xuất thân là nữ nhi của Thừa tướng phủ nhưng lại chẳng có phong phạm của một nàng dâu nên có.

Trước mặt nhi tử luôn tỏ ra yếu ớt, khóc đến thảm thương như vậy, sau lưng lại ra dáng chủ mẫu, không xem nàng vào mắt! Nếu không phải vì đã sinh ra hai nữ nhi xinh đẹp, đáng yêu như vậy, hơn nữa nha đầu Linh Nhi còn rất hiểu chuyện thì nàng đã sớm bảo nhi tử hưu nàng ta rồi!

Thượng thư phu nhân tất nhiên nhận thấy ánh mắt của lão thái thái, chỉ là nàng không nói gì. Nàng biết mẹ chồng không thích nàng nhưng nàng vẫn giữ đúng bổn phận của người làm con dâu.

Mọi việc trong nhà nàng đều chăm lo đầy đủ, hầu hạ tốt mẹ chồng, nuôi dạy con khôn lớn. Ngay cả trượng phu muốn nạp thiếp để nối dõi tông đường nàng cũng đồng ý, nàng cũng đối xử với các thiếp thất của trượng phu như muối mè. Nàng đã làm tất cả, rốt cuộc tại sao mẹ chồng vẫn không thích nàng?!

Thượng thư phu nhân không biết rằng, lão thái thái vốn xuất thân không mấy cao sang gì nhưng nhờ đứa con trai mới có như ngày hôm nay. Mà Thượng thư phu nhân lại là tiểu thư Thừa tướng, nhà mẹ đẻ vô cùng cao quý, cô cô lại là Thái hậu nên lão thái thái rất không thích đứa con dâu này!

“Ta mệt rồi, Phương Lam đưa ta trở về phòng!” Nữ tử gọi Phương Lam bước ra đỡ tay lão thái thái, trên gương mặt là nụ cười lấy lòng:

“Lão thái thái bấy giờ trời trở lạnh, người nhớ mặc thêm áo nhé! Cần thận nhiễm phong hàn.”

“Bà lão ta già rồi. Chết cũng không ai quan tâm. Sợ gì những căn bệnh nhỏ nhoi đó!” Lão thái thái như có như không liếc nhìn nữ tử.

“Lão thái thái nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!”

Người già ai chẳng thích sống lâu, nghe Phương Lam nói vậy lão thái thái liền cười: “Vẫn là người miệng ngọt!”

Thượng thư đại nhân thấy vậy cũng chỉ có thể thở dài, mẫu thân và thế tử vẫn luôn không hợp, hẳn lại chẳng thể làm gì. Hẳn đúng là đứa con bất hiếu, là một trưởng phu bất trung cũng là một người cha không tốt!

Phương Lam đỡ lão thái thái đi ra cửa, bắt ngờ đụng trúng một nha hoàn.

“Người bị ma đuổi hay sao? Chạy gì mà chạy! Người muốn chết hả? Đụng trúng lão phu nhân thì tính sao?” Phương Lam tức giận nhìn chăm chăm nha hoàn. Nếu lúc này nàng không nhanh tay đỡ lão thái thái thì chỉ sợ... Nghĩ tới đây Phương Lam không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

“Lão phu nhân tha mạng, Phương di nương tha mạng!” Nha hoàn hoảng sợ, vội quỳ xuống đất dập đầu.

Lão thái thái mặc dù tức giận nhưng vẫn không thể hiện, chấp nhặt với một đứa nha hoàn thì thật sự mất thân phận.

“Được rồi!” Nàng vung tay, bộ dạng không truy cứu.

“Đa tạ lão phu nhân tha mạng!” Nha hoàn dập đầu tạ ơn.

Lão thái thái lắc đầu. Phương Lam thấy vậy cũng không thể phát tát nữa, nên đành bỏ qua:

“Rốt cuộc có chuyện gì mà khiến người chạy như ma đuổi như thế?!”

“Dạ... Tam tiểu thư... Tam tiểu thư tỉnh rồi ạ!”

Nghe nha hoàn nói vậy, mọi người trong phòng đều dồn ánh mắt đặt lên người nha hoàn đó, riêng Thượng thư phu nhân ánh mắt vẫn không rời nữ hài trên giường.

“Linh Nhi tỉnh rồi?! Mau, mau đưa ta đến đó!” Lão thái thái vui mừng ra mặt, lôi kéo Phương Lam đến phòng Tiết Phong Linh.

Đám người trong phòng thấy vậy cũng lần lượt đi theo lão thái thái. Lão thái thái sủng ái Tam tiểu thư thế nào, mọi người ở đây đều rõ ràng. So với Tứ tiểu thư, Tam tiểu thư được lão thái thái yêu thương, nuông chiều hết mực, phải nói là “nàng như trứng, hứng như hứng hoa”!

Trách thì trách tam tiểu thư không được tốt số, mặc dù là tỷ muội song sinh nhưng lại không được hưởng tình yêu thương của lão thái thái, hơn nữa hiện tại lại bị tàn phế hai chân...

Đoàn người kéo nhau rời đi, để lại trong phòng chỉ còn Thượng thư đại nhân và Thượng thư phu nhân cùng nha hoàn, bà vú.

Căn phòng im ắng, không một tiếng động. Đột nhiên Thượng thư đại nhân mở miệng nói: “Phu nhân, ta qua bên đó thăm Linh Nhi một lát!”

Dù sao cũng là con của hắn, hắn ở cạnh Lan Nhi mấy canh giờ rồi, hiện tại Linh Nhi đã tỉnh mà hắn vẫn không qua thăm nàng, như vậy hắn xứng đáng làm phụ thân các nàng sao?!

Thượng thư phu nhân gật đầu, ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi nữ hài trên giường. Thượng thư đại nhân thấy vậy thở dài, rồi cũng rời đi.

Trần ma ma - nha hoàn thiếp thân của nàng mở miệng nói: “Phu nhân...”

“Đừng nói nữa, ta hiểu!”

Nàng là đang thiên vị Lan Nhi, nàng biết như vậy rất bất công cho Linh Nhi. Cả hai đều là nữ nhi của nàng, vậy mà nàng lại đi thương đứa này nhiều hơn đứa kia... Nàng biết như vậy là không đúng, nhưng nghĩ đến Lan Nhi bị tàn phế cả hai chân, mà Linh Nhi lại không sao. Nghĩ đến chuyện này nàng không tài nào đối mặt với Linh Nhi.

...

“Không...” Con ác mộng quán quýt khiến Tiết Phong Lan mở to mắt, đáy lòng lạnh lẽo, nàng theo bản năng nhìn về phía hai chân nàng.

Hai chân được băng bằng vải trắng, một màu trắng thuần khiết khiến Tiết Phong Lan hoảng hốt.

Hành động của nàng làm kinh động đến Thượng thư phu nhân khiến Thượng thư phu nhân giật mình, xen lẫn kinh hãi:

“Lan Nhi, con tỉnh rồi!”

Tiết Phong Lan ngơ ngác, trong mắt là sự hoảng hốt: “Mẫu thân...”

“Lan Nhi, Lan Nhi của nương... Con làm ta lo lắng không thôi, Lan Nhi...” Thượng thư phu nhân ôm chăm lấy Tiết Phong Lan, dịu dàng vuốt tóc nàng.

“Mẫu thân... Mẫu thân...” Thượng thư phu nhân như cái cọc giữa biển khơi, cứu vớt Tiết Phong Lan sắp chết đuối.

“Mẫu thân... Con sợ lắm, mẫu thân...” Nàng khóc, nước mắt lăn dài trên má, mặt dụi vào lòng Thượng thư phu nhân.

“Lan Nhi ngoan, có mẫu thân ở đây sẽ không ai dám hại con...”

Dưới cái ôm ấm áp của Thượng thư phu nhân, Tiết Phong Lan dần dần bình tĩnh. Nàng ý thức được điều khác thường, mẫu thân của nàng không phải đã mất từ hai năm trước rồi sao?! Tại sao mẫu thân vẫn còn đây...?!

Nhớ tới chuyện năm đó ánh mắt nàng đầy tang thương, năm đó mẫu thân bệnh nặng, nàng lại không thể xuất cung trở về thăm mẫu thân, để rồi nghe tin mẫu thân qua đời. Đó là hối tiếc của nàng!

Nhưng mẫu thân tại sao vẫn còn sống, hơn nữa còn đang ôm nàng...?!

“Mẫu thân...” Tiết Phong Lan từ trong lòng Thượng thư phu nhân ngẩng mặt lên nhìn.

Vẫn là gương mặt thân thương ngày nào, vẫn là ánh mắt dịu dàng như thế...

Là mơ sao?! Mơ mà cũng chân thật như thế ư...?!

“Lan Nhi, con không sao là tốt rồi... Sau này không được theo tỷ tỷ làm những chuyện nguy hiểm như vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tính toán vì bản thân (1)

Tiết Phong Lan kinh ngạc khi nghe những lời mẫu thân nói.

Không được theo tỷ tỷ làm chuyện nguy hiểm như thế nữa...?!

Câu nói này... Không phải kiếp trước mẫu thân đã nói với nàng khi nàng xảy ra chuyện té hồ sao...?!

Tiết Phong Lan hoảng sợ nhìn lại đôi chân mình, chỉ thấy nó vẫn bị quần băng trắng, thấy nữ nhi nhìn vào đôi chân Thượng thư phu nhân lo sợ, ôm lấy nàng:

“Lan Nhi đừng lo, mẫu thân nhất định sẽ tìm cách chữa đôi chân cho con...”

Chữa đôi chân cho nàng...?!

Lời nói của Thượng thư phu nhân như đánh thức Tiết Phong Lan từ trong giấc mộng. Nàng hoang mang nhìn mẫu thân, chỉ thấy trong mắt mẫu thân là sự yêu thương xen lẫn đau thương khó kìm nén.

Nghĩ lại trong quá khứ, bản thân nàng vì muốn gả cho Lam Thành Vũ mà đã tuyệt giao với mẫu thân, mẫu thân tức giận đến phát bệnh. Lúc đó bản thân lại không thể ở bên cạnh chăm sóc cho mẫu thân...

Tiết Phong Lan ngơ ngác, trong lòng nổi lên sóng gió, rõ ràng mẫu thân đã mất, hiện tại mẫu thân lại hiện ra trước mắt nàng, hơn nữa còn ôm chăm lấy nàng, cảm giác chân thực như vậy không thể nào là mơ được!

“Lan Nhi, Lan Nhi...”

Thượng thư phu nhân lo lắng gọi, nghĩ rằng nữ nhi vì biết chân mình tàn phế mà bị đả kích.

Bất cứ người nào nghe tin bản thân bị tàn phế hai chân chẳng đả kích, huống chi là một nữ tử mới mười hai tuổi!

Lan Nhi của nàng đúng là mệnh khổ! Tại sao Thiên gia lại đối xử với con bé như thế?!

Tiết Phong Lan nhìn xung quanh, đây căn phòng ở phủ Thượng thư của nàng, màn che, đồ trang trí đều là những thứ nàng thích. Hơn nữa còn có Trần ma ma và Xuân Cầm tỷ - họ đều là nhà hoàn thiếp thân của mẫu thân!

Thấy nữ nhi không trả lời, Thượng thư phu nhân đành kìm nén nước mắt, nữ nhi của nàng...

Nhận thấy mẫu thân rơi nước mắt, Tiết Phong Lan liền giết mình choàng tỉnh. Nàng đưa tay chạm vào gương mặt của mẫu thân, nước mắt kìm nén không được cũng rơi xuống.

Cảm giác ấm áp này không phải là mơ! Nàng thật sự đã trùng sinh, nàng thật sự đã sống lại, sống lại năm nàng mười hai tuổi!

“Mẫu thân, mẫu thân...”

Tiết Phong Lan khóc lớn, dường như muốn đem tất cả những ủy khuất, thống khổ và hận ý trước khi chết phát tiết ra hết.

“Lan Nhi, Lan Nhi của mẫu thân, có mẫu thân ở đây sẽ không ai dám hại con, ngoan...”

Thượng thư phu nhân ôm chầm lấy nàng, dịu dàng an ủi.

Trần ma ma bên cạnh thở dài, cũng an ủi:

“Tiểu thư đừng khóc, người sẽ không sao đâu...”

Mặc dù nói vậy nhưng cũng chẳng thay đổi được gì, đôi chân tiểu thư đã bị tàn phế, sau này chỉ sợ...

Nha hoàn Xuân Cầm muốn mở miệng nói gì đó nhưng cũng đành im lặng, bây giờ nói gì cũng vậy, chẳng thể giúp ích được gì.

...

Khóc một hồi lâu Tiết Phong Lan mới dần hồi phục, nàng chăm chú nhìn đôi chân của bản thân.

Năm đó Tiết Phong Linh rủ nàng cùng đi dạo hồ sen, vốn là ngày đông lạnh giá, Tiết Phong Lan không hề hứng thú, nhưng không hiểu sao Tiết Phong Linh vẫn muốn nàng đi cùng. Khi đó tổ mẫu nghe vậy liền bắt nàng phải đi theo bởi Tiết Phong Linh, vì vậy mà nàng bắt đầu đi theo. Vốn là không có hứng thú nhưng không nghĩ đến hoa sen lại nở vào mùa đông, điều này khiến nàng thấy kì lạ liền đến gần hồ xem. Nhưng không nghĩ đến... Lại có một lực từ phía sau đẩy nàng khiến nàng rớt xuống hồ, khi cứu lên chỉ còn nửa cái mạng. Vì ngâm nước lạnh quá lâu nên hàn khí xâm nhập vào người, khiến hai chân nàng... Đều tàn phế!

Khi đó vì quá hoảng sợ nên Tiết Phong Lan không hề ý thức đến chuyện có người đẩy nàng, chỉ nghĩ là chính nàng ngu ngốc, bị trượt chân té xuống hồ!

Mười hai tuổi... Năm này Tiết phủ đã xảy ra rất nhiều chuyện, có thể nói, đây là bước ngoặt trong cuộc đời của nàng. Hiện tại, vận mệnh đem nàng quay về mười hai tuổi. Nói như vậy là Thiên gia thương xót tình cảnh thảm hại của nàng, cho nàng một cơ hội duy nhất, có thể thực hiện lời thề độc trước khi chết!

“Lan Nhi đừng sợ, mẫu thân sẽ tìm cách chữa đôi chân cho con, sẽ không sao...”

Thượng thư phu nhân an ủi nữ nhi cũng chính là an ủi bản thân mình. Dù hậu quả như thế nào nàng cũng nhất định sẽ chữa khỏi đôi chân cho Lan Nhi! Tiết phủ không thể cũng không sao, nhà mẹ đẻ của nàng có thể, mẫu thân nàng nhất định sẽ cứu đứa cháu ngoại này!

“Mẫu thân...”

Trong Tiết phủ người thương yêu nàng nhất, đau lòng thay nàng chỉ có mẫu thân, phụ thân mặc dù thương yêu nàng nhưng người vẫn thiên vị Tiết Phong Linh. Nhớ lại những chuyện trong quá khứ xảy ra, nàng lại cảm thấy hối hận vô cùng. Nếu trước kia bản thân quan tâm, chăm sóc mẫu thân một chút thì mẫu thân đã không...

Không! Không còn trước kia nữa! Là Thiên gia có mắt, cho nàng cơ hội trùng sinh. Như vậy đời này, nàng tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn giống như đời trước, cuối cùng còn đánh mất tính mạng bản thân. Cả đời này, nàng nhất định phải sống vì chính mình, tuyệt đối không lặp lại sai lầm trước kia.

Ánh mắt Tiết Phong Lan chậm rãi trở nên kiên định, nếu cẩn thận nhìn kỹ, sâu trong ánh mắt còn như ẩn như hiện sự lạnh lùng. Tất cả yếu đuối, khiếp đảm trước kia, đều theo dòng nước mắt toàn bộ trôi đi rồi, nàng không còn là Tiết Phong Lan ngu ngốc của kiếp trước nữa!

“Phu nhân...” Nha hoàn vừa bước vào, tình cảnh trước mắt khiến nàng không nói nên lời.

“Có chuyện gì?! Không thấy phu nhân đang ở bên cạnh Tứ tiểu thư hay sao?!” Nha hoàn Xuân Cầm bên cạnh mở miệng thay Thượng thư phu nhân, nha hoàn này nàng biết, là người của Tam tiểu thư, chỉ là người của Tam tiểu thư qua đây làm gì...?! Có tất cả mọi người bên đó còn chưa đủ ư, còn qua bên này tìm phu nhân?!

“Chuyện này... Tam tiểu thư đã tỉnh, lão phu nhân cho mời phu nhân qua đó...” Tuyết Mai đáp ứng mở miệng, đột nhiên nàng cảm thấy ánh mắt Tứ tiểu thư nhìn nàng rất kì quái, dường như là hận thù, ánh mắt sắc bén đến nỗi khiến nàng lạnh run người.

Tiết Phong Lan nhìn chăm chăm Tuyết Mai, ánh mắt hận không thể giết chết người. Năm đó Tuyết Mai dùng thủ đoạn trèo lên giường Lam Thành Vũ, không để Hoàng hậu như nàng vào trong mắt, trắng trợn khiêu khích nàng. Nếu không phải vì tình nghĩa với Tiết Phong Linh thì nàng cũng không bỏ qua cho Tuyết Mai.

Kiếp trước cũng vậy, Tuyết Mai qua đây mời mẫu thân, lúc đầu mẫu thân từ chối nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng qua bên đó với Tiết Phong Linh.

Nghĩ đến đây, trong mắt Tiết Phong Lan nổi lên hàn ý.

Kiếp trước là nàng ngu ngốc, Tiết Phong Linh sai người qua mời mẫu thân nàng qua đó, để lại nàng một mình cô đơn trong sương phòng. Vậy mà nàng lại ngu ngốc cho rằng Tiết Phong Linh bị hoảng sợ ngắt xiu, hẳn là cần mẫu thân hơn nàng!

Kiếp này nàng sẽ không để chuyện này xảy ra nữa!

Tiết Phong Linh ngơoi chờ mà xem, xem ta trả thù người thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tính toán vì bản thân (2)

Thượng thư phu nhân trầm mặt. Trên mặt không có phản ứng gì nhưng trong lòng lại nổi lên từng đợt sóng. Nàng đang suy nghĩ bản thân nàng có nên qua đó thăm Linh Nhi một chút?! Dù sao cả hai đứa đều là nữ nhi của nàng, nàng đã ở bên cạnh Lan Nhi khá lâu rồi...

Tuyết Mai thấy vậy liền mở miệng giục: “Phu nhân, tiểu thư hiện tại đang rất cần người. Người không biết đâu, tiểu thư vừa tỉnh lại mở miệng là gọi người...”

Lời nàng nói là sự thật, tiểu thư tỉnh lại nhìn hết căn phòng liền mở miệng hỏi phu nhân đâu. Điều này khiến lão phu nhân nổi giận nhưng thấy sức khỏe của tiểu thư còn yếu không tiện tức giận. Lão gia một bên an ủi tiểu thư nhưng tiểu thư một mực đòi phu nhân, thấy vậy lão phu nhân tức giận, sai nàng qua mời phu nhân.

Nàng chỉ là một nha hoàn nhỏ nghe theo mệnh lệnh của chủ tử mà thôi, sao Tứ tiểu thư lại nhìn nàng bằng ánh mắt như thế... Thế như là nàng là kẻ thù của Tứ tiểu thư vậy...

Quả thật Tuyết Mai nói không sai, nàng ta thật sự là kẻ thù của Tiết Phong Lan, bất quá đó là chuyện kiếp trước... Nhưng mà kiếp này Tiết Phong Lan trở về chính là để trả thù, trả thù những người đã hãm hại nàng.

Tiết Phong Lan nghe lời nói của Tuyết Mai liền cười lạnh. Tiết Phong Linh rất cần mẫu thân, vậy nàng chẳng lẽ không cần sao? So với nàng ta bị hoảng sợ mà ngắt xiu thì nàng là bị tàn phế đấy! Nàng ta chỉ ngắt xiu mà không biết bao nhiêu người ở bên cạnh rồi, bây giờ còn muốn mẫu thân nàng qua đó?! Tiết Phong Lan cảm thấy rất tức cười, rốt cuộc trước kia nàng suy nghĩ như thế nào mà lại đồng ý cho mẫu thân qua đó?!

Thật may mắn là Thiên gia đã cho nàng sống lại một lần nữa. lần này nàng tuyệt đối sẽ không mắc sai lầm như lần trước nữa, nàng sẽ khiến cho Tiết Phong Linh trả giá với những gì nàng ta đã làm với nàng!

Thượng thư phu nhân khó xử liếc mắt nhìn nữ nhi của mình, lại nhìn sang nha hoàn bên cạnh. Cả hai đều là nữ nhi của nàng, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nàng làm sao có thể bỏ bên này sang bên kia. Nhưng nghĩ đến những lời Tuyết Mai nói Thượng thư phu nhân lại do dự, do dự không biết bản thân có nên qua đó hay không?! Nếu nàng qua đó thì Lan Nhi phải làm sao?!

“Phu nhân...” Thấy Thượng thư phu nhân vẫn không trả lời, Tuyết Mai lại mở miệng nhắc nhở.

Còn chưa nói xong đã bị Trần ma ma tức giận lên tiếng:

“Làm càn! Không thấy phu nhân đang suy nghĩ hay sao?!”

Tuyết Mai bị mắng liền im lặng, mặt cúi xuống nhìn mặt đất, bộ dạng ủy khuất.

Tiết Phong Lan thấy vậy liền mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng mang chút ủy khuất khiến Thượng thư phu nhân không khỏi đau lòng: “Mẫu thân hay là người qua đó thăm tỷ tỷ đi...”

“Lan Nhi...” Thượng thư phu nhân thở dài, đau lòng nhìn nữ nhi của mình.

Lan Nhi của nàng thật ngốc! Linh Nhi cần nàng, nàng tất nhiên biết, nhưng ở bên cạnh Linh Nhi đã có trượng phu, cả mẹ chồng cùng các vị di nương... Nếu hiện tại nàng qua đó Lan Nhi của nàng sẽ phải làm sao?! Linh Nhi chỉ bị ngắt xiu, lại có trượng phu bên cạnh, nhưng Lan Nhi của nàng hai chân tàn phế, nàng làm sao có thể bỏ mặc...?!

“Mẫu thân tỷ tỷ cần người...” Tiết Phong Lan yếu ớt mở miệng, ánh mắt lộ vẻ lưu luyến.

Nhìn thấy nữ nhi lộ ánh mắt lưu luyến, Thượng thư phu nhân đau lòng ôm lấy nàng, giọng nói có chút tức giận:

“Nha đầu ngốc! Tỷ tỷ cần mẫu thân chẳng lẽ con không cần mẫu thân sao...?!”

“Không phải... Lan Nhi cũng cần mẫu thân... Chỉ là tỷ tỷ bị dọa sợ, hiện tại rất cần mẫu thân bên cạnh an ủi!” Giọng nói có chút nức nở, Tiết Phong vui mặt vào lòng Thượng thư phu nhân, khóe môi khẽ cong lên.

Tiết Phong Linh, ta muốn nhìn xem kiếp này ngươi liệu có thắng ta như kiếp trước hay không?! Kiếp trước là do ta không tranh không giành với ngươi, để ngươi được nước lớn tới! Nhưng kiếp này thì khác, kiếp này chỉ cần là thứ của ngươi ta đều cướp: bất kể là tình yêu của mẫu thân, phụ thân hay tổ mẫu... Cứ đợi mà xem, mọi chuyện mới chỉ là bắt đầu, kịch hay còn ở phía sau đấy!

“Nha đầu ngốc chỉ biết nghĩ cho tỷ tỷ, sao con lại không biết nghĩ đến bản thân chứ!” Thượng thư phu nhân thở dài, tỷ tỷ con chỉ bị ngắt xiu mà đã có nhiều người bên cạnh, lại cần ta ở bên cạnh sao? Còn con, con bị tàn phế hai chân mà chẳng có một người nào bên cạnh cả!

“Mẫu thân con không có ngốc!” Tiết Phong Lan nũng nịu, bộ dạng của nàng chọc Thượng thư phu nhân cười, Trần ma ma cùng Xuân Cầm bên cạnh cũng cười. Mọi người dường như quên mất Tuyết Mai nơi đó mà đắm chìm trong không khí vui vẻ.

“Đúng vậy, Lan Nhi nhà chúng ta là đứa trẻ thông minh nhất!”

“Tất nhiên.” Tiết Phong Lan hất mặt, bộ dạng vô cùng đáng yêu. Ánh mắt vô tình hay cố ý lướt qua người Tuyết Mai, cho nàng ta một nụ cười thật rạng rỡ. Nụ cười khiến Tuyết Mai cảm thấy lạnh đến run người.

Tiết Phong Lan hài lòng nhìn biểu hiện của Tuyết Mai. Con chó trung thành của Tiết Phong Linh ở kiếp trước nghe theo lệnh nàng ta hãm hại nàng, kiếp này nàng sẽ khiến cho chủ tử của bọn họ phải hối hận!

Mặc dù sợ hãi nhưng Tuyết Mai không thể không mở miệng, dù sao chuyện mời phu nhân qua đó cũng là do lão phu nhân phân phó, nếu nàng không mời được vậy... Nghĩ thôi mà cũng sợ đến run người.

Ánh mắt rơi vào người Tiết Phong Lan, Tứ tiểu thư cứ dính phu nhân như vậy không phải là cách. Nếu nàng có thể khuyên bảo Tứ tiểu thư qua đó thăm Tam tiểu thư thì hẳn phu nhân cũng sẽ qua...?

Nghĩ vậy Tuyết Mai liền mở miệng: “Tứ tiểu thư hay là người cùng phu nhân qua đó thăm Tam tiểu thư đi... Tam tiểu thư nhất định sẽ rất vui đó!”

Tuyết Mai cười lấy lòng, nào biết rằng lời nói của nàng sẽ có hậu quả như thế nào?! Tuyết Mai nói vậy không sai nhưng sai ở chỗ nàng ta quên mất Tiết Phong Lan bị tàn phế hai chân! Cũng khó trách nàng ta, kiếp trước nàng ta nào cần nói những lời như vậy, bởi vì chính Tiết Phong Lan đã đưa đẩy Thượng thư phu nhân qua đó.

Ánh mắt Tiết Phong Lan lóe lên, gương mặt cuối xuống che giấu nụ cười. Nàng chính là đang đợi câu nói này của Tuyết Mai! Nàng biết Tuyết Mai kiếp trước hay kiếp này đều không để bản thân nàng vào trong mắt nên mới có thể quên mất chuyện nàng bị tàn phế. Nàng cần chính là hiệu quả của câu nói vừa này mà nàng ta đã nói. Chỉ cần có câu nói đó thì mọi chuyện sẽ diễn ra theo kế hoạch. Tuyết Mai đúng là không khiến nàng thất vọng.

“Ta cũng rất muốn nhưng...” Giọng nói của Tiết Phong Lan rất nhỏ, nhỏ đến nỗi suýt nữa Thượng thư phu nhân không thể nghe thấy. Bất quá không nghe thì thôi, đã nghe rồi thì không khỏi tức giận.

Ánh mắt Thượng thư phu nhân âm trầm, Trần ma ma và Xuân Cầm liếc mắt nhìn nhau, Xuân Cầm đi về phía Tuyết Mai cho nàng ta một cái tát.

“Chát!”

Tuyết Mai chỉ thấy đầu óc mình như quay cuồng, hiển nhiên Xuân Cầm dùng lực không nhẹ.

“Chát!”

Lại một cái tát vang lên, Tuyết Mai té ngã xuống đất. Xuân Cầm đứng nơi đó khinh thường nhìn nàng ta:

“Đồ ngu xuẩn, ngươi đúng là ăn gan hùm mật gấu mới dám nói với Tứ tiểu thư những lời như thế!”

Ánh mắt Tiết Phong Lan nhìn Xuân Cầm lóe sáng, Xuân Cầm đúng là người mà nàng đang tìm kiếm. Nhớ kiếp trước mẫu thân qua đời, Trần ma ma cáo lão hồi hương hưởng thụ tuổi già với nhi tử, còn Xuân Cầm một thân một mình nên đã tự vẫn theo mẫu thân nàng.

Một người thông minh lại trung thành với chủ như Xuân Cầm thật sự rất khó tìm, nếu nàng xin mẫu thân ban Xuân Cầm cho nàng... Có thêm một người trợ giúp, còn đường trả thù sẽ đơn giản hơn.

Tiết Phong Lan vùi đầu vào ngực của Thượng thư phu nhân để che giấu ánh mắt của bản thân, Thượng thư phu nhân còn tưởng là nữ nhi bị lời nói của Tuyết Mai làm ảnh hưởng nên mở miệng an ủi:

“Lan Nhi ngoan, đôi chân của con sẽ không sao... Mẫu thân sẽ tìm ra cách chữa khỏi cho con...”

“Nương...” Tiếng “nương” vang lên như xé rách tâm can của Thượng thư phu nhân, rốt cuộc là nữ nhi phải uất ức thế nào mới chịu mở miệng gọi nàng một tiếng “nương”?!

“Xuân Cầm đánh tiếp cho ta!” Thượng thư phu nhân lạnh lùng phân phó.

“Vâng!” Xuân Cầm mỉm cười trong lòng mong muốn được dạy dỗ Tuyết Mai từ lâu. Tuyết Mai này dựa vào lão phu nhân cùng Tam tiểu thư chống lưng mà dám kiêu ngạo trước mặt nàng, hôm nay nàng phải dạy cho nàng ta một bài học!

“Chát!” Thêm một cái tát rơi xuống má, Tuyết Mai cảm thấy má trái đau rất nhưng lại không dám mở miệng. Nàng ta sai rồi, nàng ta thật sự quên mất hai chân Tứ tiểu thư bị tàn phế. Nếu nàng ta không quên, dù cho nàng ta mười lá gan cũng không dám nói những lời như thế!

“Phu nhân tha mạng, Tứ tiểu thư tha mạng...” Tuyết Mai dập đầu cầu xin, nàng phải tìm cách trở về để báo với lão phu nhân cùng Tam tiểu thư, chỉ có hai người họ mới có thể cứu nàng!

“Mẫu thân... Hay là...” Tiết Phong Lan ngập ngừng nhìn Thượng thư phu nhân.

Thượng thư phu nhân đưa tay vuốt tóc nàng, mái tóc dài mềm mại như tơ không hề bị trời buốt bởi bất kì sợi dây nào. Càng nhìn Thượng thư phu nhân càng thấy nữ nhi của mình thật đáng yêu, nhưng là quá lương thiện!

“Nương...” Tiết Phong lan kéo áo Thượng thư phu nhân, làm nũng nói: “Hay là tha cho nàng ta đi... Dù sao con cũng không bị gì...”

Hiện tại nên tha cho nàng ta, nàng không muốn Tuyết Mai chết nhanh như vậy. Chỉ mới bắt đầu mà nàng ta đã chết thì thật là không thú vị!

Trần ma ma cũng cảm thấy không ổn, dù sao Tuyết Mai cũng là nha hoàn lão phu nhân ban cho Tam tiểu thư nếu thật sự đánh chết nàng ta... Quan hệ giữa phu nhân và lão phu nhân hiện tại đang rất xấu nếu thêm chuyện của Tuyết Mai nữa thì thật sự không thể cứu vãn.

“Phu nhân, tiểu thư cũng đã mở miệng... Hay là tha cho nàng ta đi.”

“Phu nhân tha mạng, Tứ tiểu thư tha mạng!”

Thượng thư phu nhân liếc mắt nhìn Tuyết Mai, ánh mắt như suy nghĩ sau đó lại phát tay. Hành động của Thượng thư phu nhân khiến Tuyết Mai như được đại xá, dập đầu rồi vội chạy về Mẫu Đơn Các.

Thượng thư phu nhân thờ dài, xoa đầu nữ nhi: “Sau này không được để nha hoàn bắt nạt nữa...”

Tiết Phong lan biết mẫu thân nói nàng nên gặt đầu, ánh mắt dõi theo bóng lưng của Tuyết Mai. Nếu nàng đoán không lầm thì Tuyết Mai hẳn là về báo tin cho Tiết Phong Linh, trong một khắc có lẽ tất cả mọi người sẽ đến đây.

Quả nhiên chưa tới một khắc, tiếng bước chân từ xa truyền lại khiến Tiết Phong Lan không khỏi nhếch môi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Bước đầu tính kế

“Lý Nguyệt Chi người là đang muốn đối đầu với bà già này sao?!”

Người chưa tới mà giọng nói đã truyền tới, Thượng thư phu nhân nhíu mày nhưng không trả lời, chỉ im lặng ôm nữ nhi vào lòng.

Đoàn người bước vào, dẫn đầu là một lão phu nhân ăn mặc sang trọng, gương mặt già nua bởi vì tức giận mà tăng thêm nếp nhăn, một đầu bạc trắng được búi lên gọn gàng, tay cầm cây gậy đầu rồng đứng nơi đó, người này không ai khác chính là tổ mẫu của nàng - lão phu nhân của Tiết phủ.

Phía sau là một nam nhân trung niên khoảng chừng ba mươi tuổi, gương mặt tuấn tú, nhìn thì biết khi còn trẻ hẳn chắc chắn là một mỹ nam khiến bao nhiêu thiếu nữ say mê. Một thân trường bào xanh, trên thắt lưng đeo một miếng ngọc thạch hình ngọc như ý, màu xanh ngọc bích vô cùng trong suốt, biết ngay là vô cùng giá trị.

Trên tay hắn bế một nữ hài tử gương mặt trắng nõn lộ ra vẻ yêu kiều, mắt phượng ngược lên vô cùng kiêu ngạo, mũi cao thanh tú, đôi môi hồng nhuận, mái tóc dài được búi hai bên, tạo thành hai cục tròn tròn vô cùng đáng yêu. Khoác lên người bộ y phục màu hồng, trên váy thêu hoa mẫu đơn đang nở

rộ, chất liệu vải Vân Sa mềm mại càng tôn lên thân hình nhỏ nhắn của nữ hài, đi đôi giày vải thêu hoa mẫu đơn khiến cho toàn thân nàng cao quý như mẫu đơn. Mà hai người này không ai khác chính là phụ thân của nàng - Thượng thư đại nhân cùng tỷ tỷ song sinh Tiết Phong Linh.

Theo sau bọn họ còn không ít nữ tử mặc y phục xinh đẹp, trang điểm rực rỡ nhưng ánh mắt Tiết Phong Lan vẫn luôn dõi theo tỷ tỷ song sinh của nàng - Tiết Phong Linh!

Tỷ tỷ, chúng ta gặp nhau rồi!

Tiết Phong Lan nhếch môi, lần này gặp lại rốt cuộc là ai thua trong tay ai đây?! Thật đáng mong chờ!

Tiết Phong Linh nhận thấy ánh mắt Tiết Phong Lan không hiểu sao đột nhiên cảm thấy rung mình. Nhưng rất nhanh nàng liền hồi phục tinh thần, cho Tiết Phong Lan một nụ cười yếu ớt, ánh mắt lộ vẻ có lỗi.

Tiết Phong Lan vui mặt vào ngực Thượng thư phu nhân, ánh mắt lộ vẻ âm trầm. Tiết Phong Linh ngơ ngác thật tài! Người đẩy ta xuống hồ là người vậy mà hiện tại người lại bày ra bộ dạng như vậy... Tốt thôi, muốn diễn ta sẽ diễn cùng người, tỷ tỷ!

Kiếp trước là nàng ngu ngốc, đã thua một lần rồi nàng không muốn phải thua nữa. Lần này nàng nhất định sẽ thắng Tiết Phong Linh, khiến nàng ta trải nghiệm những gì nàng đã trải qua!

“Lan Nhi đừng sợ...” Nhận thấy nữ nhi bất thường, Thượng thư phu nhân cứ nghĩ nữ nhi bị lời nói của mẹ chồng dọa sợ nên vội an ủi. Lan Nhi của nàng chỉ mới tỉnh lại, hơn nữa tính tình của con bé nhất gan như thế, mẹ chồng vừa vào đã lớn tiếng mắng, chẳng lẽ bà không lo cho đứa cháu này sao?!

Thượng thư phu nhân thở dài, lúc đầu vì tình yêu với trượng phu nên nàng mới đồng ý lấy hắn, mặc kệ lời nói của phụ mẫu, huynh trưởng. Khi đó bọn họ rất yêu nhau, nàng nghĩ rằng chỉ cần có tình yêu thì bọn họ sẽ hạnh phúc! Nhưng hóa ra không phải vậy, nàng còn phải hầu hạ mẹ chồng, chăm sóc con cái, những chuyện đó nàng vẫn có thể nhịn nhưng tại sao mẹ chồng vẫn muốn trượng phu nạp thiếp?!

Thượng thư phu nhân là một người dịu dàng, đoan trang, hiểu lễ nghĩa, bất cứ chuyện gì nàng cũng đều nhịn, nàng biết mẹ chồng không thích nàng nhưng nàng vẫn hầu hạ chu đáo cho mẹ chồng, như vậy còn chưa đủ sao...?! Tại sao mẹ chồng lúc nào cũng gây khó dễ cho nàng, còn với thiếp thất thì luôn thiên vị?!

Mặc dù chịu rất nhiều uất ức nhưng Thượng thư phu nhân vẫn không nói, bởi vì nàng mệt mỏi... Một mệt mỏi đến nỗi chẳng còn muốn quan tâm những chuyện trong phủ nữa!

Tiết Phong Lan phục hồi tinh thần, vội vàng che giấu hân ý trong mắt. Chỉ mới bắt đầu mà nàng đã không thể che giấu, vậy kế hoạch trả thù của nàng... Nghĩ đến những chuyện kiếp trước Tiết Phong Lan siết chặt tay, nàng tuyệt đối sẽ không để chuyện kiếp trước tái diễn!

Lão thái thái đứng một bên tức giận đến run người, Lý Nguyệt Chi này dám phớt lờ nàng... Nghĩ mình là tiểu thư Thừa tướng thì không để nàng vào trong mắt! Thật quá đáng!

Thượng thư đại nhân thấy mẫu thân tức giận liền giao Tiết Phong Linh cho Phương Lam đứng bên cạnh, đi đến đỡ mẫu thân, kim lòng không được mà mắng Thượng thư phu nhân:

“Nguyệt Chi nàng biết mẫu thân sức khỏe vốn yếu sao còn chọc giận mẫu thân?!”

Tiết Phong Lan nhú mày, sức khỏe yếu?! Đợi khi nàng lấy Lam Thành Vũ thì tổ mẫu vẫn còn sống sờ sờ tham dự hôn lễ đấy! Tiết Phong Lan có chút không vui nhìn phụ thân nàng, người này trong mắt hắn vốn chỉ có mẫu thân hắn, hoàn toàn là một đứa con hiếu thảo! Người như vậy Tiết Phong Lan nàng khinh thường nhất, kiếp trước mẫu thân chịu uất ức thế nào hắn nào quan tâm, chỉ lo lắng cho tổ mẫu, nàng ta kêu đi hướng đông hắn tuyệt đối không dám đi hướng tây!

“Phu quân thiếp chẳng làm gì cả!” Thượng thư phu nhân nhú mày, chuyện này liên quan gì đến nàng, nàng chọc giận mẹ chồng khi nào. Mẹ chồng vốn không vừa ý nàng, dù nàng làm thế nào cũng bị mắng.

“Nàng...” Thượng thư đại nhân tức giận không có chỗ phát tiết. Một người là mẫu thân của hắn, một người lại là thê tử của hắn, hắn phải làm sao mới tốt đây?!

“Được rồi, Quý Nhi, đừng chấp nhất với nữ nhân này. Nói chỉ tổ tức chết người khác!” Lão thái thái tức giận được Thượng thư đại nhân dịu dàng xuống ghế, nha hoàn bên cạnh châm trà cho.

“Mẫu thân...” Thượng thư đại nhân muốn nói giúp cho thê tử, nhưng khi mở miệng thì lại không nói được nên đành thôi.

Thượng thư phu nhân rũ mắt xuống, che giấu thương tâm trong mắt. Hóa ra đối với hắn mẫu thân hắn vẫn quan trọng hơn nàng!

“Lý Nguyệt Chi ta muốn hỏi người tại sao người lại đánh Tuyết Mai?!” Sau khi uống một ngụm trà con giận của lão thái thái liền nguôi một chút.

Nàng ta đánh Tuyết Mai chẳng khác gì đánh vào mặt nàng! Tuyết Mai vốn là nha hoàn của nàng đưa cho Tiết Phong Linh.

“Mẫu thân, Tuyết Mai là đáng đánh, nàng ta ức hiếp nữ nhi của con!”

“Úc hiếp nữ nhi của người?! Nàng ta là người của ta, muốn đánh cũng phải để ta đánh! Hơn nữa nàng chỉ mời người qua thăm Linh Nhi, khi nào thì ức hiếp Lan Nhi?!” Lão thái thái nhũm mày nhìn Tuyết Mai đang quỳ nơi đó, ánh mắt híp lại. Nhìn dáng vẻ của Tuyết Mai thì nàng biết Lý Nguyệt Chi đã nói đúng nhưng dù sao Tuyết Mai vẫn là nha hoàn của nàng, khi nào thì Lý Nguyệt Chi có quyền đánh?!

Thượng thư phu nhân im lặng, nàng biết hiện tại nói thế nào cũng vô ích, mẹ chồng vẫn không ưa nàng, nàng tội gì chuốc khổ vào thân?! Nhưng khi nghĩ đến nữ nhi bị một nha hoàn ức hiếp nàng lại không thể làm gì, đôi mắt không khỏi ươn ướt.

“Phu nhân có chuyện gì cứ nói, Tuyết Mai đã làm gì mẫu tử nàng...?!” Thấy đôi mắt thê tử ươn ướt, thượng phu là hấn không khỏi đau lòng, đi đến bên người Thượng thư phu nhân an ủi.

Dù sao tình nghĩa vợ chồng mười mấy năm nay, hấn làm sao nỡ để nàng và nữ nhi phải chịu ủy khuất.

Thượng thư phu nhân im lặng không nói, Trần ma ma bên cạnh thấy vậy liền mở miệng trả lời thay:

“Lão gia người không biết đâu, Tuyết Mai thật sự quá ngang ngược, nàng ta dám mở miệng xúc phạm Tứ tiểu thư...” Trần ma ma kể rõ đầu đuôi câu chuyện khiến sắc mặt Thượng thư đại nhân ngày càng đen, còn Tuyết Mai gương mặt tái nhợt quỳ ở nơi đó.

Hấn không ngờ Lan Nhi lại chịu ủy khuất lớn như vậy, không khỏi đau lòng ôm lấy nữ nhi, dịu dàng xoa đầu:

“Lan Nhi ngoan, để con chịu ủy khuất rồi... Là phụ thân không tốt, ngoan...”

Tiết Phong Lan khóc nức nở, một phần là do diễn kịch, một phần là do hấn là phụ thân của nàng, mặc dù đôi lúc hấn làm mẫu thân phải đau lòng nhưng quan hệ cha con là không thể cắt đứt!

“Ngao Lan Nhi, đừng khóc, phụ thân sẽ không để ai bắt nạt con...” Liếc mắt nhìn thuộc hạ bên cạnh, lạnh lùng nói: “Đem Tuyết Mai ra ngoài đánh năm mươi đại bản!”

Tuyết Mai nghe vậy toàn thân liền xụi lơ, năm mươi đại bản không phải là muốn lấy mạng sao?!

“Tiết Quý! Ngay cả người cũng không để người mẫu thân là ta vào mắt đúng không?!” Lão thái thái tức giận đứng bật dậy, tay chống gậy run run, ma ma bên cạnh vội đỡ.

“Mẫu thân, nàng ta chỉ là một nha hoàn mà có thể sỉ nhục Lan Nhi như vậy, nếu không xử phạt nàng ta thì sau này những nha hoàn khác còn để Thượng thư phu nhân là con vào trong mắt hay không?!” Lời nói của Thượng thư đại nhân khiến lão thái thái á khẩu, tức giận trở về phòng.

Nhìn bóng lưng mẫu thân Thượng thư đại nhân chỉ có thể thở dài, đám đi nương thấy vậy cũng thi nhau rời đi.

Tiết Phong Linh như có như không liếc mắt nhìn Tiết Phong Lan đang khóc trong lòng Thượng thư đại nhân, ánh mắt lóe lên hàn quang không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lần đầu giao đấu

Sau khi Tuyết Mai bị người của Thượng thư đại nhân kéo ra ngoài thì Tiết Phong Linh im lặng đứng đó, gương mặt cúi xuống, bộ dạng không biết làm sao khiến Thượng thư đại nhân không khỏi mở miệng:

“Linh Nhi đến đây!”

Dù sao cũng nữ nhi cũng là vô tội, hấn cãi nhau với mẫu thân cũng không liên quan đến nàng, hơn nữa nàng thân cận với mẫu thân như vậy gặp tình cảnh này không khỏi có chút khó xử. Với lại nha hoàn nàng làm gì chưa chắc nàng đã biết, sao hấn có thể trách nàng chứ?!

Thượng thư đại nhân thờ dài, nếu không phải mẫu thân quá buông lỏng đám nha hoàn này thì sao bọn họ dám vô lễ như vậy chứ, ngay cả nữ nhi của hấn cũng không để trong mắt.

Liếc mắt nhìn thê tử bên cạnh Thượng thư đại nhân không biết nói gì cho phải, hấn biết nàng chịu rất nhiều ủy khuất vì hấn, hấn biết nàng nhẫn nhịn cũng vì cái nhà này... Vậy mà mẫu thân lúc nào cũng làm khó dễ nàng, đối với thê tử hấn vô cùng đau lòng, tự trách, chỉ mong nàng hiểu nỗi khổ của hấn!

Gương mặt ngầy thơ ngẩng lên, trong mắt chứa đầy sự sự ủy khuất nhưng Tiết Phong Linh vẫn quaaaut cường đứng đó, cắn môi nói:

“Phụ thân... Linh Nhi sẽ không... Đây là lỗi của Linh Nhi, là Linh Nhi không quản giáo tốt mới có thể để Tuyết Mai vô lễ với muội muội như vậy...”

Giọng nói có chút nức nở, bộ dạng của nàng khiến người khác không khỏi đau lòng. Nha hoàn, bà vú nhìn thấy cảnh này nhịn không được bất bình thay

Tiết Phong Linh. Tuyết Mai làm ra chuyện vô lễ với Tứ tiểu thư thì liên quan gì đến Tam tiểu thư, Tam tiểu thư dịu dàng, hiểu biết lễ nghĩa như vậy làm sao có thể dạy dỗ ra một Tuyết Mai như hôm nay?! Nhất định là do Tuyết Mai cứng đầu, nghĩ là có chỗ dựa là lão phu nhân nên mới không để Tam tiểu thư vào mắt, dám vô lễ với Tứ tiểu thư!

Ánh mắt Tiết Phong Lan lóe lên tia sáng nhưng rất nhanh liền biến mất. Hay cho một Tiết Phong linh, quả nhiên là giỏi đóng kịch! Chỉ cần nàng ta đứng nơi đó bày ra một vài động tác thì mọi người liền nghiêng về phía nàng ta. Người xưa có câu “Thượng bất chính, hạ tất loạn”* nếu nàng ta không làm gì, Tuyết Mai sẽ dám vô lễ với nàng hay sao?! Thật không biết bọn họ giả vờ hay thật sự ngu ngốc, bắt quá cuộc chơi vừa mới bắt đầu, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu!!

*Nghĩa là bề trên như (vua, quan, nhà cầm quyền) không quang minh, chính trực, không lo cho nước, cho dân! Thì hạ tức là kẻ dưới như dân chúng, sẽ nổi loạn là lẽ tất nhiên!

“Sao con lại nói vậy, chuyện này không liên quan đến con...” Thượng thư đại nhân rất bất đắc dĩ, tam nữ nhi của hắn sao lại hiểu chuyện như vậy chứ?! Con bé mới chỉ mười hai tuổi mà đã hiểu chuyện như thế, sau này lớn lên chắc chắn sẽ không thua kém công chúa hoàng gia!

Đối với tam nữ nhi của mình hắn đặt kỳ vọng vào nàng rất nhiều, mười tuổi cầm kỳ thi họa không gì không thông, mười hai tuổi đã hiểu chuyện như vậy, hơn nữa với gương mặt khuynh quốc khuynh thành như thế này... Không phải gả cho Thế tử cũng là gả cho Thái tử!

Thượng thư phu nhân một bên trầm mặc, đại nữ nhi của nàng lúc nào cũng hiểu lý lẽ như vậy thật sự là khiến cho người mẹ này cũng phải đau lòng. Mặc dù tiểu nữ nhi chịu uất ức nhưng đại nữ nhi cũng chẳng làm gì sai, người sai là Tuyết Mai, Tuyết Mai phạm lỗi là do mẹ chồng không quản giáo tốt, chuyện này cũng không liên quan đến Linh Nhi.

“Không... Là con không tốt...” Khóe mắt động lại giọt lệ nhưng lại kiên cường không chịu rơi xuống, cảnh tượng này khiến cho bất kỳ người nào nhìn thấy cũng đau lòng.

Thượng thư đại nhân buông Tiết Phong Lan ra, đi về phía Tiết Phong Linh ôm lấy nàng dỗ dành: “Linh Nhi ngoan, không khóc, chuyện này không phải lỗi của con...”

“Phụ thân...” Tiết Phong Linh nức nở.

“Đừng khóc phụ thân đau lòng...”

Mọi người nhìn thấy tình cảnh này thì vô cùng cảm động, liền đem mọi lỗi lầm ném lên đầu Tuyết Mai, Tam tiểu thư hiểu chuyện như vậy sao có thể để Tuyết Mai làm mất mặt chứ?!

Thu hết mọi chuyện vào mắt, Tiết Phong Lan âm thầm cười lạnh. Đứng ra nhận hết mọi lỗi lầm về mà không khiến bản thân bị phạt mà ngược lại được phụ thân ân cần dỗ dành như vậy, nếu đổi là người khác chỉ sợ bị chỉ trích lâu rồi!

Sau khi dỗ dành nữ nhi xong, Thượng thư đại nhân ôm nàng đến bên giường, đặt sát bên cạnh Tiết Phong Linh.

Nhìn hai nữ nhi ngồi gần nhau Thượng thư đại nhân cảm thấy tâm trạng vô cùng tốt, hai gương mặt giống nhau như hai giọt nước mắt nhưng khí chất trên người lại hoàn toàn khác nhau.

Tiết Phong Linh mặc một bộ hồng y thêu hoa mẫu đơn, gương mặt tinh xảo kiều diễm, mắt phượng cong lên, đôi mắt lấp lánh có thần, mái tóc búi hai bên vô cùng đáng yêu, nhìn trẻ con nhưng lại thành thực như người lớn, trên người toát lên vẻ cao quý của mẫu đơn, quả nhiên vừa sinh ra đã là mệnh “Phượng hoàng”!

Tiết Phong Lan thì hoàn toàn trái ngược, so với vẻ rực rỡ của hoa mẫu đơn thì Tiết Phong Lan thích hợp với vẻ u buồn của loài hoa u lan, thanh nhã của loài hoa sen và cao ngạo như đoá hân mai giữa bầu trời tuyết! Chỉ mặc một bộ quần áo trắng, mái tóc tùy ý xõa, không hề có chút trói buộc, gương mặt thanh lệ mang theo chút an tĩnh. Không hề biểu hiện vui hay buồn, phải nói rằng Tiết Phong Lan là tổ hợp của tất cả các loài hoa, còn Tiết Phong Linh chỉ mang vẻ cao quý của mẫu đơn mà thôi!

Cả hai mặc dù là tỷ muội song sinh nhưng khí chất trên người đều khác nhau, mỗi người đều tạo nên một vẻ đẹp riêng của mình, điều này khiến Thượng thư đại nhân vô cùng hài lòng!

Tiết Phong Linh nhìn nữ hài có gương mặt giống hệt mình, ánh mắt chứa đầy sự hồi lỗi, giọng nói có chút nức nở, môi mím lại nói:

“Lan Nhi, thành thật xin lỗi... Là do tỷ tỷ không tốt, lẽ ra tỷ không nên dẫn muội đi dạo hoa viên... Là tỷ sai rồi, muội tha lỗi cho tỷ có được không...?”

Nước mắt từng giọt rơi xuống, Tiết Phong Linh nắm lấy bàn tay của muội muội, bàn tay ấm áp đặt vào bàn tay lạnh ngắt khiến Tiết Phong Linh hơi ngạt thở nhưng vẫn cảm thấy đôi bàn tay ấy.

Tiết Phong Lan rùng mình, đột ngột giật tay ra khỏi bàn tay ấm áp của Tiết Phong Linh, mặc dù bàn tay ấm áp nhưng nàng lại cảm thấy lạnh lẽo từ tận đáy lòng, trong lòng không khỏi bài xích với hành động của Tiết Phong Linh.

Loại bài xích này được hình thành kể từ khi Tiết Phong Linh cho người ép nàng uống rượu độc, cảm giác bất lực không thể làm gì, không thể kêu cứu cũng không thể giãy dụa khiến nàng bài xích tất cả. Hiện tại Tiết Phong Linh đột nhiên nắm tay nàng khiến sự bài xích ấy càng thêm mãnh liệt, khiến nàng phản ứng đầu tiên là giật tay ra khỏi tay nàng ta.

“Lan Nhi... Muội... Muội không tha thứ cho tỷ tỷ sao...?” Gọng nói có chút run rẩy, dường như không tin được Tiết Phong Lan lại đối với nàng như vậy. Điều này khiến mọi người không khỏi hiểu lầm...

Ánh mắt mọi người trách cứ nhìn Tiết Phong Lan, dường như nàng đã làm ra chuyện tai trời gi. Tứ tiểu thư cư xử như vậy là có ý gì, mặc dù hai người cùng đi dạo nhưng là do Tứ tiểu thư tự té, hơn nữa Tam tiểu thư đã xin lỗi rồi vậy mà Tứ tiểu thư còn như vậy...

Thượng thư đại nhân cau mày, không hài lòng với thái độ của Tiết Phong Lan: “Lan Nhi, sao con lại đối xử với tỷ tỷ của mình như vậy...?!”

Tiết Phong Lan giật mình, ánh mắt nhìn về phía mẫu thân nàng, chỉ thấy mẫu thân nhìn nàng bằng ánh mắt trách cứ khiến đáy lòng nàng lạnh đi vài phần.

Mặc dù mẫu thân thương yêu nàng nhưng mẫu thân vẫn luôn thiên vị Tiết Phong Linh, nàng biết bất kỳ người mẹ nào cũng thiên vị con của mình, nhưng nàng không phải con của mẫu thân hay sao... Sao mẫu thân lại không tin nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt như thế? Quả nhiên trong lòng mẫu thân Tiết Phong Linh vẫn là nhất!!!

Tiết Phong Lan cố gắng áp chế sự chán ghét trong lòng, vội vàng giải thích, giọng nói có chút ủy khuất:

“Phụ thân, không phải như vậy đâu... Bởi vì con bị ngâm trong nước hồ lạnh giá quá lâu nên... Tay chân con đều bị nhiễm lạnh... Con không cho tỷ tỷ nắm tay là bởi vì sợ tỷ tỷ nhiễm phong hàn...”

Lời vừa nói ra khiến mọi người không khỏi thay đổi sắc mặt, giờ mới nhớ đến Tứ tiểu thư bị ngâm trong hồ lạnh quá lâu, hàn khí ngấm vào trong thân thể mà khiến hai chân bị tàn phế! Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã bị tàn phế, sau này lớn lên không biết như thế nào... Mọi người đều cảm thấy thương cho Tứ tiểu thư, bị tàn phế mà còn lo lắng cho tỷ tỷ như vậy, thật sự là một muội muội tốt...

Sắc mặt Thượng thư đại nhân trầm xuống, thờ dài nói: “Con thật là... Sao lại cứ lo cho tỷ tỷ như thế...” Hắn không ngờ tứ nữ nhi này của hắn lại hiểu chuyện như thế, còn biết lo lắng cho tỷ tỷ...

Tiết Phong Linh khế cứng người nhưng rất nhanh liền khôi phục, vốn nghĩ không ai phát hiện nhưng lại lọt vào mắt của Tiết Phong Lan - người chưa bao giờ rời mắt khỏi nàng.

Thượng thư phu nhân cũng thả lỏng không ít, nàng rừ mi che đi sự hồ thẹn trong mắt. Nhìn hành động vừa nãy của Lan Nhi đối với tỷ tỷ mình nàng thật sự tức giận, nhưng lại nghe những lời Lan Nhi nói, nàng không khỏi cảm thấy xấu hổ. Nàng là mẫu thân nhưng lại không nhớ đến chuyện nữ nhi bị tàn phế... Người mẹ như nàng, làm sao xứng đây?!

“Tỷ tỷ... Muội xin lỗi, tỷ đừng trách muội nhé...” Tiết Phong Lan mở miệng nói xin lỗi nhưng trong lòng thì thầm khinh thường tất cả bọn họ. Quả nhiên là lòng người dễ thay đổi, chỉ có mấy câu của nàng mà họ đã theo chiều gió rồi...

“Không sao, muội chỉ là muốn tốt cho ta thôi...” Tiết Phong Linh cười ôn hòa, nhưng ánh mắt lại lóe lên tia sắc lạnh khó thấy được. Nàng có thể cảm nhận dường như Tiết Phong Lan có gì đó khác trước kia, nhưng lại không thể nói rõ là khác chỗ nào. Nhưng nàng biết nàng ta đã thay đổi, hơn nữa chuyện vừa nãy... Nếu thật sự chỉ là trùng hợp thì nàng vẫn sẽ là tỷ tỷ tốt của nàng ta, nhưng... Nếu là do Tiết Phong Lan cố ý...

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Trừng trị Hồng Hương

“Được rồi, Lan Nhi vừa mới tỉnh lại, để cho con bé nghỉ ngơi đi...” Thượng thư đại nhân nhìn nữ nhi sắc mặt nhợt nhạt, đau lòng không thôi. Con bé vừa mới tỉnh dậy mà đã phải đối mặt với nhiều chuyện như vậy, người làm phụ thân như hắn cảm thấy đau lòng vô cùng.

Lại nhìn xuống đôi chân của nữ nhi được băng bó bằng vải trắng, đôi chân trắng nõn, yếu ớt khiến ánh mắt Thượng thư đại nhân trở nên phức tạp. Đột nhiên hắn cảm thấy rất có lỗi với nàng, dù sao tứ nữ nhi của hắn bị tàn phế hai chân mà hắn lại chỉ quan tâm đến Linh Nhi. Hơn nữa hắn còn nghĩ oan cho nàng, nhìn đôi mắt còn đọng nước khiến hắn không khỏi thở dài, đưa tay xoa đầu nàng.

“Lan Nhi ngoan lắm, đừng lo lắng gì cả... Mai phụ thân sẽ tiến cung, cầu Hoàng thượng cho Diệp thái y chữa khỏi bệnh cho con...” Diệp thái y là thái y giỏi nhất Thái y viện, chắc chắn có thể giúp được Lan Nhi.

Tiết Phong Lan gật đầu, im lặng không nói. Đối với đôi chân này của nàng, dù là Diệp thái y cũng thể chữa khỏi. Kiếp trước thử hết bao nhiêu cách, dùng bao nhiêu loại thuốc quý hiếm cũng không thể trị khỏi...

Vậy nên Tiết Phong Lan cũng chẳng mong đợi gì ở bọn họ, dù nàng không có đôi chân cũng không sao. Dù sao nàng cũng quen với cuộc sống ngồi xe lăn, nhưng nếu có cơ hội nàng vẫn muốn thử xem, đôi chân này của nàng liệu có thể như trước kia hay không...

“Lan Nhi đừng buồn...” Thượng thư phu nhân cũng mở miệng an ủi nữ nhi, số nàng thật khổ, rốt cuộc trước kia nàng đã làm gì sai mà nữ nhi của nàng

phải chịu khổ như vậy?!! Hai chân nữ nhi của nàng bị tàn phế, thử hỏi sau này còn ai dám lấy con bé đây?!

“Muội muội, thật xin lỗi...” Tiết Phong Linh vẻ mặt đáng thương, đôi mắt ngấn nước nhìn nàng.

“Con muốn nghỉ ngơi...” Tiết Phong Lan cắn môi nhìn Thượng thư đại nhân, lộ ra gương mặt nhợt nhạt yếu ớt, khiến người khác không khỏi thương xót.

Nàng mệt mỏi lắm rồi, nhìn Tiết Phong Linh giả tạo như vậy, nàng thật sự cảm thấy buồn nôn. Trước mặt người khác thì tốt như thế nào, sau lưng thì hoàn toàn ngược lại, hung hăng đâm nàng một dao, tỷ tỷ như nàng ta tốt thật đó.

Nàng phải đa tạ lão Thiên gia đã cho nàng nhìn rõ bộ mặt thật của Tiết Phong Linh, cho nàng sống lại lần nữa để trả lại cho Tiết Phong Linh những gì mà nàng ta đã gây ra cho nàng!

Rõ ràng người đẩy nàng xuống hồ là nàng ta, vậy mà còn ở đây giả mèu khóc chuột! Quả thật là giả tạo không ai bằng!

“Được rồi Linh Nhi, đừng nói nữa, để muội muội con nghỉ ngơi...”

Thượng thư đại nhân mở miệng, Tiết Phong Linh muốn nói cũng không dám, vì vậy mọi người nhanh chóng rời khỏi gian phòng, Thượng thư phu nhân vốn muốn ở bên cạnh nữ nhi thêm một lát nhưng Tiết Phong Lan lại nói không cần, tất nhiên nàng không nói thẳng ra, chỉ viện lí do mẫu thân chăm sóc nàng thì không ai chăm sóc mẫu thân, như vậy mẫu thân sẽ ngã bệnh nên Thượng thư phu nhân cũng không tiện nói nhiều, quay người rời đi.

Nhìn cánh cửa phòng đóng lại, bên trong chỉ còn một mình nàng, tất nhiên mẫu thân để lại Xuân Cầm bên cạnh để chăm sóc nàng nhưng nàng muốn nghỉ ngơi vì vậy Xuân Cầm phải ra ngoài canh gác, không cho ai đến làm phiền.

Nằm trên giường, Tiết Phong Lan lẳng lặng nhìn trần nhà. Nàng biết sau ngày hôm nay Tiết Phong Linh nhất định đã nghỉ ngơi nàng, nhưng nàng ta chẳng thể làm gì được, dù sao tất cả cũng là do nàng ta bắt đầu, nàng chỉ là phản công mà thôi. Hơn nữa nàng ta cũng chẳng thể va chạm chính diện với nàng được, bởi nàng ta luôn thích đóng vai một tỷ tỷ tốt cơ mà, nếu đã như vậy thì mọi người cùng diễn đi, để xem đến cuối cùng ai sẽ là người chiến thắng!

Sau chuyện hôm nay, tâm của Tiết Phong Lan đã hoàn toàn đóng băng, trong lòng nàng lúc này chỉ là một mảnh lạnh lẽo, sống hết một đời Tiết Phong Lan còn không nhìn ra sao. Tổ mẫu chỉ thương yêu Tiết Phong Linh, phụ thân mặc dù có đặt nàng vào lòng nhưng nếu có Tiết Phong Linh bên cạnh thì sẽ hoàn toàn quên đi sự tồn tại của nàng, còn mẫu thân... Người mà nàng luôn nghĩ là yêu thương nàng nhất, đau lòng thay nàng... Vậy mà vì Tiết Phong Linh mà nghỉ ngơi nàng. Đôi lúc Tiết Phong Lan cảm thấy bản thân thật quá ngu ngốc, sống một đời nàng còn hy vọng cái gì nữa chứ?! Hy vọng sẽ có người yêu thương nàng ư...?! Người nàng yêu thương nhất cũng phản bội nàng, như vậy nàng có thể tin vào cái gì nữa đây?!

Nằm trên giường, Tiết Phong Lan không hề phát hiện nước mắt của nàng đang rơi, từng giọt, từng giọt rơi xuống.

Trên đời này không ai yêu thương nàng cả, trong lòng bọn họ chỉ biết có Tiết Phong Linh, bọn họ có từng biết đến sự tồn tại của Tiết Phong Lan nàng không?!

Không! Không hề!!!

Tiết Phong Linh! Lúc nào cũng Tiết Phong Linh! Rõ ràng là tỷ muội song sinh, gương mặt giống nhau như vậy nhưng tại sao lại bị đối xử hoàn toàn khác nhau?!

Nàng không cam lòng, nàng không cam lòng!

Tiết Phong Lan vui mặt vào chốn, kìm chế sự run rẩy của bản thân.

Mệt mỏi, mệt mỏi quá rồi. Nàng không muốn tin nữa, nàng sẽ không tin vào bất kì một người nào nữa...

Đời này, Tiết Phong Lan nàng chỉ sống vì bản thân!

~~~~~

Lần nữa tỉnh dậy đã là sáng ngày hôm sau, Tiết Phong Lan cảm thấy toàn thân như rã rời, đầu thì đau không chịu được, dường như ngày hôm qua khóc quá nhiều nên hôm nay có chút dậy không nổi.

Ánh nắng mặt trời từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào khiến gian phòng như bừng sáng, Tiết Phong Lan xoa mi mắt, có chút không thích ứng với ánh sáng đột ngột như vậy.

Nhìn xung quanh, chậu nước rửa mặt, chén nước muối, khăn lau mặt, cùng bộ y phục mới đã chuẩn bị sẵn, Tiết Phong Lan định lên xe lăn nhưng nàng quên mất, bởi vì vừa mới bị tàn phế nên phụ thân chưa cho người làm chiếc xe lăn cho nàng.

Lúc đầu nàng cũng không quen với xe lăn, bởi vì nhìn thấy nó là nàng nhớ đến đôi chân của nàng không đi được, khiến nàng không khỏi phẫn nộ, khi đó chân nàng chỉ vừa bị tàn phế, nàng có chút không chấp nhận được sự thật này! Nhưng sau này dần quen, nàng cảm thấy xe lăn rất tốt, bởi vì ngồi trên đó nàng có thể tự do đi lại, không cần nhờ vào sự giúp đỡ của người khác. Tiết Phong Lan vốn là người cao ngạo, nên viện của nàng được đặt là Hàn Mai, nghĩa như tên, Hàn Mai cao ngạo đứng giữa bầu trời tuyết, kiên cường không dựa dẫm vào bất cứ một người nào.

Đột nhiên hiện tại không thấy xe lăn, Tiết Phong Lan có chút không quen.

“Cạch!” Cánh cửa mở ra, một nữ tử thân hồng y bước vào, nữ tử khoảng 15 tuổi, gương mặt mặc dù không phải tuyệt sắc nhưng lại thanh tú, dễ nhìn, ánh mắt nhìn nàng có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền hồi phục, mái tóc được búi cao, trên tóc cài một cây trâm ngọc có hình cánh bướm, nhìn vô cùng xinh đẹp, rõ ràng cây trâm này không phải hạng tầm thường!

Mắt Tiết Phong Lan nheo lại, dù gương mặt nữ tử này hoá thành tro nàng cũng không quên, nàng ta là Hồng Hương - nha hoàn thiếp thân của nàng. Hồng Hương là do nàng cứu ở bên đường, thấy nàng ta đáng thương nên nàng mới nhận nàng ta làm nha hoàn, đối xử với nàng ta như tỷ muội vậy mà nàng ta lại phản bội nàng, lên giường của Lam Thành Vũ mà còn dám ra oai trước mặt nàng, hơn nữa chuyện của Tiết Phong Linh cùng Lam Thành Vũ nàng ta đã biết từ trước, vậy mà còn mượn nước đẩy thuyền, phản bội nàng qua với Tiết Phong Linh!

Thật sự là một con chó trung thành!

“Tiểu thư...” Hồng Hương bị Tiết Phong Lan nhìn đến nỗi run rẩy, tại sao ánh mắt tiểu thư nhìn nàng lại như thế, nàng đã làm chuyện gì đắc tội với tiểu thư sao?! Hay là tiểu thư biết chuyện của nàng cùng với Tam tiểu thư...

Càng nghĩ Hồng Hương càng cảm thấy sợ hãi, không biết có phải quá sợ hãi hay không, mà nàng cảm thấy ánh mắt tiểu thư ẩn chứa sát khí.

Nhìn bộ dạng của Hồng Hương, Tiết Phong Lan thầm cười khinh thường, bởi vì trước kia nàng đối với nha hoàn rất tốt, Hồng Hương là nha hoàn thiếp thân của nàng nên không cần phải nói, đồ mà nàng không thích nàng đều cho Hồng Hương, y phục cũ của nàng cũng cho nàng ta.

Cây trâm nàng ta cài trên đầu chính là do tổ mẫu tặng cho nàng làm quà sinh thần, bởi vì nàng không thích nên nàng đã tùy tiện đưa nó cho Hồng Hương, nhưng sau đó nàng lại bị té hồ, bởi vì bị tàn phế nên không thể đi thính an, lâu lâu tổ mẫu lại đến thăm nàng, nhìn thấy trên đầu Hồng Hương cài cây trâm đó thì tức giận, trách phạt nàng.

Sống lại lần nữa, Tiết Phong Lan tất nhiên sẽ không để chuyện này tái diễn!

“Cây trâm này, ai cho phép ngươi cài?!” Giọng nói lạnh lùng, ánh mắt sắc bén khiến Hồng Hương run sợ, không khỏi mở miệng giải thích:

“Tiểu thư... Cây trâm này... Là người ban cho Hồng Hương mà?!” Lần trước tiểu thư đưa nàng cây trâm, nàng liền nghĩ là tiểu thư thưởng cho nàng, bởi vì trước kia cũng thế, nên lần đó Hồng Hương cũng vui vẻ nhận lấy, dường như đó là tất nhiên.

“Ta cho ngươi? Ta cho ngươi khi nào?! Ta đưa cho ngươi đem cất, sao lại thành là ta ban cho ngươi?!” Tiết Phong Lan cười lạnh.

“Tiểu thư...”

Quả thật tiểu thư chỉ đưa cây trâm cho nàng nhưng không nói gì cả, bởi vì thói quen nên Hồng Hương cứ nghĩ là tiểu thư ban cho nàng.

“Có phải vì ta quá buông lỏng ngươi nên ngươi muốn trở thành Tuyết Mai thứ hai không?!”

“Tiểu thư tha mạng, là nô tì không đúng, là nô tì sai rồi... Tiểu thư tha mạng...” Hồng Hương sợ hãi quỳ xuống, không ngừng dập đầu với Tiết Phong Lan.

Sao nàng lại quên chuyện ngày hôm qua chứ, Tuyết Mai vô lễ với tiểu thư liền bị lão gia mang ra ngoài đánh năm mươi đại bản, nếu là nàng...

Hồng Hương không dám nghĩ nữa, vội dập đầu xin tha tội. Nàng không dám nữa, không dám đắc tội với tiểu thư nữa...

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Không thể...

“Tiểu thư cầu xin người, tha cho nô tì đi... Tiểu thư...” Hồng Hương khóc xin tha, tiếng động “bang bang” không ngừng vang lên khiến người khác nghe không khỏi rung mình.

Nếu là Tiết Phong Lan trước đây gặp chuyện như vậy thì nhất định sẽ tha thứ cho Hồng Hương, nhưng hiện tại thì khác, nàng là Tiết Phong Lan sau khi trung sinh, tâm của nàng đã lạnh rồi, dù nàng ta có dập nát đầu của bản thân thì nàng cũng sẽ không thay đổi sắc mặt.

Nàng tuyệt đối sẽ không để những thứ uy hiếp đến bản thân lưu lại, đầu tiên là Tuyết Mai, sau đó là Hồng Hương, từng người từng người đem đến uy hiếp đến bản thân nàng đều diệt trừ!

Có trách thì trách tất cả bọn họ kiếp trước đã đắc tội với nàng quá nhiều, kiếp này nàng sẽ trả hết!

Hơn nữa những chuyện trước kia, nàng tuyệt đối sẽ khiến để cho nó phải tái diễn lần nữa!

“Tha thứ?! Nếu hiện tại ta tha thứ cho ngươi thì không biết sau này ngươi sẽ làm ra chuyện gì nữa. Đến lúc đó lại làm mất mặt bổn tiểu thư, ngươi nói, như vậy liệu có tốt không...?” Giọng nói của Tiết Phong Lan lạnh lẽo, mang chút đùa giỡn khiến Hồng Hương run sợ không thôi.

Tại sao tiểu thư lại trở nên như vậy?! Nếu là trước kia chỉ cần nàng quỳ xuống xin tha, tiểu thư liền bỏ qua cho nàng, vì vậy đối với nha hoàn bà tử trong Hân Mai Các, nàng chính là nha hoàn được tiểu thư tin tưởng nhất, không ai dám đắc tội nàng. Nhưng mà hiện tại hoàn toàn khác, tiểu thư đột nhiên thay đổi, trở nên đáng sợ khiến nàng sợ hãi từ tận đáy lòng.

“Tiểu thư... Tiểu thư tha mạng, nô tì tuyệt đối không dám như vậy nữa...”

Đợi khoảng nửa khắc sau, Tiết Phong Lan mới mở miệng nói, nhưng lúc này đầu Hồng Hương đã đầy máu.

“Được rồi, chuyện này kết thúc như thế đi!” Tiết Phong Lan lạnh lùng nói, hiện tại để nàng ta chết thì không được, dù sao nàng ta cũng là nha hoàn mà mẫu thân đưa cho nàng, sau này còn có thể lợi dụng!

“Tạ tiểu thư... Tạ tiểu thư...” Hồng Hương vừa vui vừa sợ, nhưng vẫn dập đầu tạ ơn.

“Đưa cây trầm đây...” Liếc mắt nhìn cây trầm trên tóc Hồng Hương, Tiết Phong Lan mở miệng nói.

“Vâng... Vâng...” Hồng Hương vội rút cây trầm xuống, hai tay dâng lên cho Tiết Phong Lan.

Nhận lấy cây trầm từ tay Hồng Hương, Tiết Phong Lan như có điều suy nghĩ. Cây trầm này chính là trước kia đã khiến nàng phải chịu phạt, mặc dù nàng đã tàn phế hai chân nhưng vẫn bắt nàng phải quỳ ở từ đường hai canh giờ vì tội bất kính với trưởng bối, đồ vật mà tổ mẫu tặng lại đi cho nha hoàn, đây chẳng khác nào tát vào mặt tổ mẫu?! Vì được phụ thân, mẫu thân cầu xin nên tổ mẫu chỉ phạt nàng chệp nữ giới.

Nhớ đến những chuyện trước kia, tâm nàng càng lạnh lẽo. Những chuyện mà bọn họ đã làm với nàng, nàng chưa bao giờ quên, dù là chuyện nhỏ nhất!

“Bây giờ đã là giờ nào?!”

“Dạ... Giờ Thìn hai khắc ạ...” Hồng Hương sợ hãi trả lời.

Tiết Phong Lan nhíu mày, nàng dậy trễ như vậy?! Hẳn là tối qua suy nghĩ quá nhiều, hơn nữa quá mệt mỏi nên nàng mới dậy trễ.

“Hầu hạ ta rửa mặt thay đồ...”

“Vâng...”

Hồng Hương vội vàng lấy chậu nước cho nàng rửa mặt, lại lấy chén nước muối cho nàng súc miệng, sau đó lấy khăn lau mặt cho nàng, định lấy đến bộ đồ sắc sỡ màu hồng cho nàng thay nhưng Tiết Phong Lan lại không đồng ý, bảo nàng ta đem bộ y phục đơn giản đến. Vì vậy Hồng Hương không dám nói nhiều, lúc này bị Tiết Phong Lan trừng trị nên mọi chuyện đều nghe theo nàng, đi lấy một bộ y phục màu vàng nhạt đơn giản, không quá cầu kỳ, nhưng lại mang một hơi thở nhẹ nhàng của cây cỏ.

Nhìn bộ y phục, Tiết Phong Lan gật đầu hài lòng. Nếu nàng nhớ không lầm thì đây là món quà sinh thần mà Thái hậu đã ban tặng, nhưng nàng cũng chưa từng liếc qua lần nào, lần này nhìn lại thì cảm thấy vô cùng hợp mắt.

Đợi sau khi Hồng Hương thay đồ cho nàng xong là đã một khắc sau, bởi vì chân nàng bị tàn phế nên Hồng Hương không dám chạm vào, nên có chút chậm so với bình thường, còn Tiết Phong Lan thì ngồi yên một chỗ, tàn phế mười mấy năm, thay đồ như vậy nàng đã sớm quen, chỉ là Hồng Hương làm quá chậm!

Bé Tiết Phong Lan lại bàn trang điểm, để nàng ngồi trên ghế, Hồng Hương bắt đầu làm tóc cho nàng.

Hồng Hương lớn hơn nàng bốn tuổi, tính ra hiện tại đã mười sáu, sớm đã qua tuổi cập kê, ngoại hình nàng ta mặc dù có chút yếu đuối nhưng đối với một nữ hài mười hai tuổi thân hình nhỏ bé như nàng bé cũng không nặng lắm.

Nhìn vết thương của Hồng Hương, Tiết Phong Lan không khỏi mở miệng bảo nàng ta đi bôi thuốc đi, chuyện này để người khác làm là được, không phải bởi vì nàng tốt bụng mà là vì nhìn màu đỏ chói mắt như vậy khiến nàng chán ghét mới mở miệng mà thôi. Nhưng Hồng Hương lắc đầu, ý bảo bản thân mình ổn, có thể làm công việc của bản thân, không cần nha hoàn khác làm, Tiết Phong Lan thấy vậy cũng không mở miệng nữa, để mặc nàng ta.

Ngồi trước gương đồng, Tiết Phong Lan trầm mặc. Trong gương là một nữ hài mười hai tuổi, gương mặt tinh xảo, thanh lệ vô cùng, sần mặt như được chạm khắc tinh tế, làn da trắng nõn như bạch ngọc không tí vết, khiến người khác không khỏi ghen tị. Đôi mắt trầm lặng, tựa như hồ nước sâu tĩnh lặng trong suốt nhưng cũng sáng ngời, mi dài như liễu, mỏng manh, mũi cao thanh tú, vô cùng đáng yêu, môi hồng nở rộ, tựa như cánh hoa đào rực rỡ giữa trời xuân, mái tóc dài như thác được búi cao, kiểu tóc Lưu Vân nhẹ nhàng, cài một cây trâm ngọc hình hoa sen trắng, bên kia cũng được cài một cây trâm hình hoa mai rũ xuống, khiến cho nữ hài trong gương trở nên vô cùng xinh đẹp, không phải loại xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành khiến người khác ghen ghét mà là loại xinh đẹp nhẹ nhàng, nhưng lại xuất trần không kém khiến người khác phải ngưỡng mộ!

“Tiểu thư đã xong rồi ạ...” Hồng Hương nhìn nữ tử trước mắt, ánh mắt không khỏi loé lên tia kinh diễm! Nàng không biết rằng tiểu thư lại có thể xinh đẹp như vậy, so với Tam tiểu thư, thật sự thì...

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên, Hồng Hương vội vàng ra mở cửa, người đến không ai khác chính là Thượng thư đại nhân, lão phu nhân, Thượng thư phu nhân cùng với một nam tử trung niên.

Hồng Hương mời mọi người vào trong, vội vàng rót trà cho mọi người. Mọi người đi vào, nhìn nữ hài đang ngồi, ánh mắt không khỏi kinh ngạc.

Hôm nay Tiết Phong Lan mặc một bộ y phục màu vàng, trên váy thêu hoa sen nở rộ, chất liệu vải Vân Sa mềm mại, đường thêu tinh tế, mặc dù đơn giản nhưng không hề tầm thường. Mái tóc vấn kiểu Lưu Vân, thích hợp với lứa tuổi cập kê, cài những cây trâm có chất liệu tinh xảo, trên người phảng phất hơi thở quý khí, bởi vì hôm nay dậy trễ nên khí sắc của Tiết Phong Lan có chút tốt hơn, mặt không còn trắng nhợt nhạt nữa, đôi mắt cũng có thần.

“Phụ thân, tổ mẫu, mẫu thân...” Tiết Phong Lan mở miệng, liếc mắt nhìn sang nam tử trung niên, cung kính nói: “Diệp thái y...”

Diệp thái y là thái y giỏi nhất Thái y viện, mặc dù kiếp trước đã từng gặp qua một lần nhưng nàng không hề để tâm, có chút vô lễ với Diệp thái y khiến tổ mẫu không khỏi tức giận, kiếp này nàng tất nhiên sẽ không để chuyện này tái diễn. Diệp thái y tuy không thể chữa trị đôi chân cho nàng nhưng nàng cũng không trách hấn, dù sao chân nàng vốn là vô phương cứu chữa!

Diệp thái y kinh ngạc, lời đồn quả thật không sai, Thượng thư phủ có hai nữ nhi song sinh khiến người khác ghen tị, Tam tiểu thư thì hấn đã từng thấy, mười hai tuổi đã là tài nữ nổi danh, Tứ tiểu thư hôm nay mới được diện kiến, so với Tam tiểu thư thì hơn hẳn, không chỉ xinh đẹp mà khí chất cũng không tầm thường!

Thượng thư đại nhân vui mừng, không nghĩ đến nữ nhi này của hấn cũng không kém tam nữ nhi, thậm chí có chút hơn hẳn.

Lão phu nhân trầm mặc, ánh mắt nhìn Tiết Phong Lan có chút không vui, trong lòng nàng nha đầu Linh Nhi vốn là nhất, vậy mà hiện tại Tiết Phong Lan hơn tỷ tỷ mình như vậy, nàng làm sao chịu được?!

Thượng thư phu nhân chỉ cười nhẹ, nhìn sắc mặt của Lan Nhi, tối qua hấn là ngủ ngon giấc. Đối với nàng nữ nhi có xinh đẹp hay không không quan trọng, quan trọng là nữ nhi bình an lớn lên.

“Hồng Hương, trán ngươi làm sao vậy?!” Thượng thư phu nhân nhìn trán Hồng Hương đầy máu, không khỏi kinh ngạc mở miệng.

Ánh mắt Tiết Phong Lan loé lên tia lạnh lùng, hoá ra nàng ta không muốn bôi thuốc là vì nguyên nhân này, nàng ta đã sớm biết mọi người sẽ đến đây nên mới cố ý để lộ vết thương như vậy. Giỏi cho một Hồng Hương, dám tính kế nàng!

“Nô ti... Nô ti chỉ làm sai nên bị tiểu thư trách phạt...”

Ánh mắt mọi người có chút thay đổi nhìn Tiết Phong Lan, không khỏi nghĩ rốt cuộc nha hoàn này đã làm gì mà khiến cho Tứ tiểu thư phạt nặng như vậy, khiến trán nàng ta giờ đầy máu, nhưng dù làm gì cũng không nên phạt nặng như thế, mới mười hai tuổi mà đã độc ác như thế, sau này... Ấn tượng đối với Tiết Phong Lan không khỏi giảm đi mấy phần. Ngay cả Diệp thái y cũng nhíu mày không vui nhưng hấn nhìn ra Tứ tiểu thư chắc không phải hạng tiểu thư yếu thế hiếp người được, nhưng phạt nặng như thế, xem chừng tâm địa không nhỏ!

“Lan Nhi, đây là có chuyện gì...” Đây là nha hoàn nàng đưa cho nữ nhi, hiện tại đã ra nông nỗi này, nàng tất nhiên phải hỏi rõ mọi chuyện.

“Hồng Hương trộm cây trâm cài mà tổ mẫu tặng con nên con mới trách phạt nàng, không ngờ nàng lại không nhận, quỳ xuống dập đầu nói con phải trả lại sự công bằng cho con...” Tiết Phong Lan cắn môi, có chút không cam lòng mở miệng, giọng nói có chút uất ức khiến những người xung quanh nhìn Hồng Hương bằng ánh mắt không thể tin.

Trộm đồ của chủ tử còn không chịu nhận, hơn nữa còn quỳ xuống dập đầu bảo tiểu thư trả công đạo cho nàng ta. Thật sự không biết xấu hổ!

“Đem nha hoàn này nhốt vào phòng củi, bỏ đói ba ngày để xem nàng ta còn dám làm vậy nữa không!” Thượng thư đại nhân xanh mặt, chưa đến hai ngày mà đã có hai nha hoàn khi dễ nữ nhi hấn, chuyện này sao có thể bỏ qua?!

“Lão gia tha mạng... Tiểu thư tha mạng...” Hồng Hương khóc lóc cầu xin nhưng vẫn bị người của Thượng thư đại nhân kéo ra ngoài.

Đám nha hoàn bà từ lâu năm đều thấy rõ tình hình trước mắt, ánh mắt nhìn Tiết Phong Lan có chút khác trước kia, người thông minh đều ý thức được địa vị của Tứ tiểu thư đã thay đổi, ai đắc tội với nàng đều sẽ chết, Tuyết Mai cùng Hồng Hương là một tấm gương tốt nhất!

“Diệp thái y...” Thượng thư đại nhân quay nhìn Diệp thái y, ánh mắt chứa hàm ý rõ ràng.

Diệp thái y gật đầu, đi đến bên người Tiết Phong Lan bắt mạch, khoảng chừng nửa nén nhang, Diệp thái y mới mở miệng nói, giọng nói có chút bất đắc dĩ:

“Không thể...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Xảy ra chuyện

“Diệp thái y, ý của người là...” Sắc mặt Thượng thư đại nhân trắng bệch, sợ mình nghe nhầm nên mở miệng hỏi lại.

Nữ nhi của hần không thể?! Ý Diệp thái y là sao, chẳng lẽ chân nữ nhi không thể chữa khỏi sao?! Nếu như vậy, nữ nhi của hần phải làm sao, nàng còn nhỏ như vậy mà hai chân đã tàn phế... Sau này, liệu có thể gả ra ngoài hay không đây?! Nếu có thể cũng chỉ là một gia đình nông dân nghèo, làm sao mà có địa vị được.

“Thượng thư đại nhân, lão phu không dám giấu, chân của tiểu thư đã ngâm trong nước lạnh quá lâu, chỉ sợ... Thần y Hoa Đà mới có thể chữa trị...” Diệp thái y thờ dãi, hần hành y, điều quan trọng nhất là phải cứu người, vậy mà thời khắc này hần lại không thể chữa trị khỏi đôi chân cho nữ hài này... Cái gì mà Thái y giỏi nhất, hần không xứng!

Nha đầu này mặc dù có gia thế tốt, gương mặt cùng tài hoa thì chẳng cần bàn, lại được Thái hậu sủng ái như bảo bối, nhưng nàng lại mất đi đôi chân của bản thân. Diệp thái y lắc đầu, cái gì cũng vậy, được cái này thì mất cái kia, đó là đạo lý từ xưa đến nay.

Mạc Từ Yên cúi đầu khiến người khác không nhìn rõ cảm xúc, chỉ nghĩ nàng quá đau lòng, nhưng ánh mắt nàng lại bình tĩnh đến lạ thường. Những lời này đều giống như kiếp trước, hoàn toàn không có gì khác cả, mọi chuyện diễn ra đều nằm trong lòng bàn tay nàng, nàng có thể điều khiển tình huống theo ý bản thân... Nhưng như vậy thì chẳng vui chút nào.

Diệp thái y không thể chữa khỏi đôi chân cho nàng, điều này Tiết Phong Lan có thể chắc chắn, nhưng bản lĩnh của ông ấy là không thể phủ nhận, trên đời này không có người nào có thể chữa khỏi đôi chân cho nàng, chuyện này nàng đã sớm biết. Chỉ là Diệp thái y là thái y lâu năm, y thuật của ông ấy rất giỏi, điều này khiến nàng muốn nàng ông ấy làm sư phụ, mặc dù hiện tại mọi chuyện nằm trong tầm kiểm soát của nàng nhưng sau này ai dám chắc nó sẽ không thay đổi?!

Nàng sống lại là chuyện rất nghịch thiên, hiện tại mọi chuyện đều ổn thỏa nhưng nàng tin sóng gió sẽ nhanh chóng xảy ra. Tiết Phong Lan nàng không muốn sống ngu ngốc như trước kia nữa, đến cuối cùng kết cục của bản thân là chết thê thảm, như vậy Thiên gia cho nàng sống lại thì có ý nghĩa gì nữa?! Bởi vậy nên nàng phải nhận Diệp thái y làm sư phụ của mình, muốn ông ấy dạy mình y thuật phòng thân, ai có thể đảm bảo Tiết Phong Linh sẽ không hạ độc nàng?!

Tâm địa của nàng ta như rắn rết, thậm chí muội muội thân sinh cũng không tha, nếu nàng ta đối với nàng bất nhân như vậy, thì đừng trách nàng bất nghĩa!

“Không thể... Không thể...” Thượng thư phu nhân nghe vậy liền choáng váng, nếu không phải có Xuân Cầm bên cạnh đỡ lấy thì chỉ sợ nàng đã té xỉu.

Nữ nhi của nàng không thể cứu! Điều này làm sao Thượng thư phu nhân có thể chấp nhận?! Là một người mẹ khi nghe con mình không thể cứu được thì so với đứa con, người mẹ còn đau hơn gấp trăm ngàn lần...

Ngay cả Diệp thái y giỏi nhất Thái y viện cũng không thể cứu nữ nhi nàng, ai có thể cứu nữ nhi nàng nữa đây... Thần y Hoa Đà?! Đi đâu tìm Thần y Hoa Đà đây...?!

Nữ nhi của nàng...

Nước mắt Thượng thư phu nhân lăn dài trên má, đau lòng ôm lấy nữ nhi thủ thi:

“Lan Nhi ngoan đừng sợ... Mẫu thân hứa sẽ tìm cách chữa đôi chân cho con... Đừng khóc...” Mặc dù nói với nữ nhi những lời này, Thượng thư phu nhân cũng đang tự an ủi bản thân.

Đúng vậy, sẽ có cách, có cách cứu nữ nhi...

“Nuông...” Tiết Phong Lan mặc cho Thượng thư phu nhân ôm mình, nước mắt nàng cũng rơi như mưa, mặc dù biết mẫu thân chỉ có Tiết Phong Linh nhưng tình cảm mà nàng dành cho mẫu thân cũng không thể thay đổi, nước mắt này là ba phần thật, bảy phần giả.

Tình vẫn còn nhưng tâm đã lạnh, muốn nàng dùng tình cảm thật lòng đối với mẫu thân, nàng làm không được!

Khóc một đêm, Tiết Phong Lan đã suy nghĩ kỹ. Nàng sống lại là để trả thù, lấy lại tất cả những gì thuộc về nàng, nhưng nếu bọn họ thật sự đứng về phía Tiết Phong Linh thì đừng trách nàng, nhân từ với bọn họ thì ai nhân từ với nàng đây?!

Vậy nên sau này, Tiết Phong Lan nàng chỉ nghĩ đến bản thân, sống vì bản thân mà thôi!

Ngay cả mẫu thân thân sinh, nàng cũng không tin tưởng!

Trong phòng truyền ra tiếng khóc khiến người khác không khỏi đau lòng, nha hoàn bà tử đều cảm thấy Tứ tiểu thư quá đáng thương, còn nhỏ như vậy mà đã tàn phế hai chân... Sau này không thể gả cho nhà tốt rồi! Như vậy thì thật đáng tiếc, dung mạo như hoa như ngọc của Tứ tiểu thư mà lại phải gả cho hạng người phạm phu tục tử... So với Tam tiểu thư quả thật là không bằng...

Lão thái thái nhũ mỳ, vẻ mặt không vui không buồn, dù sao từ trước đến nay nàng vốn không để đứa cháu này vào mắt, so với nha đầu Linh Nhi hiểu chuyện thì nàng ta quả thật là cứng đầu, luôn chống đối với lão bà này!

Các lão nhân gia đều thích được nịnh nọt, trước kia Tiết Phong Lan luôn vui đùa, không để lễ nghi vào trong mắt, như vậy chẳng khác nào không để lão thái thái vào trong mắt, nhưng vì còn nhỏ mà tâm tư Tiết Phong Lan không được sâu nên Tiết Phong Linh đã lợi dụng điểm này để lấy lòng lão thái thái, cũng vì như vậy mà khiến lão thái thái chán ghét Tiết Phong Lan.

Thượng thư đại nhân mặc dù đã đoán trước nhưng vẫn khó lòng chấp nhận tin tức nữ nhi hấn tàn phế, gương mặt hấn trắng bệch, hô hấp bắt đầu không thông.

Dường như cảm thấy sự khác thường của Thượng thư đại nhân nên Diệp thái y mở miệng:

“Thượng thư đại nhân đừng quá đau lòng, rồi sẽ có cách...” Còn chưa nói xong đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy hô hấp của Thượng thư đại nhân ngày càng không thông, mặt ngày càng trắng bệch, sau đó ngã xuống... Ngất xỉu!

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến người xung quanh hoảng loạn, lão thái thái vội đến nhìn nữ tử, Thượng thư phu nhân phát hiện cũng buông nữ nhi ra, đi đến đỡ lấy trượng phu, chỉ có Tiết Phong Lan ngồi đó ngây ngốc, ánh mắt nàng tròn to, dường như bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ đến ngất người.

“Quý Nhi, Quý Nhi...” Lão thái thái lo lắng nhìn Thượng thư đại nhân ngất xỉu, nước mắt không ngừng rơi xuống. Nàng dù sao cũng là một người mẹ, nhìn nữ tử ngất xỉu trước mặt nàng sao chịu nổi?!

“Trương công...” Thượng thư phu nhân cũng lo lắng không kém, vừa mới trải qua chuyện chân nữ nhi không thể chữa khỏi, hiện tại trượng phu lại ngất xỉu...

“Mọi người bình tĩnh, mau đưa Thượng thư đại nhân về phòng cho lão phu chữa trị...” Diệp thái y đã mở miệng nói, mọi người không thể không nghe theo, vội vàng đỡ Thượng thư đại nhân về phòng.

Thượng thư phu nhân tính đi theo nhưng lại bị lão phu nhân cản lại, ánh mắt nhìn nàng hận không thể giết chết nàng, cay độc mở miệng:

“Tất cả cũng tại ngươi cùng nữ nhi ngươi mới khiến cho Quý Nhi của ta ngất xỉu, đúng là đồ sao chổi! Sao ta lại cho nó lấy ngươi vào nhà này chứ?!”

“Mẫu thân...” Thượng thư phu nhân định mở miệng giải thích nhưng lại bị lão thái thái cắt ngang.

“Câm miệng! Nếu Quý Nhi của ta xảy ra chuyện gì... Khụ khụ, ta sẽ bảo nó hừ ngươi!” Lão thái thái được nha hoàn đỡ rồi đi, để lại Thượng thư phu nhân, Tiết Phong Lan cùng đám nha hoàn của nàng.

“Nương...” Tiết Phong Lan mở miệng, định an ủi mẫu thân nhưng lại bị Thượng thư phu nhân cắt đứt.

“Đù rồi, Trần ma ma, Xuân Cầm trở về...” Thượng thư phu nhân lần đầu tiên bị mẹ chồng chửi mắng như vậy, trong lòng không khỏi khó chịu, nào còn để ý đến Tiết Phong Lan?!

Bất kỳ nữ nhân nào bị mẹ chồng chửi là sao chổi thì cũng đủ hiểu người đó sẽ khó lòng an ổn sống ở nhà chồng nữa, nàng mặc dù biết mẹ chồng không thích nàng nhưng chưa bao giờ mắng nàng là sao chổi, chuyện này...

Làm sao Thượng thư phu nhân chấp nhận được, nàng mặc kệ tất cả, bỏ lại nữ nhi đang ngồi đó mà về phòng cầu xin Phật tổ phù hộ cho trượng phu tai qua nạn khỏi.

Trước khi đi Xuân Cầm liếc mắt nhìn Tứ tiểu thư, chỉ thấy ánh mắt nàng vô hồn, lạnh lẽo đến kinh người, bên môi còn nhếch lên một chút khiến Xuân Cầm còn nghĩ bản thân nhìn lầm, nhìn lại lần nữa thì thấy Tứ tiểu thư trầm mặc, ánh mắt có chút đau thương khiến Xuân Cầm cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn rời đi.

Chỉ còn một mình Tiết Phong Lan ngồi bên trong, ngơ ngác nhìn vào khoảng không vô định. Mọi chuyện đều diễn ra y chang kiếp trước, phụ thân ngất xỉu, tổ mẫu chán ghét, mẫu thân không quan tâm...

Nếu đã không thể khiến người khác yêu thương, như vậy thì đối đầu vậy! Đối với nàng, tình thân không quan trọng nữa, không có tình thân nàng vẫn sống tốt!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thái hậu ban thuốc quý

So với gian phòng trống trải, không bóng người của Tiết Phong Lan, trong viện của Thượng thư đại nhân đầy ắp người, nhìn vào vô cùng náo nhiệt. Nhưng trên mặt mỗi người đều lộ vẻ lo lắng, đám nha hoàn bà tử không ngừng chạy đông chạy tây, chỉ sợ chủ tử có mệnh hệ gì thì bản thân cũng khó tránh khỏi, vì vậy mọi người đều cẩn thận từng chút, mong sau chủ tử sớm qua khỏi thời gian nguy kịch.

Đám di nương thường ngày không phải mở miệng ra là chằm chọc người khác chính là khoe khoang bản thân, nhưng hôm nay ai nấy đều không dám lên tiếng để bảo toàn cho bản thân, chỉ sợ vừa mở miệng sẽ chọc giận lão thái thái không vui, bị lão thái thái ghét bỏ thì đừng hòng mà sống trong Thượng thư phủ này!

Không khí u ám bao trùm lấy gian phòng, trán mọi người đều đọng lại một hai giọt mồ hôi, nhưng ai nấy đều không dám động đậy, lúc này lão thái thái đang tức giận, chỉ sợ ai không may mắn chọc giận lão thái thái sẽ liên lụy đến bản thân, thậm chí nữ nhi đều bị liên lụy, sau này sẽ không có một tấm chồng tốt để nương nhờ.

Khoảng một khắc sau, Diệp thái y mở miệng phá vỡ bầu không khí u ám: “Lão phu nhân, Thượng thư đại nhân chỉ là bệnh cũ tái phát, hiện tại đã không sao rồi ạ...”

Mọi người thăm thò phào nhẹ nhõm, may mắn là lão gia không sao, nếu không hậu quả sẽ khó lường!

“Bệnh cũ tái phát?! Diệp thái y, bệnh này không nguy hiểm đến tính mạng chứ...?!” Nghe nhi tử không có chuyện gì, lão thái thái cũng mừng thầm nhưng nghĩ đến căn bệnh cũ này, lại nhìn không được lo lắng. Mặc dù nói là bệnh cũ, thường hay tái phát nhưng không chắc chắn liệu nó có gây nguy hiểm hay không, nàng làm sao có thể yên tâm, người gia sợ nhất là gì, không phải cô đơn hay không có tuổi già, mà sợ nhất là “kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh”!

Các lão nhân gia từ xưa đến nay ai chẳng muốn có một đứa con vừa hiếu thuận vừa thương yêu phụ mẫu mình?! Hơn nữa Tiết Quý thật sự là một đứa con hiếu thảo, từ trước đến giờ mẫu thân nói gì hắn cũng nghe, chỉ duy nhất là chuyện lấy Lý Nguyệt Chi vào cửa là không nghe lời mẫu thân. Mặc dù vậy nhưng hắn vẫn hoàn thành trách nhiệm của một người con, hiếu thuận với mẫu thân, nạp thiếp để nối dõi tông đường. Một đứa con như vậy, trên đời này có mẫu ai được như thế?!

Lão thái thái là một người cổ hủ, nhi tử không nghe lời nàng lấy Lý Nguyệt Chi làm thê đã làm mối quan hệ mẫu tử bọn họ có vết nứt, nhưng nhi tử hiếu thuận, lại nghe lời nàng nạp thiếp, nên dù có giận cách mấy thì cũng là nhi tử nàng mang nặng đẻ đau sinh ra, làm gì có chuyện giận dai?!

Tuy là nói thế nhưng sau sự việc này, lão thái thái vốn đã xem Lý Nguyệt Chi là con dâu nữa, chỉ sợ tùy thời đều muốn đuổi nàng ra khỏi Tiết gia, nhưng vì e ngại thân phận Thừa tướng tiểu thư nên hiện tại mới nhẫn nhịn.

“Nói thật với lão phu nhân, đại nhân đã mang bệnh khá lâu, mặc dù hiện tại không nguy hiểm đến tính mạng nhưng sau này... Không ai dám chắc chắn, cách tốt nhất là đừng khiến người tức giận, nên nấu đồ bổ cho đại nhân tắm bổ, có lẽ đôi chân Tử tiểu thư không thể chữa khỏi đã là đã kích đối với đại nhân...” Diệp thái y thờ dài, bệnh Thượng thư đại nhân mang đã nhiều năm, hiện tại dù chữa trị cũng không thể chữa tận gốc, chỉ có thể dùng chịu đựng để kích, tắm bổ nhiều thì thân thể sẽ tốt hơn.

Điều đáng lo ngại hơn là đôi chân của Tử tiểu thư, hắn là người hành y, không thể chữa khỏi bệnh cho bệnh nhân là điều đang trách, học y là để cứu người, nhưng không thể cứu người thì hắn học y để làm gì?!

Lão thái thái nghe vậy liền trừng mắt, tất cả cũng tại Tiết Phong Lan, sinh ra đã không có gì may mắn, lúc nào mọi chuyện đều do nàng ta gây ra, một nha đầu mới mười hai tuổi mà đã suýt khác chết phụ thân, giống hệt mẫu thân nàng ta, đều là sao chổi chuyển thế! Có hai mẹ con sao chổi này trong nhà thì Tiết gia nàng làm sao yên ổn?!

“Các ngươi nghe rồi đấy, đừng để lão gia phải tức giận thêm một lần nào nữa... Huỳnh ma ma, đi nấu canh nhân sâm cho lão gia tắm bổ đi!”

“Vâng...” Huỳnh ma ma nhận lệnh, lui ra ngoài.

Đám di nương vội vàng cúi đầu, không cần biết các nàng sau này tranh đấu thế nào nhưng tuyệt đối không được để lão gia tức giận, hậu viện tranh đấu không liên quan đến tiền viện, cảnh cáo của lão phu nhân rất rõ ràng, có người ngu mới mới nghe không hiểu đấy!

~~~~~

Quay sang Tiết Phong Lan, mọi người đi không bao lâu thì căn phòng của Tiết Phong Lan lại xuất hiện hai nữ tử, khoác trên người bộ hồng y rực rỡ, chất liệu vải không tầm thường, có thể so với bộ y phục mà Tiết Phong Lan đang mặc trên người, gương mặt hai nữ tử giống hệt nhau, tựa như hai giọt nước giống nhau như đúc, đều thuộc dạng mỹ nữ, trên tóc búi cao, cài một cây trâm ngọc, trên tay mỗi người đều cầm hai, ba chiếc hộp, hai người đứng trước mặt Tiết Phong Lan mà nàng vẫn tưởng là một người.

“Tử tiểu thư cát tường!” Nhẹ nhàng khụy gối, lần váy đung đưa theo từng động tác của hai nữ tử, bộ dạng vô cùng đẹp mắt.

Kiếp trước những lễ giáo thông thường nàng đều học, nhưng vì chân vị tàn phế mà Hoàng thượng đã ra lệnh nàng không cần quỳ hành lễ, tuy nhiên vẫn phải kính trọng trưởng bối, nếu gặp Hoàng thượng hay Thái hậu đều phải giữ lễ, không được làm qua loa. Nàng không cần quỳ gối hành lễ với người khác nhưng mỗi ngày nàng đều gặp những người hành lễ với nàng không dưới trăm lần, tuy nhiên khi nàng mở miệng họ mới dám đứng lên, bất quá khi đó nàng là Hoàng hậu cao quý, còn bây giờ vẫn là Tử tiểu thư của Tiết phủ.

Ánh mắt Tiết Phong Lan lóe lên tia kinh ngạc, hai nữ tử thấy vậy chỉ cười, cung kính mở miệng: “Có phải Tử tiểu thư đã quên Như Sương cùng Như Ngọc?! Nói cũng phải, đã mấy năm không gặp Tử tiểu thư ngày càng trưởng thành!” Nữ tử bên phải mở miệng nói, giọng nói nàng êm dịu như ngọc, quả nhiên xứng với cái tên Như Ngọc!

Kiếp trước nàng đã gặp qua Như Sương cùng Như Ngọc, bọn họ đều là những nha hoàn theo hầu hạ Thái hậu, trí tuệ không kém bất kỳ ai, thủ đoạn thì không cần bàn đến, sống trong cung, nếu không có thủ đoạn thì bọn họ sẽ có thể an ổn sống được sao?!

Tỷ tỷ Như Sương là một người lạnh lùng ít nói, hơn nữa là một người cực đoan, không thích thân cận với bất kì ai, Thái hậu dạy dỗ bọn họ kĩ càng khiến bất kì người của cung nào đều không thể mua chuộc được! Trĩ tuệ của Như Sương so với Như Ngọc cao gấp vài lần, tuy nhiên bọn họ đều là người trung thành với chủ tử, sống vì chủ tử, chết vì chủ tử!

Như Ngọc thì ngược lại, tính tình hào sảng đáng yêu, quan hệ với mọi người xung quanh rất tốt, tuy nhiên cũng giống như Như Sương, đều một lòng trung thành với chủ tử. Mặc dù tính tình không cực đoan như Như Sương nhưng lại vô cùng cứng đầu, thà hy sinh bản thân cũng không để chủ tử gặp nguy hiểm.

Trước kia nàng đã chứng kiến tất cả những gì Như Sương và Như Ngọc đã làm với Thái hậu, cũng khâm phục lòng trung thành của bọn họ, đến khi Thái hậu qua đời vì bệnh nặng họ cũng liền mất tích, không ai biết họ ở đâu. Nếu nàng có Như Sương cùng Như Ngọc bên cạnh, đừng nói là thành công bảy phần, cho dù là chín phần nàng cũng nắm chắc trong tay.

“Không, ta nhớ chứ, người là Như Ngọc...” Tiết Phong Lan mỉm cười, một bộ dạng cực kì đơn thuần khiến Như Sương cùng Như Ngọc ở đối diện kinh ngạc vạn lần.

“Rất ít người có thể phân biệt được hai tỷ muội chúng tôi, Tứ tiểu thư thật thông minh!” Như Sương lạnh lùng mở miệng, lời nói mang nhiều hàm ý chỉ có bọn họ mới có thể hiểu.

“Nơi đây không có ai, các người không cần phải câu nệ!”

Nhìn bộ dáng của Tiết Phong Lan, Như Sương cùng Như Ngọc lại kinh ngạc vạn phần, họ liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt hàm chứa ý cười khó hiểu.

“Tứ tiểu thư, hôm nay Như Sương cùng Như Ngọc phụng mệnh của Thái hậu, đưa đến cho tiểu thư thuốc quý để bồi bổ thân thể...” Ánh mắt Như Sương rơi vào người Tiết Phong Lan, một lúc sau mới mở miệng: “Là Thiên sơn Tuyết liên ngàn năm mà ngoại bang tiến cống!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đối đầu với tổ mẫu (1)

Tiết Phong Lan về mặt không biểu cảm, đôi mắt lóe lên tia sáng, môi mỏng nhếch lên tạo lên một độ cong hoàn mỹ.

Mọi chuyện đều diễn ra như kiếp trước, nhưng có sự khác biệt chính là thái độ của nàng đối với Như Sương cùng Như Ngọc, kiếp trước khi Như Sương cùng Như Ngọc tuân mệnh Thái hậu mang đồ đến tặng nàng thì nàng thậm chí còn không nhớ ra bọn họ, khi đó bọn họ vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, dường như không có cảm xúc gì với nàng. Nhưng hiện tại lại khác hẳn, nàng đã để lại một ấn tượng sâu sắc trong lòng bọn họ, khiến bọn họ phải nhìn nàng bằng con mắt kính ngạc.

Tiết Phong Lan không phúc hậu cười, cảm giác này cũng không tồi, trước kia là nàng ngu xuẩn, một mực tin tưởng tỷ tỷ tốt của nàng, đến cuối cùng thì sao chứ, chẳng phải là chết thê thảm sao?! Ánh mắt rơi vào người Như Sương, kiếp trước Thái hậu đã từng đề cập với nàng là muốn ban Như Sương cùng Như Ngọc cho nàng, bởi vì chân nàng bị tàn phế, đi lại bất tiện nên cần có một người thông minh như Như Sương bên cạnh, nhưng nàng đã từ chối, khi đó Hồng Hương là nha hoàn nàng tin tưởng nhất, vì vậy nàng đã không nhận ý tốt của Thái hậu.

Nhớ đến điều này Tiết Phong Lan vô cùng buồn bực, nếu trước kia nàng đồng ý với Thái hậu thì mọi chuyện đã không treo nên như thế... Nhưng trên đời này tồn tại chữ ‘nếu’ sao?! Mọi chuyện diễn ra đều do số phận sắp đặt, số phận của nàng cũng vậy, thua trong tay Tiết Phong Linh là số phận mà lão Thiên gia sắp đặt cho nàng. Nếu là kiếp trước thì số phận này có lẽ sẽ đúng, nhưng nàng đã trùng sinh, số phận của nàng, phải do bản thân nàng quyết định, bất cứ ai cũng không được quyền quyết định số phận của nàng, cho dù là Hoàng thượng hay Thái hậu!

“Đây là đồ vật mà Thái hậu ban cho Tứ tiểu thư nhằm muốn đôi chân Tứ tiểu thư sẽ sớm hồi phục...” Như Ngọc mỉm cười, bộ dạng dịu dàng như nước, thanh âm lại trong trẻo như ngọc, vừa mở miệng khiến người khác không khỏi yêu thích.

“Đạ ta Thái hậu dùm ta...” Tiết Phong Lan mở miệng, toàn thân phát ra quý khí ít người nào được như thế. Nàng đưa mắt nhìn Như Sương, không khỏi mở miệng: “Như Sương, có thể bế ta đến bên bàn trà không?”

Như Sương nghe vậy, không chút do dự đi đến bế Tiết Phong Lan đến bên bàn trà, Như Ngọc bên cạnh để hết đồ lên bàn, sau đó rót một ly trà cho nàng, lại hìn khắp căn phòng, ngoài trừ ba người bọn họ thì có một ai khiến Như Ngọc nhíu mày, không khỏi mở miệng lên tiếng: “Tứ tiểu thư, chẳng lẽ nha hoàn trong Thượng thư phủ không có một ai hầu hạ người sao?!”

Đường đường là Tứ tiểu thư của Lễ bộ thượng thư, cháu ngoại của Thừa tướng đại nhân, cháu gái của Thái hậu mà lại không có một nha hoàn ở bên cạnh hầu hạ, đồn ra ngoài không phải là trở thành trò cười cho thiên hạ sao?!

Đối với cách hầu hạ của nha hoàn ở Thượng thư phủ này, Như Ngọc vô cùng không hài lòng nhưng lại không tiện mở miệng nói, dù sao đây cũng không phải Hoàng cung, càng không phải Trường Xuân Cung của Thái hậu, nên Như Ngọc không có quyền phê phán bọn họ.

Tiết Phong Lan nghe thế liền cười, nụ cười như hoa tường vi nở rộ, cực kì lóa mắt: “Có đó, nhưng ta không cần!”

Như Ngọc kinh ngạc, không khỏi mở miệng: “Ý của Tứ tiểu thư là...?” Trong lòng nàng sớm đã biết đáp án, chỉ là nàng muốn chính miệng Tứ tiểu thư nói ra thôi.

“Ý ta là... Ta không cần những người vô dụng đó, ta chỉ cần các người.” Nhấp một ngụm trà, Tiết Phong Lan mở miệng nói. Nàng biết biểu hiện của bản thân ngày hôm nay đã đạt yêu cầu của Như Sương cùng Như Ngọc. Sở dĩ bọn họ đến đây không chỉ là tuân mệnh Thái hậu đem thuốc quý đến đây mà còn đến để xem nàng, lần đầu tiên gặp hai người họ khi đó nàng chỉ mới tám tuổi, tám tuổi - một cái tuổi ngây thơ của nữ hài tử, khi ấy nàng còn quá nhỏ, Thái hậu không tiện ban Như Sương cùng Như Ngọc cho nàng, hơn nữa chính tay Thái hậu nuôi dưỡng hai người họ, tất nhiên không nỡ ban cho nàng. Nhưng nàng biết rồi một ngày Thái hậu sẽ ban bọn họ cho nàng, trải qua bốn năm, đây là lúc Thái hậu cần, hơn nữa nàng lại bị tàn phế, vừa có lý do để Thái hậu đưa người đến, chỉ là kiếp trước nàng không chịu nhận, hơn nữa ấn tượng với bọn họ về nàng cũng không tốt lắm, nên Thái hậu cũng tôn trọng ý kiến của cả hai bên.

Nàng biết bỏ qua bọn họ chính là hối hận cả đời nên kiếp này nàng sẽ không ngu xuẩn như vậy, Như Sương cùng Như Ngọc lớn lên trong hậu cung, lại được Thái hậu nuôi dạy chu đáo, tâm cơ, chỉ sợ là không đơn giản. Hơn nữa có quân sư như Như Sương, nàng không tin bản thân không thắng Tiết Phong Linh!

“Tứ tiểu thư... Thật ngay thẳng!” Như Ngọc mỉm cười, trong lòng rất hài lòng đối với Tứ tiểu thư này, ấn tượng không tệ lắm, hơn nữa cũng không phải người tầm thường!

Tiết Phong Lan nhếch môi không nói, xung quanh chìm vào yên tĩnh, khoảng nửa khắc sau, tiếng chân truyền đến, càng ngày tiếng bước chân càng lớn, Như Sương cùng Như Ngọc liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu rõ ánh mắt của đối phương.

“TIẾT PHONG LAN!!!” Nghe được tên của bản thân, môi mỏng của nàng không khỏi nhếch lên một độ cong nhạt, trong lòng thầm nghĩ, cuối cùng cũng đến a!

Một đám người xuất hiện trước mặt nàng, dẫn đầu là một lão nữ nhân trang phục quý phái nhưng lại không giấu được nếp nhăn trên gương mặt, mình chứng cho tuổi tác của bản thân, tay chống một cây gậy đầu rồng, ánh mắt nhìn nàng như ăn tươi nuốt sống, phía sau là một đám nữ nhân ăn mặc lòe loẹt, ánh mắt nhìn nàng chứa đầy sự ghen ghét rõ rệt.

“Tổ mẫu...” Giọng nói có chút yếu ớt, ánh mắt cũng chứa đầy hơi nước, môi mỏng mím lại, Tiết Phong Lan mở miệng: “Tổ mẫu... Phụ thân con...”

Nhìn tình cảnh thế này lão thái thái không khỏi nhíu mày, vốn nàng đang ở bên cạnh chăm sóc Quý Nhi, không ngờ quân gia lại đến thông báo người của Thái hậu đến thăm hỏi Tiết Phong Lan, hơn nữa còn mang rất nhiều đồ quý giá đến, nghe nói trong đó còn có cả Thiên sơn Tuyết liên ngàn năm mà ngoại bang tiến cống.

Thiên sơn Tuyết liên nghe cái tên thôi cũng cảm thấy thoải mái, lão thái thái từng vì dung nhan của bản thân mà không ngừng cho người đi kiếm dược liệu quý giá, chỉ là quý giá thế nào cũng không bằng Thiên sơn Tuyết liên. Thiên sơn Tuyết liên là gì, không ai không biết, nghe nói đó là bảo vật trong giới y thuật, không ít đại phu muốn gặp dù chỉ một lần, hơn nữa các quý tộc trong triều đều ham muốn Thiên sơn Tuyết liên. Nghe đồn Thiên sơn Tuyết liên có thể trị bách bệnh, có thể dung để dưỡng dung nhan, có thể bồi bổ cơ thể... Giá trị của Tuyết liên thôi cũng đã liên thành, huống chi là Thiên sơn Tuyết liên hiếm thấy thế gian, đối với một đám nữ nhân ham mê sắc đẹp thì Thiên sơn Tuyết liên là dược liệu quý giá các nàng cần, hiện tại Thái hậu ban tặng cho Tiết Phong, đừng nói là lão thái thái không vui, ngay cả đám di nương cũng cực kì ghen tỵ!

“Tổ mẫu, phụ thân... Phụ thân con thế nào rồi ạ...”

“Diệp thái y nói không có gì nguy hiểm, chỉ là...” Liếc mắt nhìn Như Sương cùng Như Ngọc bên cạnh Tiết Phong Lan, lão thái thái không tiện mở miệng dạy dỗ, chỉ lạnh nhạt nói một câu chấp chững. Nàng vốn đi đến đây để lấy Thiên sơn Tuyết liên mà Thái hậu ban cho nha đầu kia, nhưng hiện tại người của Thái hậu ở đây, nàng không thể lấy đi được, chỉ có thể để nha đầu kia tự tay đưa cho nàng, như vậy dù có trách Thái hậu cũng không thể trách phạt nàng.

“Chỉ là gì ạ...” Ánh mắt Tiết Phong Lan hiện lên sự lo lắng, trong mắt có một tầng nước mỏng, dáng vẻ của nàng khiến những người xung quanh không khỏi nhìn nàng bằng ánh mắt kì lạ. Mà ánh mắt kì lạ đó nói dễ nghe thì là thương hại, nói khó nghe chính là khinh thường!

“Diệp thái y bảo phụ thân người cần tắm rửa...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Đối đầu với tổ mẫu (2)

Vừa dứt lời, mọi người hai mặt nhìn nhau, ý nghĩa trong lời nói của lão thái thái người khác vừa nghe liền hiểu, nhưng cũng có một số người, cổ tình già ngốc, tựa như Tiết Phong Lan đây, mơ màng mở miệng:

“Cần phải tắm rửa, nhưng may mắn là phụ thân không sao...” Tiết Phong Lan thở phào mở miệng, bộ dạng căng thẳng cũng thả lỏng, đáy mắt còn đọng lại vài giọt lệ, nàng nở nụ cười yên tâm khiến những người khác không khỏi suy nghĩ.

Thật không biết Tứ tiểu thư này là gốc thật hay gốc giả nữa, lời lão thái thái chứa hàm ý rõ ràng như thế mà nàng ta lại làm bộ như không biết, đây chẳng phải là đang muốn chống đối với lão thái thái hay sao? Đã biết lão thái thái không vừa mắt mình mà còn không biết nịnh nọt, lại còn làm ra bộ dạng ngu ngốc, thật là khiến người khác chướng mắt! Bất quá có người của Thái hậu ở đây, mọi người cũng chẳng thể nói gì hơn được, dù sao Thái hậu sủng ái Tiết Phong Lan không phải ngày một ngày hai, trước khi nàng ta ta tàn phế, Thái hậu sủng ái hết mực, sau khi nàng ta tàn phế, Thái hậu còn ban Thiên sơn Tuyết liên cho nàng ta, sủng ái mực này khó ai dám đắc tội với nàng ta. Tất nhiên ở trong Thượng thư phủ nàng ta vẫn là Tứ tiểu thư không được sủng, trước mặt người của Thái hậu, đối xử với nàng ta như vậy là đã cho thể diện lắm rồi, vậy mà nàng ta còn ngu ngốc như vậy...

Phượng Lam bên cạnh nhìn Tiết Phong Lan, trong mắt lóe lên tia sáng kì lạ, từ lúc Tiết Phong Lan được hai tuổi nàng đã vào phủ hầu hạ lão gia, nhờ có lão thái thái sủng ái mà cuộc sống của nàng không hề thiếu thốn, thậm chí trong phủ mọi người đều tôn kính nàng, gọi nàng một tiếng ‘Phượng di nương’, duy chỉ Tiết Phong Lan, nha đầu này từ nhỏ đến lớn đều đối đầu với nàng, trong ngành ngang ngược, có lần nàng muốn giáo huấn nha đầu này nhưng lại bị Lý Nguyệt Chi ngăn cản, dù sao nàng ta cũng là chủ mẫu nên nàng cũng không thể làm gì. Đã mười năm kể từ khi nàng vào phủ, nhờ nàng sinh cho lão gia con trai nên được sủng ái bội lần, Lý Nguyệt Chi cũng có chút ngại nàng, điều này khiến Phượng Lam vô cùng tự hào, phần đầu mười năm cuối cùng nàng cũng đạt được mục đích, nhưng vĩnh viễn nha đầu Tiết Phong Lan này đều chống đối nàng, đến tỷ tỷ song sinh của nàng còn phải nể mặt nàng, còn nàng ta là gì chứ, nếu không phải có Thái hậu làm chỗ dựa, chỉ sợ nàng ta sớm đã bị lão thái thái trừng trị rồi!

Lão thái thái sắc mặt có chút không vui, liếc mắt nhìn Tiết Phong đang nở nụ cười nhạt càng cảm thấy gai mắt. Hàm ý rõ ràng như vậy nàng không tin nha đầu này không hiểu, trước kia Thái hậu ban thưởng hơn phân nửa lễ vật đều mang đến chỗ nàng, với lại nha đầu này trước kia đều nhu thuận đưa ra hết, vậy mà hôm nay có người của Thái hậu ở đây liền muốn cùng nàng chống đối, đúng là đáng chết!

Tiết Phong Lan trong cười lạnh, trước kia tổ mẫu hay đến lấy những món đồ Thái hậu ban cho nàng, khi ấy nàng cũng chẳng quan tâm, dù sao cũng là người trong nhà, nên Tiết Phong Lan không hề keo kiệt. Nhưng sau khi trùng sinh, nàng đã hiểu tất cả mọi chuyện, hóa ra từ trước đến giờ nàng coi bọn họ là người thân thì bọn họ chỉ xem nàng là công cụ để lợi dụng, nếu không phải có Thái hậu sủng ái, chỉ sợ nàng sớm đã không sống nổi... Vì vậy nàng quyết định, sau này tuyệt đối sẽ không đối xử tốt với bọn họ nữa, nàng đối xử với bọn họ tốt như thế nào, bọn họ lại đối xử với nàng ngược lại như thế đó, lúc nàng gặp chuyện bọn họ đang ở đâu? Không những bỏ mặc nàng mà bọn họ còn trợ giúp Tiết Phong Linh hãm hại nàng, nếu bọn họ đã xem nàng như công cụ để lợi dụng thì tại sao nàng lại không đối xử với bọn họ như vậy? Nàng sẽ đòi lại từng thứ, từng thứ mà bọn họ nợ nàng, cho dù là những thứ nhỏ nhất nàng cũng phải lấy lại tất cả! Đồ của Tiết Phong Lan này, một là nàng không cần, chứ không được để rơi vào tay kẻ khác!

Như Sương, Như Ngọc liếc mắt nhìn nhau, đều thấy rõ suy nghĩ trong mắt đối phương. Xem ra Tứ tiểu thư không phải dạng người tầm thường, đi theo nàng ta cũng không tệ lắm. Hai người bọn họ đều làm việc theo tính tình của bản thân, dù sao trong Trường Xuân Cung cũng không ai dám đối đầu với bọn họ, bọn họ biết Thái hậu xem tỷ muội xem như con ruột mà đối đãi vậy nên bọn họ trung thành với Thái hậu tuyệt đối. Thái hậu từng đề cập chuyện muốn đưa bọn họ cho Tiết Phong Lan để chăm nàng, nhưng bọn họ cần suy nghĩ lại. Hôm nay gặp mặt Tứ tiểu thư thì bọn họ đã biết Tứ tiểu thư rất xứng đáng làm chủ từ các nàng, tuổi còn nhỏ đã bình tĩnh như vậy, mặc dù nàng ta bị tàn phế nhưng ngầm lại cũng không phải không chữa được. Tuy Diệp thái y nói chân Tiết Phong Lan không thể chữa khỏi, nhưng trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, Diệp thái y chỉ là thái y giỏi trong kinh thành, bên ngoài có không ít người có y thuật tài giỏi, hơn nữa tương truyền Thần y Mộ Kinh Thương y thuật cao minh, chỉ cần người đó còn một hơi thở thì Thần y Mộ Kinh Thương đều có thể cứu, xem xét lại, đôi chân của Tiết Phong Lan thật sự không thể không chữa khỏi.

“Diệp thái y nói phụ thân ngài cần bồi bổ thân thể... Vừa hay Thái hậu lại ban cho ngài Thiên sơn Tuyết liên, hay...” Mặc kệ nàng ta giả vờ hay thật sự không hiểu hàm ý trong lời nói của nàng, hiện tại nàng đã nói thẳng ra như vậy, nàng không tin nàng ta còn giả vờ được!

“Chuyện này...” Tiết Phong Lan cắn môi, bộ dạng cực kì khó xử khiến mọi người đều cười khinh thường. Trong lòng thầm khinh bỉ đám người này vạn phần, thật không biết xấu hổ, mở miệng ra liền đòi lễ vật Thái hậu ban cho nàng, trước kia bởi vì nàng còn xem bọn họ là người thân nên mới cho bọn họ lấy thoải mái như vậy, hiện tại bệnh cũ tái phát, lại muốn lấy đồ của nàng? Đâu có dễ như vậy!

“Tổ mẫu... Trước kia người đến mượn những lễ vật mà Thái hậu ban cho con... Con đều không nói gì, dù sao chúng ta cũng là người thân, nhưng mà... Thiên sơn Tuyết liên này rất quý, Thái hậu đặc biệt ban cho con chỉ mong muốn đôi chân con khỏi...” Tiết Phong Lan cúi đầu, bộ dạng vô cùng ủy khuất.

Lão thái thái nghe vậy liền tức giận, không khỏi mở miệng quát: “Ngươi nói như vậy là ý gì? Phụ thân ngài đang cần thuốc bồi bổ, vậy mà ngài lại ích kỷ không cho? Tiết gia chúng ta làm sao lại có đứa cháu như ngài, đúng là nghịch nữ!” Bị Tiết Phong Lan nói trúng tâm tư, lão thái thái liền xanh mặt, những chuyện này mà nha đầu này lại dám mở miệng nói ra hết, thật sự là quá mất mặt! Mặt mặt còn thôi đi, nếu lời này truyền đến tai Thái hậu, như vậy nàng phải làm sao, Thái hậu nếu trách tội xuống...

“Tổ mẫu...” Đôi mắt Tiết Phong Lan long lanh ngấn nước, bộ dạng vô cùng đáng thương khiến Như Ngọc nhủ thầm, sắc mặt có phần khó coi mở miệng: “Lão phu nhân, dám tự ý lấy lễ vật của Thái hậu là tội chết đấy! Chuyện này nếu Thái hậu biết được...”

Bọn người này quá ngang ngược, lễ vật của Thái hậu ban cho Tứ tiểu thư mà họ cũng dám lấy, đúng là không biết sống chết. Mặc dù nàng biết nếu không phải có sự đồng ý của Tiết Phong Lan bọn họ tất nhiên sẽ không dám chạm vào, nhưng hiện tại nàng nhận định Tiết Phong Lan là chủ tử, tất nhiên là phải bao che khuyết điểm, với tính tình của Như Ngọc nàng tuyệt đối sẽ không để ai làm xấu mặt bản thân!

“Chuyện này... Ta chỉ sợ là... Mượn của Lan Nhi...” Lão thái thái có chút bối rối, trong lòng sắp nghẹn đến tức chết nhưng lại không thể mở miệng phản bác, dù sao bọn họ cũng là tỷ nữ thân cận của Thái hậu, nàng lại không thể đắc tội!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Đòi lại những thứ thuộc về bản thân

“Nếu đã là mựon... Vậy thì xin lão phu nhân phải trả lại rồi...” Như Sương im lặng này giờ lúc này mới mở miệng nói. Lời của nàng khiến không ít người kinh ngạc, muốn bọn họ trả lại những thứ mà bọn họ lấy của Tiết Phong Lan? Như vậy đâu có được, mặc dù ngoài miệng nói là ‘mựon’ nhưng thật ra trong lòng mọi người đều hiểu rất rõ, ‘mựon’ này là mựon không trả. Vậy mà hiện tại Như Sương lại bảo bọn họ trả lại... Không ít người sắc mặt khó coi, tựa hồ không cam lòng nhưng lại không dám mở miệng. Dù sao ở Thượng thư phủ bọn họ chỉ là di nương, nếu nói về địa vị thì thua xa Như Sương cùng Như Ngọc, bọn họ, mặc dù là nha hoàn nhưng lại là nha hoàn của Thái hậu, ít nhiều gì cũng kiêng kỵ đôi phần.

“Cái gì...?” Lão thái thái trợn mắt kinh ngạc, không thể tin nhìn Như Sương. Bảo nàng trả lại những thứ đã lấy từ tay của nha đầu Tiết Phong Lan, chuyện này nàng làm sao có thể? Phải biết rằng đồ nàng lấy từ tay Tiết Phong Lan là của Thái hậu ban cho, một món rẻ nhất cũng đáng giá mấy ngàn lượng, mà nàng thì lấy không ít... Lão thái thái đau đầu không thôi, nếu tính toán kỹ lưỡng... Chi sợ lên đến mấy vạn lượng hoàng kim đấy! Chi nghĩ thôi mà cũng cảm thấy sợ rồi...

“‘Mựon’ đồ phải trả là chuyện thường tình, có sao lão phu nhân lại kinh ngạc như thế?!” Như Ngọc bên cạnh mở miệng, giọng nói có phần châm chọc, nhìn về mặt này của bọn họ, hẳn là không muốn trả đồ đấy mà! Bất quá có nàng cùng Như Sương ở đây, bọn họ đừng nghĩ sẽ lợi dụng Tiết Phong Lan, hay lấy đồ vật mà Thái hậu ban chiếm làm của riêng!

Nhắc đến Tiết Phong Lan, Như Ngọc không khỏi liếc mắt nhìn nữ hài đang cúi đầu ngồi trên ghế, bởi vì nàng cúi đầu nên mái tóc che mất gương mặt của nữ hài khiến người khác không nhìn thấy được cảm xúc của nàng. Chỉ thấy đôi môi nhỏ bị nàng cắn đến bật máu, trên người lại tỏa ra mùi vị bi thương, điều này khiến người khác không khỏi suy nghĩ nàng đang phải chịu uất ức. Tất nhiên trong số đó không có Như Ngọc nàng, dù sao Như Ngọc cũng không phải loại người ngu ngốc, làm sao nàng có thể tin Tiết Phong Lan sẽ thương tâm vì những lời nói đó của lão thái thái?! Hơn nữa nàng có thể khẳng định, đối với vị tổ mẫu này Tiết Phong Lan phải nói là không đặt vào mắt, nếu không tại sao lại đề cập chuyện bọn họ ‘mựon’ đồ của Thái hậu ban cho nàng đến trước mắt nàng cùng Như Sương?!

Hóa ra vốn nghĩ Tứ tiểu thư của Lễ bộ Thượng thư là một nha đầu ngu ngốc, không biết suy nghĩ, lại cực kỳ chanh chua, nhưng hành động của nàng lại khiến người khác không khỏi suy nghĩ, so với tỷ tỷ song sinh, Tiết Phong Lan nguy hiểm hơn rất nhiều, còn nhỏ như vậy mà đã biết che giấu, sau này chỉ sợ không hề đơn giản! Nhưng một chủ tử như vậy rất hợp với Như Ngọc, dù sao ở trong hoàng cung lâu rồi, loại người nào nàng chưa từng gặp qua, chỉ là Tiết Phong Lan thủ vị hơn bọn họ khiến nàng muốn nhận nha đầu này làm chủ tử. Nàng tin Như Sương cũng có suy nghĩ giống như nàng, bọn họ là tỷ muội song sinh, thân giao cách cảm là chuyện thường tình!

“Không... Ý ta là... Ta ‘mựon’ của Lan Nhi không chỉ có những thứ để trưng bày, mà còn có những vị thuốc để bồi bổ cho cơ thể... Mà thuốc thì...” Lão thái thái ấp úng, có chút không được tự nhiên khi thừa nhận bản thân mình lại đi ‘mựon’ đồ của cháu gái. Dù sao cũng là lão phu nhân của Thượng thư phủ, cư nhiên lại ‘mựon’ đồ vật trang trí, thậm chí là thuốc của cháu gái mình, đồn ra ngoài, nàng còn mặt mũi nào gặp những phu nhân nhà quan lại khác chứ?! Hơn nữa thuốc cũng đã uống, bọn họ chẳng lẽ bắt nàng phải nhổ ra?! Huống hồ, với tính tình của Tiết Phong Lan, chắc hẳn không dón người thân vào đường cùng, mặc dù nàng không gì để đưa cháu gái này nhưng nàng cũng là tổ mẫu câu nàng ta, chẳng lẽ nàng ta nở nhìn bọn họ rơi vào đường cùng ư?!!

Nếu Tiết Phong Lan nghe được những lời này của lão thái thái chắc hẳn nàng sẽ cười khinh thường với bọn họ. Bọn họ có xem nàng là con cháu hay không mà dám mở miệng nói hai chữ ‘người thân’? Lúc nàng rơi vào tuyệt vọng thì những người tự xưng là ‘người thân’ của nàng họ đang ở đâu?! Bọn họ không chỉ lợi dụng nàng mà còn vì Tiết Phong Linh thăm hại nàng đến chết, nếu không phải lão Thiên gia xót thương, chỉ sợ hiện tại nàng đã không thể ngồi ở nơi này rồi! Vậy mà họ còn dám mở miệng xưng là ‘người thân’ của nàng, bọn họ không thấy nhục cười sao?!

“Đã dùng hết...?” Như Sương tiếp lời, giọng nói của nàng khiến không ít người lạnh run, mặc dù chỉ là một câu nói lạnh nhạt nhưng vào tay tất cả mọi người ở đây thì lại như băng hàn ngàn năm.

“Đúng vậy...” Lão thái thái mở miệng khẳng định khiến Tiết Phong Lan đang cúi đầu không khỏi cong môi. Bởi vì trước kia nàng xem bọn họ như người thân mà đối đãi nên cũng không để ý những tài vật mà Thái hậu ban cho nàng, hiện tại bọn họ lại được voi đòi tiên, lời bọn họ nói nàng còn không hiểu sao. Những thứ vật chất bọn họ có thể trả cho nàng, nhưng thuốc mà Thái hậu ban bọn họ lại không thể, nếu nàng cứ ép buộc thì bọn họ chỉ còn cách nhổ ra thôi. Tiết Phong Lan không khỏi thầm khen cho những người này, những thứ vật chất đó chẳng là gì cả, nhưng những vị thuốc mà Thái hậu ban lại vô cùng quý giá, có tiền mà không thể mua được!

Nếu là nàng trước kia chỉ sợ xảy ra chuyện này liền cầu xin Thái hậu bỏ qua, nhưng hiện tại khác trước rồi, nàng là Tiết Phong Lan sau khi trùng sinh, không còn ngu ngốc như trước kia nữa, bị người khác lợi dụng một đời cuối cùng là phải chết thảm, điều này Tiết Phong Lan tuyệt đối sẽ không để xảy ra một lần nào nữa. Huống hồ nàng sống lại là để trả thù Tiết Phong Linh, giải quyết tất cả những người trợ giúp nàng ta, khiến nàng ta trả giá cho những chuyện mà mình đã làm, vì vậy đối với đám người này, Tiết Phong Lan không có thương xót chút nào, càng không có thứ gọi là người thân!

“Đường như mọi người vẫn chưa hiểu rõ tình thế của bản thân Như Sương vẫn là nên nhắc nhở mọi người, lần này Như Sương đến đây không chỉ là đem lễ vật mà Thái hậu ban cho Tứ tiểu thư mà còn có chuyện khác...”

Lời nói của Như Sương khiến mọi người không khỏi bất an, dường như bọn họ cũng cảm thấy điều gì đó bất ổn, lúc này nghe thấy lời nói của Như Sương càng cảm thấy kỳ lạ. Vốn chỉ là một nha hoàn đưa lễ vật của Thái hậu, cho dù nàng ta là nha hoàn của Thái hậu cũng không thể bắt bọn họ trả lại lễ vật cho Tiết Phong Lan, nhưng mà hai nha hoàn này lại xen vào chuyện này, điều này khiến người khác cảm thấy không ổn.

“Như Sương cùng Như Ngọc phụng lệnh Thái hậu, từ giờ sẽ trở thành nha hoàn của Tứ tiểu thư, thay Thái hậu ở bên cạnh chăm sóc cho Tứ tiểu thư... Hôn nữa trước khi đến đây, Tứ tiểu thư đã từng nói với Thái hậu là chưa bao giờ đụng đến lễ vật mà Thái hậu ban thưởng nên Thái hậu lấy làm lạ, sai nô tỳ kiểm tra lễ vật mà Thái hậu ban thưởng cho Tứ tiểu thư bao năm qua, nếu thiếu món nào Thái hậu chắc chắn sẽ không tha cho chúng nô tỳ... Vì vậy, xin lão phu nhân hãy trả lại những thứ người đã ‘mượn’ của Tứ tiểu thư!”

Tiết Phong Lan trong lòng cười trộm, nàng đang đợi lời nói này của Như Sương a, câu nói này không chỉ biểu hiện rõ Như Sương cùng Như Ngọc sẽ nhận làm chủ tử mà còn đòi lại những thứ bọn họ lấy của nàng, một món cũng không thể thiếu! Tất nhiên nếu bọn họ không giao ra, chuyện này truyền đến tai Thái hậu, chỉ sợ bọn họ sống không được lâu. Mặc dù nàng biết Thái hậu không có nói những lời như vậy nhưng nàng rất vui vẻ, có Như Sương cùng Như Ngọc ở đây, nàng không cần xen vào chuyện này, cứ để nàng đóng vai đũa chấu ngoan đi vậy!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Thái hậu tức giận

“Thái hậu nương nương, Như Sương, Như Ngọc đã trở về!”

“Đã trở về?”

“Vâng, nô tì lập tức cho người vào!” Dứt lời, không thấy chủ tử mở miệng phân phó, Cao ma ma lập tức quay người rời đi.

Ngự hoa viên Hoàng cung trăm hoa đua nở, bất kì mùa nào thì Ngự hoa viên cũng chìm ngập trong sắc hoa rực rỡ, làm say lòng người. Phượng bào đỏ rực làm tôn lên làn da trắng nõn của nàng, phượng trăm cài trên tóc khiến nàng càng trở nên cao quý, đứng giữa sắc trời mùa đông lạnh, khoác lên chiếc áo lông bạch hổ quý hiếm khiến ai ai cũng phải ghen tỵ. Đôi tay trắng nõn đưa ra, sờ vào đóa hoa mẫu đơn trước mắt, cánh hoa đỏ rực của mẫu đơn xòe ra, nở rộ. Mùa đông sắc trời lạnh, các loài hoa điều rất khó ra hoa, đặc biệt là hoa mẫu đơn này, chỉ nở vào tháng 4 hằng năm, vậy mà hiện tại trong Ngự hoa viên Hoàng cung lại có hoa mẫu đơn, điều này đúng thật là thần kỳ!

Tiếng bước chân truyền đến, Như Sương cùng Như Ngọc vội vàng hành lễ, cung quy chính là như thế, bất kì ai gặp Thái hậu cũng phải hành lễ, tất nhiên Hoàng thượng được miễn.

“Thái hậu nương nương, chúng nô tì đã trở lại...”

Thái hậu như vẫn đắm chìm trong sắc hoa mẫu đơn mà không hề mở miệng. Đôi tay trắng nõn, đeo trên người đầu vàng bạc châu báu hiếm thấy, rực rỡ khiến đóa mẫu đơn trong tay nàng càng trở nên kiêu diễm lạ thường!

Thái hậu thích hoa mẫu đơn, chuyện này trên dưới Hoàng cung ai ai cũng biết, chỉ cần là người có tâm thì họ đều biết sở thích của Thái hậu. Mặc dù trong cung cấm tiết lộ bí mật của chủ tử, nhưng đám nô tài vẫn không thể cưỡng lại danh vọng của đồng tiền mà phản bội mạng sống của bản thân, những người như vậy, không chết sớm đúng là đáng tiếc!

“Nha đầu đó, đã tốt hơn chút nào chưa?” Thái hậu lạnh nhạt mở miệng, nàng nhẹ nhàng quay người, đối mặt với Như Sương cùng Như Ngọc khẽ cười nhẹ, điều này khiến Như Sương, Như Ngọc đi đến bên cạnh Thái hậu, đỡ lấy tay nàng đi vào trong.

“Thái hậu nương nương thương yêu Tứ tiểu thư là phúc khí của nàng, Tứ tiểu thư sao lại không khỏe được.” Như Ngọc mỉm cười, cùng Như Sương dìu Thái hậu vào Trường Xuân Cung ngồi xuống.

Như Sương cũng không nhàn rồi, nàng cởi áo khoác lông trên người Thái hậu ra, đi đến bên bàn rót trà nóng cho Thái hậu.

“Nha đầu này thật là, sao lại đi dạo hồ vào mùa đông lạnh giá thế này.” Thái hậu cảm thán, tiếp nhận chung trà của Như Sương, nhấp một ngụm rồi để xuống.

Lúc này Cao ma ma đi vào, trên tay cầm một khay đồ bỏ, nghe Thái hậu nói vậy liền mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Thái hậu yêu thương Tứ tiểu thư, cũng nên yêu thương bản thân, trời lạnh như vậy người lại ra ngoài ngắm mẫu đơn...”

“Cao ma ma nói đúng, Thái hậu nếu muốn ngắm mẫu đơn thì sai người đem chậu mẫu đơn vào, sao người lại ra ngoài chứ...” Như Ngọc bên cạnh trách cứ khiến Thái hậu mỉm cười: “Mẫu đơn nở rộ giữa trời đông, nếu đem vào bên trong, há còn rực rỡ như bên ngoài?”

Như Sương bên cạnh thờ dãi: “Nếu chuyện Thái hậu đã muốn, cho dù là Hoàng thượng cũng không thể ngăn được, Như Sương chỉ mong Thái hậu có thể tịnh dưỡng bồi bổ sức khỏe của bản thân...”

“Vẫn là Như Sương hiểu ta hơn!”

Cao ma ma đặt chung đồ bỏ xuống bàn, Thái hậu nhận lấy muỗng từ Như Ngọc liền uống một muỗng, cảm giác ấm áp lan tỏa toàn thân, trong miệng là

vị ngọt, mang chút vị đắng của bạch quả, Thái hậu không khỏi mở miệng: “Diệp thái y nói thế nào?”

Người thông minh đều hiểu Thái hậu đang hỏi chuyện gì, Như Sương lập tức mở miệng lên tiếng, nàng biết dù có giấu thì Thái hậu vẫn sẽ biết, huống hồ Diệp thái y là thái y bên cạnh Thái hậu, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ lộ, vậy nên nếu nàng không nói thật chính là tội khi quân! Mặc dù biết tin tức này đối với Thái hậu là vô cùng không tốt, Thái hậu cũng ái Tử tiểu thư thế nào tất cả mọi người đều hiểu rõ, nhưng dù thế nào nàng cũng không thể không nói.

“Diệp thái y bảo là... Không thể...”

Dứt lời không khí xung quanh điện lập tức giảm xuống âm độ, so với bên ngoài còn lạnh hơn mấy phần, đám nô tì cúi đầu không dám thở mạnh, sợ Thái hậu sẽ trút giận vào người bản thân, như vậy không chỉ bản thân mất mạng mà còn liên lụy đến người nhà.

“Rầm” một tiếng, chung đồ bỏ đã nằm lăn trên đất, mọi người đều sợ hãi quỳ xuống, chung đồ bỏ là lễ vật mà Hoàng thượng đặc biệt cho người làm tặng cho Thái hậu, thường ngày Thái hậu đều không nỡ đụng đến, thế nhưng hôm nay lại đập vỡ nó, điều này chứng tỏ Thái hậu đang rất tức giận!

“Nuôi một đám thái y đúng là vô dụng! Đến lúc cần thì lại ‘không thể’! ‘Không thể’ là thế nào?! Đúng là vô dụng!” Phụng nhan tức giận khiến không ai dám mở miệng, mặc dù thường ngày Thái hậu rất ít khi tức giận lại đối xử với bọn họ đều rất tốt, nhưng sống trong Hoàng cung này mỗi người đều ý thức được bản thân mình.

“Thái hậu bớt giận, mặc dù Diệp thái y đã nói là không thể nhưng không phải không còn cách...” Như Sương mở miệng, giọng nói có năm phần chắc chắn khiến Thái hậu nhíu mày: “Nói xem!”

“Đôi chân của Tử tiểu thư không phải không có cách chữa trị, mặc dù y thuật của Diệp thái y cao minh nhưng vẫn kém xa Thần y Mộc Kinh Thương!”

“Thần y Mộc Kinh Thương? Hẳn là người thích du ngoạn khắp nơi, hơn nữa tính tình lại kỳ quái, hẳn thật sự sẽ chữa trị được đôi chân của Lan Nhi?!” Thái hậu nghi ngờ mở miệng, nghe nói vị Thần y này y thuật xuất thần nhập hóa nhưng lại là thần long kiến thủ bất hiện vĩ*, hơn nữa tính tình kỳ quái, bất kể giàu nghèo, chỉ cần hắn thích hắn sẽ cứu, người như vậy...

*Thần long thấy đầu không thấy đuôi.

“Nếu tìm được Mộc Kinh thương thì có lẽ sẽ có cơ hội...” Như Sương không dám đảm bảo, dù sao Thần y Mộc Kinh Thương không phải người dễ tìm, nhưng cho dù tìm được hẳn chưa chắc sẽ đồng ý chữa trị cho Tử tiểu thư, nhưng nếu không thử tìm thì làm sao mà biết?

“Chuyện này, giao cho người...” Thái hậu lạnh nhạt mở miệng, phân phó Cao ma ma đi lấy một chung đồ bỏ khác, đám nô tì thấy Thái hậu bớt giận liền thở phào nhẹ nhõm.

“Vâng...” Sau này Tiết Phong Lan sẽ là chủ tử của nàng, dù thế nào nàng cũng sẽ tìm cách chữa trị đôi chân cho nàng ta, nàng không muốn có một vị chủ tử tàn phế. Mặc dù Tiết Phong Lan không phải loại người tầm thường nhưng có đôi chân vẫn tốt hơn, nếu kẻ thù truy sát, có đôi chân còn có thể chạy trốn! Nhưng áp lực tìm kiếm Mộc Kinh Thương lại không hề nhỏ, bất quá nếu thật sự không thể tìm thấy, Như Sương nàng sẽ chịu phạt - cam tâm tình nguyện mà chịu, nàng sẽ thay thế đôi chân của Tiết Phong Lan.

“Nha đầu Lan Nhi thế nào, con bé có bị kích động không?!”

“Như Sương nghe nói Tử tiểu thư có chút kích động...”

“Vậy à?”

Không lâu sau Cao ma ma quay lại, trên tay bưng khay đồ bỏ đưa đến cho Thái hậu.

“Thái hậu, chẳng phải lần trước người hỏi Như Sương cùng Như Ngọc có chịu hầu hạ Tử tiểu thư sao?” Như Ngọc bên cạnh tinh nghịch mở miệng.

“Sao? Các người đã có đáp án?” Nghe tin đôi chân Tiết Phong Lan còn có thể chữa được, tâm trạng nàng cũng không còn nặng nề nữa mà giảm đi mấy phần, hiện tại nghe Như Ngọc nói vậy nhin không được mà hiểu kỳ đáp án của hai người bọn họ.

Như Sương cùng Như Ngọc đều do một tay nàng dưỡng dục, so với Triết Nhan công chúa còn thân hơn mấy phần, vì vậy những lỗi lầm nhỏ của bọn họ nàng đều bỏ qua. Tính tình hai nha đầu này, Thái hậu như nàng sao lại không biết, nàng có ơn với bọn họ, so với phụ mẫu bọn họ còn hơn vạn phần, tất nhiên bọn họ sẽ trung thành với nàng, nguyện vì nàng mà hầu hạ nàng suốt đời, bỏ qua thế giới phồn hoa bên ngoài. Vậy nên nàng mới cho bọn họ một cơ hội, nha đầu Lan Nhi là đứa cháu nàng thương yêu nhất, mặc dù không tranh giành nhưng cũng không phải là người ngu ngốc, nhìn nha đầu Lan Nhi nàng lại nhớ đến thời trẻ của bản thân. Khi còn là tiểu thư Thừa tướng phủ nàng cũng là người như vậy, không tranh không giành, nhưng từ khi vào thâm cung, tính tình ngày thơ như vậy chỉ sợ sẽ sớm mất mạng, vì vậy nàng đã thay đổi, nếu không làm sao có thể như ngày hôm nay?!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tính toán (1)

“Vâng, chúng nô tì đã có đáp án...” Như Sương khẳng định mở miệng, sống bên cạnh Thái hậu từ nhỏ, Như Sương làm sao không biết ý định của người? Thái hậu muốn nàng đến chăm sóc Tứ tiểu thư một phần là vì muốn nàng cùng Như Ngọc không bỏ lỡ tuổi thanh xuân của bản thân, sống trong cung mặc dù vinh hoa phú quý nhưng lại không hề có tự do, vậy nên Thái hậu mới cho nàng cơ hội ra ngoài dưới danh nghĩa Tứ tiểu thư, phần còn lại tất nhiên là vì muốn nàng thật sự chăm sóc Tứ tiểu thư, hiện tại đôi chân của Tứ tiểu thư đã tàn phế, cần một người bên cạnh chăm sóc, mà người Thượng thư phủ lại không đáng tin.

Thật ra nếu Như Sương hôm nay khi đi gặp Tiết Phong Lan thì nàng tuyệt đối sẽ không muốn nhận Tiết Phong Lan làm chủ tử, dù sao nửa đời còn lại có bị chôn vùi trong cung hay không nàng cũng không quan tâm, chỉ cần có thể ở bên cạnh chăm sóc, bảo vệ Thái hậu như vậy cũng đủ rồi. Nhưng thiên ý trêu nhân, mặc dù nàng muốn ở bên cạnh chăm sóc Thái hậu nhưng khát vọng muốn tự do vẫn luôn ở tận sâu trong lòng nàng.

Lần đầu gặp Tiết Phong Lan không hiểu sao Như Sương lại có cảm giác kì quái, khi đó nàng đã nhận định Tiết Phong Lan là chủ tử của nàng, mặc dù Tiết Phong Lan bị tàn phế nhưng điều này không ảnh hưởng gì đến nàng, Như Sương có thể khẳng định dựa vào năng lực của bản thân có thể bảo vệ Tiết Phong Lan. Vì vậy nàng đã quyết định, Thái hậu đã cho nàng cơ hội quý giá như vậy, nàng phải biết trân trọng!

“Người nói đi...” Nhận lấy chiếc muỗng bằng vàng từ tay Cao ma ma, Thái hậu múc một muỗng canh khế nhấp. Mùi hương thơm ngát lan tỏa trong miệng, Thái hậu hài lòng gật đầu.

Chung đồ bỏ lúc này đã có người thu dọn, trong phòng vốn bừa bộn nhưng lúc này vốn đã được lau dọn sạch sẽ. Bên ngoài gió tuyết không ngừng thổi, hoa cùng lá hòa vào trong tuyết, giữa nền tuyết trắng làm nổi bật lên những chiếc lá xanh cùng với những đóa hoa rực rỡ. Khác với bên ngoài lạnh giá, bên trong Trường Xuân Cung vô cùng ấm áp, không khí nóng ấm nhưng với trời đông gió tuyết khiến người khác cảm thấy thoải mái.

“Chúng nô tì đã quyết định sẽ xuất cung hầu hạ Tứ tiểu thư...”

Thái hậu nghe vậy có chút ngoài ý muốn, rất nhanh liền mở miệng: “Đã quyết định...?” Trước khi xuất cung nàng có thể nhìn ra được Như Sương cùng Như Ngọc tuyệt đối không hài lòng nhưng không hiểu sao khi về cung, thái độ của họ liền thay đổi, điều này khiến nàng cảm thấy kì lạ, rốt cuộc là chuyện gì mới có thể khiến hai nha đầu này thay đổi?!

“Vâng...” Như Sương không chút do dự trả lời khiến Thái hậu có chút kinh ngạc, rốt cuộc thì lý do vì sao mà khiến Như Sương kiên quyết như thế?! Chăm sóc bọn họ từ nhỏ, không ai hiểu bọn họ hơn nàng, khiến bọn họ có thể kiên quyết như thế ít ai có thể làm được, ngay cả Thái hậu như nàng cũng không thể bắt buộc bọn họ làm chuyện mà bọn họ không thích, vậy mà hiện tại bọn họ lại cam tâm tình nguyện nhận định nha đầu Lan Nhi làm chủ tử?!

“Tại sao?”

“Nô tì cảm thấy ngoại trừ Thái hậu ra, người xứng đáng làm chủ tử nô tì cũng chỉ có Tứ tiểu thư!” Thái hậu nghe vậy liền bật cười: “Rốt cuộc nha đầu Lan Nhi đã làm gì mà khiến Như Sương có chấp cũng phải khuất phục thế này?!”

“Như Sương chỉ có thể nói một câu: ‘Tứ tiểu thư là một kỳ nữ tử!’” Mặc dù đôi chân Tiết Phong Lan bị tàn phế nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng gì đến Như Sương nàng, dù sao dựa vào năng lực của bản thân, nàng tin rằng có thể bảo vệ tốt Tiết Phong Lan, không để nàng phải chịu một chút tổn hại nào!

“Ồ? Đúng là bất ngờ lớn, hiếm khi thấy Như Sương khen ai như thế, nha đầu Lan Nhi đúng là có phúc!” Thái hậu mỉm cười khiến Như Ngọc bên cạnh cũng tình nghịch nói: “Mặc dù Tứ tiểu thư là một kỳ nữ tử nhưng vẫn thua xa Thái hậu a!”

Lời của Như Ngọc khiến Thái hậu không khỏi bật cười, giọng tay nheo má hồng hào của Như Ngọc: “Nha đầu nhà người chi biết nịnh nọt bốn cung!”

Như Ngọc bị Thái hậu nheo má liền kêu oa oa: “Nô tì nào có...”

“Được rồi, nếu các người đã quyết định như thế tất nhiên bốn cung sẽ không ngăn cản, chỉ là ba ngày sau hãy xuất phát, ở bên bốn cung lâu một chút...” Thái hậu thở dài, chuyện đưa Như Sương cùng Như Ngọc cho nha đầu Lan Nhi là chủ ý của nàng nhưng hiện tại nàng vẫn không muốn xa hai người bọn họ. Dù sao bọn họ cũng do một tay nàng nuôi lớn, thử hỏi làm sao không có tình cảm đây?!

“Như Ngọc biết Thái hậu không nỡ, Như Ngọc cũng không nỡ xa Thái hậu... Nhưng Như Ngọc vẫn cảm thấy sáng mai xuất cung là tốt nhất... Như Ngọc bên cạnh làm nũng, nếu ba ngày nữa mới xuất cung, vậy chẳng phải giấu đầu lòi đuôi sao? Dù sao Như Ngọc nàng cũng là người miệng vàng lời ngọc, đã nói ra thì làm sao có thể không giữ lời đây?! Ba ngày nói nhanh không nhanh nói chậm không chậm, nhưng cũng đủ một người thông minh biết rằng những lời mà Như Sương nói là đe dọa bọn họ. Nếu như thế sau này phải sống trong Thượng thư phủ, nàng còn có thể ngăn đầu nhìn ai cơ chứ?!”

“Gấp gấp như thế à? Có phải có nha đầu Lan Nhi liền quên mất Thái hậu là bốn cung không...?” Thái hậu thật có chút không hiểu, hai người bọn họ gấp gấp làm gì chứ, ở bên cạnh nàng vài hôm không được hay sao? Mặc dù nói vậy nhưng nàng vẫn tò mò, rốt cuộc nha đầu Lan Nhi đã làm gì mới có thể khiến hai nha đầu này khuất phục đây?!

Nhớ đến lời Như Sương khiến Thái hậu càng thấy kì quái, rốt cuộc nha đầu Lan Nhi đã làm gì mới có thể khiến Như Sương khen một tiếng ‘kỳ nữ tử’? Phải biết thiên hạ này hiếm thấy nhất là ‘kỳ nữ tử’, vậy mà Như Sương không tiếc lời nói như thế đặt lên người Lan Nhi, cũng đủ biết nha đầu Lan Nhi không tầm thường!

Tính ra cũng đã mấy năm nàng không gặp nha đầu này rồi, trước kia nha đầu đó thích nhất là được vào cung gặp nàng, vậy mà hiện tại lớn rồi, không thể

ý đến lão bà này nữa! Hơn nữa hiện tại đôi chân Lan Nhi có chút bất tiện, nàng muốn triệu nàng vào cung cũng không thể...

“Thái hậu tha tội...” Như Sương cùng Như Ngọc đồng loạt quỳ xuống khiến Thái hậu bất ngờ, không khỏi mở miệng: “Làm sao vậy? Điều gì khiến bọn họ phải quỳ thỉnh tội?”

“Thái hậu, Như Sương biết bản thân đáng chết, dẫu giả mệnh lệnh của Thái hậu...” Nàng tuyệt đối không phải một người vì được Thái hậu dung túng mà quên đi chức trách của bản thân.

“Ồ? Nói thử xem...” Thái hậu mỉm cười, không hề có ý trách mắng hay trách phạt. Nàng là muốn nghe xem đã có chuyện gì khiến Như Sương lại chủ động làm giả mệnh lệnh của nàng, nếu hôm nay là Như Ngọc tất nhiên nàng sẽ hiểu rõ chuyện này nhưng đối lại là Như Sương thì khiến nàng có chút bất ngờ.

Mặc dù là tỷ muội song sinh nhưng tính tình lại hoàn toàn khác nhau một trời một vực, Như Sương điềm tĩnh, có tính thần trách nhiệm, Như Ngọc lại hoạt bát, hau gây chuyện. Mà hôm nay Như Sương lại làm giả mệnh lệnh của nàng, chuyện này chắc hẳn có huyền cơ trong đó, nàng tin tưởng người của bản thân.

“Đầu đuôi mọi chuyện là như thế này...” Như Ngọc cướp lời, kể lại từng chi tiết khi nàng đến thượng thư phủ.

Sau khi lão thái thái tức giận liền rời đi, đám người đó thấy vậy cũng lần lượt kéo nhau đi, Như Sương cùng Như Ngọc cũng phải về bẩm báo với Thái hậu nên trong nháy mắt, căn phòng của nàng của còn một mình nàng ngồi trên ghế, xung quanh chỉ là một đám đồ vật chết, hoàn toàn rơi vào tĩnh lặng.

Đến giờ phút này Tiết Phong Lan mới thật sự hiểu rõ, trong cái nhà này hoàn toàn không tồn tại thứ gọi là tình thân! Nếu thật sự có tình thân thì tại sao mẫu thân lại vứt bỏ nàng một mình ở đây? Tại sao phụ thân lại thiên vị tỷ tỷ? Tại sao tổ mẫu lại lấy tất cả những thứ của nàng? Tỷ tỷ nàng... Tại sao lại muốn nàng chết?!

Vốn dĩ không tồn tại, là do bản thân nàng lừa mình lừa người mới có kết cục thế thảm như vậy, nhưng không sao... Dù sao đó cũng là chuyện quá khứ, chẳng có lý do gì nàng phải tiếc hận cả! Từ nay về sau, tất cả bọn họ đều không phải thân nhân của nàng, tình thân gì chứ, đáng giá mấy đồng tiền?!

“Người đâu...” Tiết Phong Lan lớn tiếng gọi.

Chừng nửa khắc sau, một nha hoàn vội vàng chạy vào, hơi thở phập phồng, đứng trước mặt nàng cung kính gọi một tiếng “Tứ tiểu thư”!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tính toán (2)

“Người là ai?!” Tiết Phong Lan nhíu mày nhìn nha hoàn trước mắt, gương mặt xa lạ khiến nàng có thể khẳng định bản thân chưa từng gặp nàng ta, có thể bởi vì trước kia nàng chỉ tin tưởng một mình Hồng Hương, những nha hoàn khác ít bị nàng sai bảo nên vì vậy mà nàng không nhận ra. Nhưng nha hoàn này gọi nàng một tiếng “Tứ tiểu thư” khiến Tiết Phong Lan ý thức được điều khác thường, điều này chứng tỏ nàng ta không phải người của Hàn Mai Các nàng!

“Nô tì gọi Ngọc Lâm...” Ngọc Lâm cung kính trả lời, bộ dạng có chút sợ sệt, hoàn toàn không có vẻ kiêu ngạo như Hồng Hương, điều này khiến Tiết Phong Lan hài lòng gật đầu.

“Người không phải người của Hàn Mai Các?!” Mặc dù là câu hỏi nhưng cũng là câu khẳng định khiến Ngọc Lâm sợ hãi gật đầu.

Nhận được câu trả lời, Tiết Phong Lan không vui mở miệng: “Người của Hàn Mai Các đâu hết rồi?!” Dù sao nàng cũng là tiểu thư của Thượng thư phủ, hiện tại nàng đang bị tàn phế mà ngay cả một nha hoàn bên cạnh chăm sóc cũng không có, chuyện này đồn ra ngoài khiến người khác nghĩ là nàng quá yếu đuối, đến một nha hoàn nho nhỏ cũng có thể khi dễ, không những không nhận được sự thương hại mà còn bị người khác khinh thường đấy!

“Nô tì không biết, nô tì chỉ là một nha hoàn nho nhỏ, lúc này đi ngang Hàn Mai Các nghe được giọng nói của Tứ tiểu thư nhưng trên người còn có việc phải làm nên mới chậm trễ, vốn nghĩ là sẽ có nha hoàn khác hầu hạ người nhưng nô tì thấy trong Hàn Mai Các không có một bóng người...” Ngọc Lâm thành thật trả lời, giọng nói có chút run rẩy dường như sợ hãi Tiết Phong Lan không tin nàng.

Tiết Phong Lan mặt không biểu tình nhưng trong lòng lại thầm cười lạnh, có chuyện trùng hợp như vậy sao?! Chỉ sợ là do có người sắp xếp đi? Mới đuối được một Hồng Hương thì một Ngọc Lâm khác lại xuất hiện, xem ra có người lại muốn sắp đặt nàng, lấy lại sự tin tưởng của nàng dành cho Hồng Hương ban lại cho Ngọc Lâm ư?! Tưởng rằng khi nàng gọi nha hoàn không ai xuất hiện, nàng ta xuất hiện sau đó liền lấy được sự tin tưởng của nàng?!

Nếu là nàng trước kia tất nhiên sẽ cảm kích vạn phần, dù sao bản thân nàng cũng đang bị tàn phế hai chân, nha hoàn khác không dễ dàng vào mắt, Ngọc Lâm lại đối xử với nàng cung kính như vậy, lòng kiêu ngạo của bản thân tất nhiên tuyệt đối sẽ không tin tưởng nha hoàn bên người nữa mà không chút do dự tin tưởng Ngọc Lâm. Người xưa từng có câu: “Nếu muốn làm cho người khác tin tưởng bản thân thì lúc người đó khổ nhất hãy xuất hiện, như vậy sẽ khiến cho người đó cảm kích vạn phần”, câu nói đó tất nhiên có hiệu lực, nhưng ngoại trừ Tiết Phong Lan nàng! Nàng sống trong cung bao nhiêu

năm, làm Hoàng hậu chẳng lúc nào ăn ngon ngủ yên, làm sao có thể dễ dàng tin tưởng người khác, nếu không chỉ sợ ngày đầu tin ngời trên ngôi Hoàng hậu nàng đã bị giết từ lâu rồi, chứ đâu cần Tiết Phong Linh ra tay!

“Ta hiện tại muốn nhờ người một chuyện, không biết...”

Ngọc Lâm kinh ngạc, không chút do dự liền đồng ý: “Tiểu thư cứ nói, Ngọc Lâm nguyện vì tiểu thư mà làm hết sức mình...”

Mới như thế liền xưng hô từ ‘Tứ tiểu thư’ thành ‘tiểu thư’ rồi, có phải quá vội vàng hay không đây?! Tiết Phong Lan khẽ cong khóe môi, không biết Ngọc Lâm là người của ai mà lại ngu xuẩn như vậy, thật là không có đầu óc mà!

“Không cần nghiêm trọng như vậy... Ta chỉ là cảm thấy hơi đói, lại muốn dùng thức ăn do Xuân Cầm tỷ nấu... Không biết người có thể chuyển lời đến hay không?” Tiết Phong Lan mỉm cười, bộ dạng vô hại xoa bụng khiến Ngọc Lâm cứng đờ trong giây lát rồi gật đầu rồi đi.

Thu hết biểu hiện của Ngọc Lâm vào trong mắt, Tiết Phong Lan cười nhạt xoa ly trà trên tay, ánh mắt lóe lên ý cười lạnh lẽo, muốn giám sát nàng cũng được, nhưng còn phải xem nàng ta là người của ai, nếu là người của Tiết Phong Linh thì người làm muội muội như nàng sao lại phụ tâm chân tình của tỷ tỷ chứ?!

Nhìn lại đôi chân của bản thân Tiết Phong Lan cảm thấy không ổn, nàng ngồi xe lăn mấy năm nay, sớm đã quen thuộc với nó, xe lăn như đôi chân thứ hai của nàng, hiện tại không có xe lăn Tiết Phong Lan lại cảm thấy bất lực. Ngồi một chỗ cũng vô dụng, nếu nàng không sớm kêu người làm ra một chiếc xe lăn thì bản thân sẽ phải chịu cảnh cầm tù như vậy... Nhưng theo quá khứ thì một năm sau mới có thể tìm đủ nguyên liệu để tạo ra một chiếc xe lăn tốt nhất, hiện tại nàng nói cũng vô dụng! Nhưng bản thân nàng lại không thể chờ đợi được rồi, hiện tại Tiết Phong Linh đã nghi ngờ nàng, trong phủ lại xảy ra sóng gió như vậy, mọi chuyện đều liên quan đến nàng... Tiết Phong Lan bỗng cảm thấy thật phiền phức, thật không biết trước kia bản thân nàng làm sao có thể sống qua khỏi đoạn thời gian dài này!

Không biết bao lâu Xuân Cầm cầm một cái khay đựng chén canh đi đến nhưng lại không thấy Ngọc Lâm đâu, chắc hẳn nàng ta đã đi báo tin với chủ nhân của bản thân rồi, dù sao nàng cũng không quan tâm, cho dù nàng ta nói thế nào thì Tiết Phong Lan vẫn có thể khẳng định sẽ không lộ một chút tin tức gì, chẳng ai nghi ngờ Xuân Cầm cả!

“Tứ tiểu thư, đây là chén chè hạnh nhân nô ti mới vừa nấu xong, rất có lợi cho sức khỏe...” Đặt chén canh lên bàn, Xuân Cầm mở miệng nói, sờ dĩ nàng có thể nhanh chóng đem chè đến đây là bởi vì nàng cũng đang nấu một nồi chè cho phu nhân, tình cờ Tứ tiểu thư lại cảm thấy đói, tiện đường nên Xuân Cầm đã mang đến.

“Đa tạ người...” Tiết Phong Lan mỉm cười, nhận lấy chén chè hạnh nhân, hành động tự nhiên nhẹ nhàng hoàn toàn không giống vẻ cô đơn như lúc nãy khiến Xuân Cầm híp mắt lại, mở miệng nói: “Tứ tiểu thư đừng trách nô ti nhiều chuyện...”

Tiết Phong Lan ngẩn đầu, gương mặt mỉm cười dịu dàng tựa như gió xuân, vốn dĩ xinh đẹp lại càng rực rỡ vạn lần: “Nói đi...” Phát hiện nhanh như thế? Thật không hổ là Xuân Cầm a, thông minh không kém gì Như Sương, nhưng nếu giữa hai người bọn họ, ai sẽ thông minh hơn nhỉ?!

Tiết Phong Lan tự kiểm được câu hỏi đặt cho riêng mình, vô tư mà suy nghĩ không hề biết Xuân Cầm đang nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp.

“Tứ tiểu thư, nô ti đột nhiên phát hiện... Tứ tiểu thư đột nhiên thay đổi rất nhiều” Mặc dù nàng hầu hạ phu nhân nhưng đôi lúc phu nhân cũng phân phó cho nàng hầu hạ Tứ tiểu thư, tuy tiếp xúc không nhiều nhưng mấy năm nay nàng rất hiểu rõ tính tình của Tứ tiểu thư, Tứ tiểu thư mặc dù là một người kiêu ngạo nhưng không giấu che giấu, lại không tranh không giành, nói dễ nghe là một người lương thiện, dễ bị bắt nạt, nói khó nghe là một người nhu nhược yếu đuối! Nhưng chỉ mới vài ngày, từ một nữ hài ngoan ngoãn biết nghe lời, yếu đuối không dám cãi lại trở thành một người thông minh, biết cách che giấu, so với Tam tiểu thư còn đáng sợ vạn phần, đôi lúc Xuân Cầm thật không biết liệu Tứ tiểu thư trước kia có phải che giấu hay không?!

“Phải không? Sao ta lại không phát hiện?!” Tiết Phong Lan nghiêng đầu, vui vẻ nhìn Xuân Cầm, môi mông nở nụ cười nhạt khiến người khác không thể biết được nàng đang nghĩ gì.

“Tứ tiểu thư có phải muốn nói chuyện muốn nói với Xuân Cầm hay không?” Dễ dàng nhận thấy Tứ tiểu thư gọi nàng đến đây hẳn là có chuyện muốn nói, dù sao nhìn thế nào cũng không nhìn ra được Tứ tiểu thư đối chỗ nào!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Tính toán (3)

“Không hổ danh là Xuân Cầm, đúng là thông minh a...” Tiết Phong Lan cảm thán: “...Bất quá thông minh cũng phải có chỗ để dùng, nếu không... Thì đáng tiếc lắm!”

Muốn cho Xuân Cầm về phe của nàng quả thật là không dễ, Xuân Cầm không giống như Như Sương hay Như Ngọc, nàng ta là người cẩn thận, lại không thích hai lòng, hơn nữa rất giỏi tính toán, đó là điều khiến nàng phải chú ý. Có lẽ xuất thân của Xuân Cầm quá tầm thường, hoàn toàn không thể so sánh với Như Sương cùng Như Ngọc, nhưng nàng hiểu rõ, loại người tầm thường không đáng để mắt đến mới thật sự là nguy hiểm.

Sống trong hoàng cung từng ấy năm, tuy nắm bắt không quá rõ ràng nhưng ít nhiều cũng có thể khiến một thiếu nữ thiện lương trở thành một nữ nhân độc ác. Bởi vì có sự che chở của Thái hậu nên Tiết Phong Lan hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt đó, cũng không quan tâm đến những kẻ hãm hại nàng, vì vậy mà khó lòng trưởng thành. Mặc dù vậy nhưng nàng cũng không phải loại người ngu ngốc, nàng tuy tin tưởng Tiết Phong Linh nhưng cũng đề phòng những nữ nhân trong hậu cung, nếu không cho dù có sự bảo vệ của Thái hậu nàng cũng không thể sống sót nổi giữa nên bão táp mưa sa như hậu cung này!

Nhìn Xuân Cầm hiện tại khiến Tiết Phong Lan không khỏi nghĩ đến Huệ phi, nghe nói nàng ta chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi, nên không ai chú ý, hưng có một ngày, kẻ tưởng rằng vốn nghĩ là an phận thủ thường nhưng hóa ra là nàng ta đang đợi cơ hội. Nhân dịp nguyên tiêu nàng ta gặp gỡ Hoàng thượng mà từ một cung nữ nhỏ bé bước lên làm tam phẩm tiếp dư khiến không ít người chú tâm đến, trong hai năm, từ một cung nữ bần hàn lại trở thành một trong Tứ phi đứng đầu hậu cung. Vậy mới nói, Huệ phi tuy không có nhan sắc nhưng là người có đầu óc, lại biết ẩn nhẫn, nếu không sao có thể từ gà rừng mà hóa thân thành phượng hoàng cơ chứ?!

Giờ nhớ lại nàng lại cảm thấy tức cười, khi đó nàng vì Lam Thành Vũ mà không ít lần hãm hại Huệ phi, nàng còn nhớ ánh mắt trào phúng của Huệ phi nhìn mình, tựa như muốn nói nàng quá ngu ngốc, trong hậu cung này Hoàng thượng đâu chỉ thuộc về riêng nàng?! Nếu lúc đó nàng giác ngộ sớm hơn thì đã không có ngày hôm nay, bất quá Tiết Phong Lan nàng chưa từng hối hận, hối hận duy nhất chính là yêu Lam Thành Vũ đến điên cuồng, bị Tiết Phong Linh bán đi mà còn ở đó giúp nàng ta điểm tiền!

Lời nói mang đầy hàm ý khiến Xuân Cầm không khỏi nhướn mày, phát hiện ánh mắt Tiết Phong Lan lóe lên tia thù hận thì khó hiểu vô cùng.

Từ tiểu thư sinh ra đã sống trong nhung lụa, lại được Thái hậu sủng ái vạn phần, thân phận cũng không phải tầm thường... Bất quá tại sao nàng lại lộ ra ánh mắt thù hận như thế?! Chẳng lẽ nàng không biết rằng, chỉ cần là gương mặt này cũng đủ khiến người khác ghen ghét, hoảng hốt là thân phận địa vị, sự sủng ái của Thái hậu. Rốt cuộc là có chuyện gì mà khiến cho một nữ hài mới mười hai lại thay đổi lớn như thế?!

“Từ tiểu thư, ý của người...” Lời còn chưa nói hết đã bị Tiết Phong Lan cướp: “Ta biết ngươi hiểu rõ ý ta, ta cần câu trả lời của ngươi...”

Nói chuyện vòng vo thì đến khi nào mới xong, nàng không phải là người kiên nhẫn, hơn nữa thời gian cũng không đợi nàng. Hiện tại bên người nàng không có một nha hoàn hầu hạ, người trong Hàn Mai Các lại bị người khác dùng tự tiện, với lại Như Sương đã về cung để giải quyết chuyện bên Thái hậu, tình hình hiện tại là tốt nhất để lôi kéo Xuân Cầm về phe nàng. Nếu Hồng Hương được thả ra, Như Sương lại xử lý xong việc, đến lúc đó nàng dù lôi kéo được Xuân Cầm cũng khó mà ăn nói với mẫu thân, dù sao cũng phải giải quyết nhanh chuyện này!

“Nếu người đã thắng thắn như thế Xuân Cầm cũng không dài dòng nữa...” Xuân Cầm cười nhạt: “Từ tiểu thư hãy cho Xuân Cầm một câu trả lời hài lòng...” Muốn lôi kéo nàng cũng phải dễ dàng, nàng sống trong Thượng Thư phủ hai mươi bốn năm, kể từ khi tám tuổi nàng đã bắt đầu đi theo lão phu nhân để hầu hạ người, cũng nhờ đầu óc của bản thân mà được lão phu nhân ưu ái, khiến không ít người trong phủ kiêng nể.

Nhưng đến khi lão phu nhân qua đời, lão thái thái hiện tại chính là lão phu nhân, vốn dĩ nàng phải theo hầu hạ lão thái thái nhưng nhờ lời nói trước kia mà của lão thái thái nên Xuân Cầm đã theo hầu hạ phu nhân, tức là mẫu thân của Từ tiểu thư. Nếu không phải vì có lời nói của lão phu nhân, chỉ sợ hiện tại nàng không thể sống sót dưới tay lão thái thái, tính ra thì lão thái thái chỉ là một thiệp thất, nếu không phải vì nhờ sinh được nhi tử là Thượng thư đại nhân thì cũng không thể trở thành chủ mẫu của Thượng thư phủ.

Tranh đấu hậu viện vốn là việc thường ngày của nữ nhân, từ khi đi theo phu nhân nàng mặc dù sống tốt nhưng cũng bị không ít người chèn ép, một trong số đó là người của Phương di nương, nhờ sinh được nhi tử cùng với được lão thái thái yêu thích, nếu không nàng ta cũng giống như những người khác, đều không có chỗ đứng trong hậu viện này!

Đối với đám người đó Xuân Cầm không hề bận tâm, trong mắt nàng chính thất mới đáng để nàng kính trọng, tựa như lão phu nhân cùng phu nhân vậy, nhưng quyền hành trong phủ nàng không thể quyết định, vậy nên dù có bất mãn cỡ nào nàng cũng phải ẩn nhẫn kìm chế!

Cũng vì sự ẩn nhẫn của bản thân nên người thông minh đều muốn lôi kéo nàng, không thì chính là tiêu diệt nàng, mà những người đó không ai ngoài lão thái thái cùng Phương di nương, bọn họ sợ rằng nàng sẽ trợ giúp phu nhân, dành lấy sự sủng ái của lão gia. Nhưng những chuyện cũng không cần đợi nàng phải ra tay, dù sao lão gia đối với phu nhân cũng có tình cảm vợ chồng nhiều năm, nếu không phải vì lão thái thái, có lẽ lão gia cũng không nạp thiệp.

“Câu trả lời hài lòng?” Tiết Phong Lan hứng thú nhướn mày, bộ dạng có chút không hiểu.

Một câu trả lời hài lòng sao?!

...

Tiết Phong Lan cười nhạt, nếu nàng đoán không lầm thì...

Bất quá bản thân nàng có nên nói thật với Xuân Cầm hay không đây?! Nếu nói thật Xuân Cầm liệu có trợ giúp nàng?! Tiết Phong Lan đang nghĩ đến một vấn đề nan giải, dù sao thì ít người biết vẫn tốt hơn, nhưng mà...

Nếu Từ tiểu thư đã không hiểu thì nàng cũng không muốn nói nhiều: “Đúng vậy! Xin Từ tiểu thư hãy nói cho nô tì biết, tại sao nô tì phải trợ giúp người? Nếu câu trả lời của người khiến Xuân Cầm hài lòng, Xuân Cầm tất nhiên không phụ lòng của Từ tiểu thư...”

Tiết Phong Lan nghe vậy liền nhếch môi: “Ngươi muốn ta nói thật hay là giả đây?” Nếu lôi kéo được Xuân Cầm thì tất nhiên là một chuyện tốt, tuy nhiên...

Xuân Cầm ngạc nhiên: “Đó phải xem thành ý của Tử tiểu thư nữa...”

Suy nghĩ một lúc Tiết Phong Lan quyết định nói sự thật, dù sao tin người mới dùng người, dùng người thì phải tin người: “Bảo thù!”

Hai chữ ngắn gọn được Tiết Phong Lan lạnh nhạt nói ra khiến Xuân Cầm ngạc nhiên không thôi, một người sống trong vinh hoa, rốt cuộc có chuyện gì mà có thể khiến cho một nữ tử mới mười hai tuổi lại nói ra hai chữ “Bảo thù” này?!

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Xuân Cầm, Tiết Phong Lan lạnh nhạt mở miệng: “Thế nào? Câu trả lời như thế có khiến ngươi hài lòng không?!”

Xuân Cầm trầm ngâm, ánh mắt nhìn thẳng vào trong mắt Tiết Phong Lan, chỉ thấy một mảnh trong suốt khiến người khác không thể đoán được gì.

“Nếu câu trả lời của tiểu thư là như vậy...Thì Xuân Cầm tất nhiên không thể phù lòng người!”

Tiết Phong Lan cười nhạt, mục đích của nàng đã đạt được, điều này khiến nàng cảm thấy vui vẻ không thôi.

“Ta muốn ngươi lập tức trở thành nha hoàn của ta...”

Xuân Cầm có chút suy nghĩ: “Hiện tại mọi chuyện hỗn loạn...”

“Ta tin ngươi có thể!” Dù mọi chuyện hỗn loạn thế nào thì Tiết Phong Lan cũng không quá quan tâm, giải quyết mọi chuyện nhanh và không có gì sai sót mới là vấn đề chính. Hơn nữa trong vòng hai năm, Thượng thư phủ tất nhiên không yên ổn, nếu hiện tại không hoàn thành, vậy thì đợi đến khi nào?!

“Nếu tiểu thư đã nói vậy Xuân Cầm cũng không có ý kiến...”

~~~~~

“Ngươi nói là sự thật?” Tiết Phong Linh vốn là đang trên đường đi đến thăm Thượng thư đại nhân nhưng giữa đường lại gặp nha hoàn mà nàng phân phó bên cạnh Tiết Phong Lan, giữa đường không tiện nói chuyện nên hai người đi đến bên bụi cây.

“Vâng...” Nha hoàn Ngọc Lâm gật đầu khẳng định khiến Tiết Phong Linh rơi vào trầm tư.

Tiết Phong Lan sai người gọi Xuân Cầm đến là có gì, tất nhiên nàng không ngu ngốc tin lời của Tiết Phong Lan, mặc dù nàng không biết Tiết Phong Lan đang nghĩ gì nhưng sự việc ngày hôm qua khiến cái nhìn của nàng người muội muội này đã hoàn toàn thay đổi.

Có lẽ nàng ta đã nhận ra âm mưu của nàng, tuy nhiên nàng ta gọi Xuân Cầm là có ý gì? Chẳng lẽ nàng ta muốn...?!

Như nghĩ đến điều gì đó Tiết Phong Linh liền nhíu mày, nếu thật sự giống như suy nghĩ của nàng thì Tiết Phong Lan xem ra đã không còn ngu ngốc như trước, hơn nữa còn thông minh hơn gấp bội, lại biết che giấu và ẩn nhẫn...

Lần đầu tiên Tiết Phong Linh cảm thấy nguy cơ trùng trùng, nhưng nàng cũng không quá quan tâm, dù sao người cười cuối cùng mới là người chiến thắng, giữa nàng và nàng ta, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu!

“Tiểu thư...”

“Tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ mà ta đã giao đi, những chuyện khác cứ để ta xử lý...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tiết Thanh Liên

Xuân Cầm vừa đi chưa được bao lâu thì Hàn Mai Các của Tiết Phong Lan lại tiếp thêm một vị khách không mời mà đến, hơn nữa vị khách này cũng không phải người xa lạ, với lại mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của bản thân nên Tiết Phong Lan cũng không có gì là bất ngờ.

“Tử tiểu thư...”

Giọng nói dịu dàng, có phần yếu ớt cũng khiến người khác hình dung được chủ nhân của giọng nói là người như thế nào. Một thân hoàng y đơn giản nhạt nhẽo, vậy nhìn có phần thô sơ nhưng vẫn tôn lên vóc người xinh đẹp, bởi vì là thứ xuất, lại không có ai chống lưng nên được đãi ngộ không mấy tốt đẹp, trên lưng thắt một túi thêu màu lam, nhẹ nhàng mà thanh thoát. Gương mặt không phải gọi là tuyệt sắc khuynh thành nhưng cũng được xem là mỹ nữ, cái tuổi mười lăm trắng tròn càng khiến cho nàng trở nên rạng rỡ, mặc dù trên mặt chỉ là nụ cười nhạt nhưng xem ra vẫn có thể khiến nam nhân say mê. Mái tóc dài thướt tha được búi đơn giản, trên tóc cũng chỉ có vài cây trâm gỗ, đơn giản đến không còn gì đơn giản hơn được nữa, nhưng như vậy không làm mất đi vẻ thanh thoát ấy mà càng trở nên tự nhiên, khiến người khác cảm thấy thoải mái!

Biết rõ người đến là ai Tiết Phong Lan liền nở nụ cười nhạt, mặc dù không phải tình cảm dạt dào nhưng cũng không quá xa cách: “Đại tỷ...”

Nữ tử vừa đến không ai khác chính là Đại tiểu thư Thượng thư phủ Tiết Thanh Liên, cũng chính là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với nàng, mặc dù mẫu thân nàng vào phủ trước mẫu thân của Tiết Thanh Liên hai năm nhưng Tiết Hương Liên lại lớn hơn nàng đến ba tuổi. Bởi vì lúc đầu mẫu thân nàng mang thai huynh trưởng, nhưng vì không cẩn thận nên đã mất, ưu uất sau khi mất đi đứa con, mẫu thân nàng khoảng ba bốn năm sau mới hồi phục được, thời gian đó Tiết Thanh Liên cũng đã ra đời. Mẫu thân Tiết Thanh Liên sau khi sinh con liền mất, để lại một mình Tiết Thanh Liên trên cõi đời này không ai yêu thương, phụ thân vì bận nhiều việc mà không để ý đến, tổ mẫu vẫn còn tức giận vì cháu đích tôn mất nên có vài phần chán ghét Tiết Thanh Liên, bởi vì theo gia quy, con thứ xuất đều do chính thê nuôi nấng nên Tiết Thanh Liên từ nhỏ đã lớn lên cùng với nàng và Tiết Phong Linh.

Trẻ nhỏ vốn không biết nhiều chuyện của người lớn, nàng vô tư chơi đùa với bọn họ nhưng lại không nhận ra sự thay đổi của bọn họ, không biết từ lúc nào mà Tiết Thanh Liên không còn gọi nàng là tam muội nữa mà đổi thành một tiếng “Tứ tiểu thư”, nàng vốn dĩ cũng không để tâm nhưng đến một ngày mẫu thân lại nói đích thứ khác biệt, Tiết Phong Linh cũng không còn cùng các nàng nữa mà suốt ngày lao vào việc học, trở thành một tiểu thư khuê các đúng mực, cũng từ đó nàng không còn thân cận Tiết Thanh Liên nữa.

Hồi tưởng đến kiếp trước Tiết Phong Lan cũng không bản thân nên đối xử với Tiết Thanh Liên thế nào, bởi vì nghe lời giả dối của Tiết Phong Linh mà nàng không ít lần hiểu lầm Tiết Thanh Liên, nàng ta tất cả đều nghĩ cho nàng mà nàng lại hiểu xấu, luôn gây khó dễ, thậm chí không từ thủ đoạn hãm hại Tiết Thanh Liên. Hiện tại trùng sinh, bản thân cũng không biết phải làm sao, mặc dù tỷ muội cùng lớn lên nhưng Tiết Phong Lan nàng kiếp này cũng không muốn thân cận với bất kì ai, muốn nàng tin tưởng cũng không dễ dàng như vậy, nếu lại giống như kiếp trước thì nàng cũng chẳng còn cơ hội để báo thù đâu!

“Muội... Muội đã khỏe hơn nhiều chưa?”

Tiết Thanh Liên người giống như tên đều mang vẻ đẹp thuần khiết, nếu Tiết Phong Linh là mẫu đơn cao quý, vạn hoa chi vương, Tiết Phong Lan là hàn mai cao ngạo giữa bầu trời tuyết thì Tiết Thanh Liên là liên hoa tinh khiết, rực rỡ của màu hạ, khiến người khác nhìn không được mà muốn hái đi.

“Đa tạ tỷ, muội khỏe hơn nhiều rồi.”

Tiết Phong Lan cười nhạt, không biểu hiện quá nhiều cảm xúc, dù sao bị tàn phế cũng không phải chuyện hay ho gì mà lấy ra khoe khoang, Tiết Thanh Liên thấy vậy cũng trầm mặc, sợ bản thân nói trúng chỗ đau của nàng nên không mở miệng nữa. Mặc dù tỷ muội lớn lên cùng nhau nhưng đích thứ khác biệt thế nào Tiết Thanh Liên cũng hiểu rõ, bởi vì mẫu thân xuất thân là một nha hoàn tú phòng, nếu không phải được Thượng thư đại nhân để mắt đến nàng cũng không thể trở thành Đại tiểu thư.

“Thế thì tốt...” Tiết Thanh Liên yếu ớt cười, tựa như đóa liên hoa trước mưa gió, yếu ớt khiến người khác nhìn không được mà bảo vệ. Đã lâu rồi từ muội mới ăn nói nhẹ nhàng với nàng như vậy, không biết từ lúc nào mà khoảng cách của tỷ muội bọn họ lại xa như vậy, có lẽ bởi vì thân phận địa vị của bọn họ khác nhau nên tình cảm tỷ muội cứ thế mà bị chôn vùi. Thật ra Tiết Thanh Liên rất yêu thương tứ muội muội này, tính tình thành thật, không hề có tâm cơ nhưng cũng ngu ngốc, nhưng từ năm tám tuổi thì muội ấy lại xa lánh nàng. Nàng biết rõ nàng cùng muội ấy thân phận cách xa, muội ấy là phượng hoàng trên cao, còn nàng chỉ là một con gà rừng bản thủ, gà rừng mà đòi làm tỷ muội với phượng hoàng không phải là trò cười sao?!

“Sức khỏe của tỷ... Đã tốt hơn nhiều chứ?”

Ân tình kiếp trước của Tiết Thanh Liên mặc dù không muốn nhưng nàng cũng phải trả, nàng biết Tiết Thanh Liên vì sinh non nên thân thể không giống những người khác, thường xuyên yếu ớt, thân nhiệt cũng khác người thường, cũng bởi vì là thứ xuất nên cũng không được chăm sóc chu đáo, nếu không bệnh cũng đã đỡ hơn nhiều. Mẫu thân nàng tuy nuôi dạy Tiết Thanh Liên nhưng đó cũng là trên danh nghĩa, dù sao cũng không phải nữ nhi thân sinh, làm sao có thể yêu thương thật lòng, hơn nữa đó lại là cốt nhục của phu quân cùng nữ nhân khác, thử hỏi trên đời có nữ nhân nào rộng lượng cơ chứ?! Đó cũng là một phần của lý do nàng quan tâm Tiết Thanh Liên, mặc dù thân thể yếu đuối nhưng nếu được chăm sóc cẩn thận thì cũng sẽ mau khỏe!

Tiết Thanh Liên có chút ngạc nhiên, có lẽ bản thân không ngờ Tiết Phong Lan lại mở miệng quan tâm nàng: “Tỷ... Sức khỏe tỷ vẫn tốt...”

Tiết Phong Lan nghe vậy chỉ cười không nói, bệnh của Tiết Thanh Liên nàng sẽ cố gắng tìm cách chữa trị, nhớ đến kiếp trước Tiết Thanh Liên vì lời nói của Tiết Phong Linh mà phải gả cho gã nam nhân bạo lực, về nhà chồng chưa được bao lâu mà đã đoán mệnh qua đời, chết đi không được yên mà còn mang danh hãm hại mẹ chồng, nếu là nàng nàng cũng không thể nào chịu được, vậy nên kiếp này nàng sẽ tìm một người chồng xứng đáng cho Tiết Thanh Liên, cho dù không giàu sang phú quý nhưng chỉ cần có phu quân yêu thương, nhiều đó cũng đã là hạnh phúc rồi!

Bản thân nàng vẫn luôn mong sẽ có một gia đình như vậy, nhưng vì Lam Thành Vũ xuất thân cao quý nên bản thân vì tình yêu thời thiếu nữ mà đánh mất bản thân, khiến nàng bị chôn vùi thanh xuân trong hậu cung, điều này đối với Tiết Phong Lan mà nói là một điều nàng hối hận, nhưng cũng vì Thiên gia có mắt mà bản thân được trùng sinh, bởi vì sống trong cung nhiều năm, đối với cuộc sống cũng đã nhìn thấu, lòng người càng thấu hơn, vì vậy nàng không muốn thân cận với bất kì ai, đó là tốt cho bọn họ!

Nàng không biết vì sao Tiết Phong Linh lại hết lần này đến lần khác hãm hại nàng nhưng cũng bởi vì những chuyện mà nàng ta làm với nàng càng khiến nàng không thể buông tha cho nàng ta, cho dù là tỷ muội thân sinh nàng cũng không buông tha, đời này nàng vì báo thù mà sống, không vì bất cứ người nào khác!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 20: Bày mưu (1)

Đúng rồi, vừa nãy nghe nói phụ thân ngất xỉu, không biết... Không biết muội có đi thăm phụ thân chưa?” Tiết Thanh Liên dò xét nhìn Tiết Phong Lan, có chút không biết làm sao mở miệng, thật ra ngoài việc đến đây thăm Tiết Phong Lan nàng còn muốn cùng Tiết Phong Lan đi thăm phụ thân. Nàng thân là nữ nhi, đi thăm bệnh phụ thân là lẽ đương nhiên nhưng bởi vì bản thân là thứ xuất, không những không được coi trọng mà còn khinh thường, nam nhi còn đồ, chứ nữ nhi thì... Mặc dù nàng được nhận nuôi dưới trướng phu nhân nhưng cũng không phải là nữ nhi thân sinh, nàng vẫn là tiểu thư nhưng cũng không được ưu ái, với lại hiện tại trong phủ này người đứng đầu là lão thái thái, mà lão thái thái lại không vừa mắt phu nhân. Nếu hiện tại nàng đến đó một mình nhất định sẽ bị đuổi về, nhưng nếu nàng không đến thì lại mang trên người tội danh bất hiếu, phụ thân phát bệnh mà thân là nữ nhi lại không biết hiếu thuận, đồn ra ngoài thì sau này ai dám lấy nàng nữa cơ chứ?!

Không thể không nói Tiết Thanh Liên suy nghĩ rất chu toàn, nàng thân là nữ nhi tất nhiên không thể không đi thăm phụ thân nhưng vì xuất thân mà bị khi dễ, tuy nhiên nếu có Tiết Phong Lan đi cùng thì sẽ không giống vậy, dù sao Tiết Phong Lan cũng là đích nữ của Thượng thư phủ, mặc dù Tiết Phong Lan không được sủng ái bằng tỷ tỷ của nàng nhưng lại nhận được sự ưu ái của Thái hậu, cho dù lão thái thái chướng mắt cũng không thể làm được gì. Như vậy vừa không bị đồn thổi, hơn nữa thấy nàng đi bên cạnh Tiết Phong Lan thì đám người đó sẽ không ai xem thường nàng nữa, Tiết Thanh Liên bề ngoài nhu nhược yếu đuối nhưng cũng không phải loại người ngu ngốc gì, mắt mũi thân từ sớm khiến nàng nhận thức hết thảy, vì vậy nàng tuy xem Tiết Phong Lan như muội mà đối đãi nhưng trong lòng vẫn sinh ra một thứ gì đó gọi là ‘lợi dụng’. Bất quá kế hoạch của Tiết Thanh Liên tính toán kỹ lưỡng thế nào thì cũng có chỗ hở của nó, nàng ta tính toán cho bản thân, lại tính toán đến lão thái thái nhưng chưa từng nghĩ đến việc Tiết Phong Lan liệu có đồng ý hay không, cho dù đồng ý cũng không thể đi cùng nàng ta!

Tiết Phong Lan mặt không biểu cảm nhưng trong lòng sớm đã lạnh, nàng nhìn Tiết Thanh Liên bằng ánh mắt kì lạ khiến Tiết Thanh Liên không hiểu sao lại cúi đầu, dường như đang chột dạ. Thật ra lời Tiết Phong Linh không phải sai hoàn toàn, ít nhất hiện tại nàng ta nói ra lời nói này khiến nàng ý thức được, cho dù thế nào thì bản thân vẫn là mục đích để người khác lợi dụng. Có thể vì lợi kiếp trước bản thân nàng nghe lời tác động của Tiết Phong Linh nên đã không gặp Tiết Thanh Liên, nên mới không nghe được những lời nói hiện tại của nàng ta, mặc dù nàng ta có ơn với nàng nhưng cũng không thể bởi vì vậy mà có thể lợi dụng nàng!

Ngẫm nghĩ đến việc năm đó Tiết Thanh Liên cứu nàng một mạng, bản thân cũng không muốn nợ ân tình của người khác mà không trả nên Tiết Phong Lan không nể không nhạt hỏi lại: “Chẳng lẽ tỷ không biết vì sao phụ thân lại ngất xỉu sao?”

Tiết Thanh Liên nghe vậy không khỏi kinh ngạc, ánh mắt có phần nghi ngờ, chuyện Thượng thư đại nhân ngất xỉu chưa đầy một canh giờ đã truyền khắp phủ, cho dù là nha hoàn cũng biết lý do vì sao, nàng thân là nữ nhi của hần sao lại có thể không biết, chỉ là lời Tiết Phong Lan... Tiết Thanh Liên có phần nghi ngờ, mặc dù mấy năm gần đây quan hệ của nàng cùng Tiết Phong Lan không thân thiết gì nhưng tính tình Tiết Phong Lan, nàng cũng xem như là hiểu rõ. Tiết Phong Lan không hề khôn khéo như tỷ tỷ nàng, mà ngược lại rất lương thiện, đối với người trong phủ chưa từng bạc đãi, cũng vì vậy mà mới phát sinh sự việc ngày hôm nay, nếu không phải tính tình ngày thơ của Tiết Phong Lan nàng ta cũng không bị khi dễ. Nhưng Tiết Thanh Liên lại nhận thấy sự việc khác thường, cách ăn nói của Tiết Phong Lan vẫn đối với nàng lạnh nhạt nhưng trong đó... Rất kì lạ.

“Nguyên nhân phụ thân ngất xỉu là do muội, nếu muội đến đó chỉ sợ phụ thân sẽ tức giận...” Tiết Phong Lan rũ mi che mắt khiến người khác không biết nàng đang nghĩ gì. Có lẽ nàng từng mang ơn Tiết Thanh Liên, cũng có thể nàng đã trách lầm nàng ta, nhưng những lời nói của nàng ta khiến nàng cảm thấy chán ghét, ân tình nàng sẽ trả nhưng muốn lợi dụng nàng thì nàng tuyệt đối không bỏ. Sau sự việc này Tiết Phong Lan mới ý thức được, người trong Thượng thư phủ này không ai đáng tin cậy, nếu không phải chán ghét nàng thì chính là lợi dụng nàng, ngay cả mẫu thân nàng tôn trọng nhất cũng như vậy, điều này khiến nàng không còn tin tưởng bất kì ai, cho dù người đó là Thái hậu đi chăng nữa!

“Chuyện này...” Tiết Thanh Liên bối rối muốn khuyên giải nhưng chưa đợi nàng kịp mở miệng thì Tiết Phong Lan lại cướp lời.

“Hơn nữa... Dù muội muốn đi cũng không thể... Tỷ cũng biết rồi, chán muội...” Giọng nói của Tiết Phong Lan có phần uly khuất, lúc này Tiết Thanh Liên mới nhớ ra đôi chân của Tiết Phong Lan đã tàn phế, không thể đi lại được, vốn nghĩ là cách vẹn toàn nhưng không ngờ lại động đến nỗi đau của Tiết Phong Lan, vì vậy không còn cách nào khác là từ biệt Tiết Phong Lan, ôm tâm trạng phức tạp ra về.

Bên này lão thái thái đang tức giận đập vỡ đồ đạc trong phòng, Phương Lam tâm trạng cũng không tốt nhưng lại nuốt tiếc nên không dám đập vỡ, hơn nữa đây cũng không phải đồ đạc của nàng nên nàng đành nhìn nhin, trút giận lên người đám nha hoàn, đám di nương khác sắc mặt cũng không thể tốt hơn nhưng cũng chỉ có thể ngồi một bên, không dám mở miệng càng không dám ngăn cản.

“Tiện nhận!” Lão thái thái tức giận, cầm lấy bình hoa sứ đặt trên bàn đập vỡ, vốn dĩ là một cái bình xinh đẹp, vô tội được đặt đó, không ngờ lại trở thành đồ vật trút giận của người khác!

Vũ di nương đứng bên cạnh, trong phủ này nàng chỉ xếp sau Phương Lam nên cũng có thể xem là lớn nhất trong đám di nương, thấy lão thái thái cứ như vậy cũng không ôn nên mở miệng khuyên can: “Lão thái thái, người cứ đập đồ không phải là cách, sự việc trước mắt chính là ột cuộc chúng ta có giao đồ ra hay không?”

“Không, tất nhiên là không, đồ đã cho làm sao có thể lấy lại, nếu nàng dám lấy, ta lập tức báo Quý Nhi từ nàng! Tiết gia chúng ta không có nghiệt nữ như thế!” Lão thái thái vốn tức giận, nghe lời Vũ di nương càng tức giận hơn, nghĩ đến chuyện Tiết Phong Lan dám mở miệng đòi đồ thì tức muốn phun máu.

“Nhưng mà... Nàng ta có hậu thuẫn là Thái hậu, hơn nữa số đồ đó vốn dĩ là của Thái hậu đưa, nếu Thái hậu biết...” Mặc dù không muốn nhưng Vũ di nương vẫn phải mở miệng, nàng cũng có phần lấy đồ của Tiết Phong Lan, chuyện này vốn dĩ không thể tránh khỏi, nếu là trước kia thì nàng cũng không cần quan tâm nhưng hiện tại... Cung nữ bên người Thái hậu đã mở miệng như vậy, một di nương nhỏ bé như nàng sao có thể không sợ, sao có thể

không hoảng?!

Phuong Lam vốn dĩ nghe không lọt tai những lời Vũ di nương, thấy nàng sợ sệt như vậy liền chăm chọc mở miệng: “Vũ di nương, ta thấy là ngươi sợ đến phát hoảng luôn rồi, lời nói của đám cung nữ đó mà ngươi cũng bận tâm sao? Thái hậu sẽ tin tưởng một cung nữ sao chứ?”

Lão thái thái cũng gật đầu: “Phuong Lam nói cũng có lý...” Mặc dù nàng đồng ý với cách nghĩ của Phuong Lam nhưng vẫn không thấy yên tâm, đám người này đúng là vô dụng, suốt ngày chỉ biết ăn mà không biết suy nghĩ, khiến một bà lão như nàng lo lắng không thôi!

“Nhưng mà...” Vũ di nương định mở miệng nói thêm thì bên ngoài truyền đến thông báo nói Tam tiểu thư đến khiến mọi người hai mặt nhìn nhau, ánh mắt họ sáng lên dường như tìm được cứu tinh!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bày mưu (2)

“Linh Nhi thỉnh an tổ mẫu...” Tiết Phong Linh bước vào, nàng liếc mắt nhìn những đồ vật đã vỡ đang nằm trên đất, trong lòng thầm nghĩ không biết đã xảy ra chuyện gì, mặt không biểu tình thỉnh an.

Mọi người hai mặt nhìn nhau rồi thờ phào nhẹ nhõm, ngay cả lão thái thái vốn đang tức giận cũng thả lỏng đi vài phần, phan phó nha hoàn dọn dẹp, lão thái thái nắm tay Tiết Phong Linh, thở dài: “Linh Nhi đến thật đúng lúc, tổ mẫu cũng đang có việc cần con...”

Tiết Phong Linh bất giác nhíu mày, nếu không phải nàng đầu óc lạnh lợi, chỉ sợ nàng bây giờ cũng giống như Tiết Phong Lan, bị bỏ qua một bên. Những người trong Thượng thư phủ này đều chỉ biết nhìn bề ngoài, hoàn toàn không mắt đến tình thân, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không như vậy thì làm sao nàng được sủng ái, còn Tiết Phong Lan lại không ai yêu thương?!

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng lão thái thái đã mở miệng thì nàng cũng không thể làm gì hơn là đáp ứng. Hiện tại trong phủ người nắm quyền là lão thái thái cùng Phuong Lam, nàng tuy là đích nữ nhưng ít nhiều cũng nể mặt lão thái thái, lão thái thái chán ghét mẫu thân nàng không phải ngày một ngày hai, nếu không phải có phụ thân che chở chỉ sợ sớm đã... Bất quá những chuyện này cùng nàng không liên hệ, vì vậy lão thái thái mới không giận chó đánh mèo lên người nàng.

“Tổ mẫu, người nói như vậy là quá lời rồi, không biết người có việc gì...” Lời còn chưa dứt đã bị Phuong Lam giành mất: “Tam tiểu thư còn chưa biết sao, muội muội người cư nhiên dám chọc giận đến lão thái thái, người làm tỷ tỷ như Tam tiểu thư đây, ít nhiều cũng có vài phần trách nhiệm chứ...”

Tiết Phong Linh liếc mắt nhìn nàng ta, trong lòng hết thấy đều hiểu rõ, chỉ sợ Tiết Phong Lan không đơn giản là chọc giận như vậy, nếu không làm sao lại nhờ đến nàng. Bất quá Phuong Lam đúng là đáng khinh, có chuyện muốn nhờ nàng lại truy cứu trách nhiệm cho nàng, đây là thái độ nhờ vả sao?!

Phốt lờ Phuong Lam bên cạnh, Tiết Phong Linh rót ly trà cho lão thái thái, mặt không biểu tình mở miệng: “Tổ mẫu, dùng trà...” Xếp theo vai vế nàng quả thật là tiểu bối của Phuong Lam, nhưng theo địa vị trong Thượng thư phủ này, nàng là đích nữ, còn nàng ta bất quá cũng chỉ là một di nương thấp hèn, nếu không phải được lão thái thái đề mắt, nàng ta có tư cách lên tiếng ở nơi này sao?!

Phuong Lam bị bỏ qua một bên, mặt nàng sớm đã thay đổi từ đỏ sang đen, bị thái độ của Tiết Phong Linh làm tức giận, muốn mở miệng phản bác lại không thể làm gì.

Trong Thừa tướng phủ này, địa vị của nàng còn hơn Lý Nguyệt Chi, dựa vào đâu mà nàng bị nữ nhi của nàng ta chèn ép?! Lý Nguyệt Chi ở trước nàng cũng phải nể mặt vài phần, vậy mà lần lượt Tiết Phong Lan, Tiết Phong Linh... Đám nữ nhi của nàng ta lại dám chống đối, một người có Thái hậu chống lưng, một người lại có lão thái thái làm chỗ dựa, Phuong Lam nàng làm sao còn chỗ đứng trong phủ này nữa chứ?!

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có lão thái thái mới có thể giúp nàng, vì vậy nàng hướng mắt nhìn lão thái thái, muốn nàng nói giúp vài lời.

Vũ di nương lúc này bị Phuong Lam bắt nạt, hiện tại lại nhìn thấy Phuong Lam xấu hổ như vậy, trong lòng vui như nở hoa, bất quá nàng cũng không dám vui mừng quá lâu. Dù sao người cười cuối cùng mới là kẻ chiến thắng, Vũ di nương tất nhiên không muốn làm một Phuong Lam thứ hai!

Lão thái thái cho Phuong Lam ánh mắt cảnh cáo khiến Phuong Lam rũ rụi, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Lão thái thái có bao nhiêu thù đoạn Phuong Lam nàng là người rõ nhất, ánh mắt lão thái thái nàng nào không hiểu rõ, lão thái thái có thể nâng nàng nhưng cũng có thể khiến nàng không ngóc đầu lên được, vậy nên cho dù bất mãn cách mấy nhưng vì Duy Nhi, nàng nhẫn!

Lão thái thái nhận ly trà từ Tiết Phong Linh, ánh mắt cẩn thận đánh giá cháu gái bảo bối của mình, không chỉ có dung mạo mà tài hoa cũng là đệ nhất, thấu hiểu lòng người, biết nặng biết nhẹ, người như vậy mới có thể làm việc lớn, nếu giống như Tiết Phong Lan, ngu ngốc dễ lừa gạt thì đúng là đồ vô dụng!

“Linh Nhi...”

“Vâng, Linh Nhi nghe ạ!”

“Con cũng biết, hôm nay phụ thân con ngắt xiu, tổ mẫu hay tin Thái hậu ban Thiên Sơn Tuyết Liên cho muội muội con nên qua mượn để bồi bổ cho phụ thân con, không ngờ nàng ta...”

Tiết Phong Linh im lặng lắng nghe, càng nghe càng trầm mặc, hóa ra mọi chuyện là như vậy, bất quá Thái hậu đúng là sủng ái Tiết Phong Lan, ngay cả Thiên Sơn Tuyết Liên hiếm có như vậy cũng ban tặng cho nàng ta. Sắc mặt Tiết Phong Linh có chút vặn vẹo, nhưng rất nhanh liền bị giấu đi, cho dù Thái hậu sủng ái Tiết Phong Lan thế nào thì hai chân Tiết Phong Lan đã tàn phế là điều không thể thay đổi, nghĩ đến chuyện này Tiết Phong Linh bất giác cong khóe môi, để xem, Thái hậu sủng ái nàng ta được bao lâu!

“... Dựa vào sự sủng ái của Thái hậu liền không đề lão bà này vào mắt, đúng là nghiệt nữ!!!”

Tiết Phong Linh vội vàng an ủi lão thái thái, trong lòng đang nghĩ kế sách ứng phó, nếu lời Như Sương là thật thì chỉ sợ... Chuyện này nàng cũng có tham gia vào, nếu Thái hậu thật sự truy cứu thì nàng cũng không tránh khỏi bị liên lụy. Khó trách đám người này lại có vẻ mặt như thế, thì ra là sợ bản thân bị kéo vào chuyện này!

“Linh Nhi, con đã nghĩ ra kế sách gì chưa?!” Sau khi bình tĩnh lão thái thái liền mở miệng hỏi chất nữ, dù sao cháu gái này của nàng nói một hiểu mười, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, tài hoa xuất chúng.

Tiết Phong Linh hiện tại cũng đã mười hai, xem ra cũng nên đi học rồi, lão sư ở trong phủ tuy tốt nhưng cũng không bằng Quốc Tử Giám, nếu vào được Quốc Tử Giám tương lai của Linh Nhi càng rộng mở hơn, dù sao đó cũng là nơi các Hoàng tử học tập, tiếp xúc nhiều với gia đình quyền quý, càng nâng cao giá trị bản thân hơn.

Nghĩ là làm, lão thái thái quyết định đợi nhi tử tỉnh lại thì sẽ bàn bạc đến vấn đề này, Linh Nhi của nàng, nhất định phải bồi dưỡng thật tốt!

“Cách thì có rồi, nhưng phải có người hỗ trợ đã...”

Tiết Phong Linh ngập ngừng mở miệng, cách của nàng rất đơn giản nhưng có thuận lợi hay không nàng cũng không thể quyết định. Cho dù là Thái hậu truy cứu nhưng Tiết Phong Lan từ chối thì mọi chuyện coi như không có chuyện gì xảy ra, sở dĩ nàng không dám chắc là bởi vì nàng e ngại Tiết Phong Lan, nếu là trước kia nàng cần gì phải nghĩ nhiều như vậy, nhưng những hành động gần đây của Tiết Phong Lan khiến nàng bất an, dường như nàng ta đã phát hiện ra mọi chuyện, nếu không sao nàng ta lại không ngăn cản Như Sương?!

Dựa theo tính tình của Tiết Phong Lan trước kia, nàng ta coi trọng nhất là tình thân, nếu không người như nàng ta sao có thể ngu ngốc để dám người này lấy hết những thứ vốn thuộc về nàng ta?!

Nhưng mà hiện tại...

Rất có thể Tiết Phong Lan đã không còn như trước kia, khiến nàng không dễ dàng nắm trong lòng bàn tay nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Tự tay dâng được (1)

Mặt trời lặn dần, ánh nắng chiều tà chiếu qua khe cửa, khung trời bắt đầu tối lại, chớp mắt một cái một ngày liền trôi qua. Tiết Phong Lan ngồi trên giường, ngẩn ngơ suy nghĩ, ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện khiến nàng có chút phiền muộn. Phụ thân ngắt xiu, mẫu thân tức giận, đắc tội với tổ mẫu, nhà hoàn, bà tử không để nàng vào mắt, đường đường là Tứ tiểu thư Thượng thư phủ hóa ra lại có nhiều người chán ghét như vậy, càng nghĩ Tiết Phong Lan càng cảm thấy tức cười. Dù sao bọn họ cũng không quan tâm nàng, nàng cũng chẳng muốn đặt bọn họ vào lòng, kiếp này nàng sống là vì để trả thù, cho dù phụ mẫu không đau không thương thì thế nào, nàng sớm đã quen rồi.

Ánh mắt Tiết Phong Lan rơi vào chiếc hộp gỗ bằng đàn hương được chạm khắc tinh xảo trên bàn, trong lòng không rõ tư vị. Kiếp trước Thái hậu ban được, Tiết Phong Lan vẫn một mực quý trọng nhưng vì muốn đổi chân sớm hồi phục nên nàng đã dùng thử Thiên sơn Tuyết liên này nhưng chẳng thu được kết quả gì. Vì vậy hiện tại biết được nên nàng cũng chẳng có ý định dùng, cho dù vì lý do gì thì Tiết Phong Lan cũng chẳng muốn giữ Thiên sơn Tuyết liên bên cạnh.

Hôm nay Tiết lão thái thái đã đến đòi được, bất chấp có đám người Như Sương, điều này có thể chứng tỏ Thiên sơn Tuyết liên rất có lợi cho bệnh tình của phụ thân, nếu hiện tại tiếp tục giữ nó bên cạnh Tiết Phong Lan nàng đúng là ngu ngốc. Bất kể là có phải Thái hậu ban tặng hay không, nhưng phụ thân mang bệnh trong người, nàng thân là nữ nhi lại thấy chết không cứu, truyền ra ngoài thì cũng sẽ ảnh hưởng, hơn nữa Tiết lão thái thái chưa hẳn đã buông tha cho Thiên sơn Tuyết liên, giữ nó chẳng khác nào cầm củ khoai nóng trên tay, lo sợ được mất. Hơn nữa xuất phát từ tận đáy lòng, tuy phụ thân không phải là người cha tốt đối với nàng nhưng nàng cũng không mong ông ấy chết sớm, ít nhất thì hiện tại không phải lúc, một mũi tên trúng hai con nhạn, vừa có thể làm nữ nhi hiếu thảo lại không cần lo lắng Tiết lão thái thái tính kế, vụ làm ăn này không phải nàng không có lời.

Đối với suy nghĩ của bản thân Tiết Phong Lan hoàn toàn không cảm thấy sai trái gì, kiếp này nàng sống chỉ vì mình. Mặc dù trong lòng phụ mẫu có nàng

nhưng Tiết Phong Lan hiểu rõ cho dù nàng có làm gì thì cũng không bằng một phần của Tiết Phong Linh. Nàng tuy oán hận nhưng sống một kiếp nàng cũng chẳng cần tình thân, kiếp trước là nàng không tranh không giành, nhưng kiếp này nàng phải lấy lại toàn bộ, vì vậy cho dù không thích nhưng nàng vẫn phải làm, khiến Tiết Phong Linh rơi vào ngục sâu tăm tối, vạn kiếp bất phục!

“Cạch.” Cánh cửa phòng mở ra, Xuân Cầm bước vào với khay thức ăn cầm trên tay, khói nghi ngút bốc lên từ đĩa thức ăn, mùi thơm lan tỏa tứ phía, vừa nhìn đã biết mới nấu cách đây không lâu.

Tiết Phong Lan nâng mắt nhìn Xuân Cầm, lại nhìn chiếc khay đựng thức ăn, ánh mắt có chút thay đổi. Nha hoàn, bà tử trong Hàn Mai Các của nàng ngay cả giờ ăn tối sắp tới mà họ còn không đem thức ăn mang tới, quả thật là không xem chủ tử như nàng vào mắt. Bất quá Tiết Phong Lan cũng không quan tâm nhiều, dù sao hiện tại cũng chỉ có một mình nàng, đợi sau khi Như Sương, Như Ngọc đến, dọn dẹp Hàn Mai Các từ trên xuống dưới một lượt cũng không muộn.

“Nô tì phụng mệnh phu nhân, đến đây hầu hạ tiểu thư.”

Nghe vậy, gương mặt lạnh nhạt của Tiết Phong Lan không khỏi hiện lên một nụ cười, nàng không cần biết Xuân Cầm thuyết phục mẫu thân như thế nào nhưng nàng rất có lòng tin ở Xuân Tâm. Quả nhiên không khiến nàng thất vọng, có Xuân Cầm bên người, vấn đề hằng ngày nàng cũng không cần lo lắng!

“Tốt lắm, Xuân Cầm tỷ, bé ta đến bên bàn đi.”

Xuân Cầm nghe lời, đi đến bên giường bế nàng lên, ôm lấy thân thể nhỏ nhoi vào lòng, ánh mắt nàng không khỏi rơi vào đôi chân đang quấn băng trắng, cực kì chói mắt với bộ y phục Tiết Phong Lan đang mặc trên người.

Trong lòng Xuân Cầm không hiểu sao lại cảm thấy kì lạ, một nữ hài mới mười hai tuổi đã phải đối mặt với chuyện mất đi đôi chân, bất kì người nào cũng sẽ xúc động, nhưng Tiết Phong Lan thì ngược lại. Ngoài trừ trước mặt người khác, nàng sẽ không bày ra bộ dạng ủy khuất đáng thương của bản thân, tựa như lúc này, nàng an tĩnh ngồi đó, im lặng dùng bữa, dường như mất đi đôi chân với nàng là chuyện quá đỗi bình thường, chẳng có gì đáng bận tâm.

Ổn định thân thể, Tiết Phong Lan cảm thấy dùng bữa, cảm giác như có người đang nhìn khiến nàng không khỏi ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của Xuân Cầm thì liền cười nhạt: “Thu hồi ngay ánh mắt thương cảm đó của người.”

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng hàn ý trong đó khiến Xuân Cầm không khỏi rung mình, nàng cúi thấp đầu, tránh cho ánh mắt rơi vào người Tiết Phong Lan. Nếu có người khác ở đây chắc hẳn là rất ngạc nhiên, đường đường là đại nha hoàn bên cạnh phu nhân, trên dưới Thượng thư phủ rất ít có người dám đắc tội, thế mà hiện tại lại ngoan ngoãn nghe lời một nữ hài mới mười hai tuổi, đúng là khiến người khác cảm thấy nghi ngờ.

“Xuân Cầm, đợi ta ăn xong thì bé ta đến chỗ phụ thân!” Một lúc sau Tiết Phong Lan mới mở miệng, lảng lảng nhìn sắc trời bên ngoài, đoán phụ thân cũng sắp đến lúc tỉnh lại, nàng cũng nên qua đó đóng vai trò là một nữ nhi hiếu thảo, nếu không không biết ở sau lưng nàng, đám người đó còn nói thêm nói bớt chuyện gì!

“Vâng!” Mặc dù không hiểu nhưng Xuân Cầm cũng không hỏi nhiều, một bộ dạng phục tùng nghe theo, thái độ của Xuân Cầm khiến Tiết Phong Lan rất hài lòng, thứ nàng cần chính là một người như vậy!

“Tò mò hại chết con mèo” Xuân Cầm hiểu rõ đạo lý trong lời nói đó, càng hiểu rõ vì sao bản thân nàng lại đi theo Tiết Phong Lan, tất nhiên sẽ không mở miệng hỏi nhiều, nàng thân là nha hoàn, nghĩa vụ của nàng là phục tùng chủ tử, biết nhiều cũng không có lợi cho bản thân.

~~~~~

Bên trong phòng của Thượng thư đại nhân sớm đã đông người, nghe Diệp thái y nói Thượng thư đại nhân một lát nữa sẽ tỉnh lại thì trái tim đang treo ngược của mọi người rốt cuộc cũng thả lỏng. Tiền Diệp thái y đi thì Thượng thư phu nhân vừa đến, lập tức đi đến bên cạnh giường, nhìn Thượng thư phu nhân đang hôn mê mà không kim được nước mắt.

“Quý Nhi còn chưa chết, người khác cái gì?!” Tiết lão thái thái vốn không vừa mắt với Thượng thư phu nhân, xảy ra chuyện sáng nay lại thêm phần chán ghét, hiện tại thấy nàng ta khóc lóc thì không khỏi buồn bực mở miệng.

Tất cả cũng tại đồ sao chổi này, nếu không phải tại nàng ta cùng Tiết Phong Lan, Quý Nhi của nàng sẽ kích động đến bệnh cũ tái phát sao? Rõ ràng là đồ xui xẻo còn vạ lây cho Quý Nhi của nàng, Tiết lão thái thái tức giận không thôi, con tức bị ghen ở cổ họng rốt cuộc cũng nhịn không được mà phát tát.

“...” Thượng thư phu nhân nghe vậy liền trầm mặc, không lên tiếng đáp lại, hiện tại cho dù nàng nói gì thì mọi chuyện cũng đã xảy ra, không thể thay đổi. Hơn nữa thượng phu đang nằm trên giường, nàng cũng chẳng có tâm trạng cãi nhau với Tiết lão thái thái, vì vậy chỉ có thể nhẫn nhịn, đợi mẹ chồng hết tức giận.

Thấy Thượng thư phu nhân không lên tiếng, Tiết lão thái thái tức đến bốc hỏa, còn chưa kịp nói gì thì người bên cạnh đã mở miệng khuyên can: “Tổ mẫu, người đừng trách mẫu thân, mẫu thân cũng chỉ là lo lắng cho phụ thân mà thôi. Người xem mẫu thân đã quý ở từ đường cầu phúc cho phụ thân mấy canh giờ, ngay cả đứng còn không nổi... người đừng tức giận nữa, không tốt cho sức khỏe, nếu phụ thân tỉnh dậy biết được cũng sẽ đau lòng hai người.”

Lời nói uyển chuyển, giọng nói dịu dàng, vô cùng hợp lí khiến người nghe không thể nào phản bác, người nói không ai khác chính là Tiết Phong Linh.

Mọi người trong phòng cũng không vừa mắt Thượng thư phu nhân, dù sao các nàng cũng chỉ là thiếp thất, thân phận vốn dĩ không bằng, cho dù bất mãn nhưng cũng không thể làm gì hơn là nhẫn nhịn. Vì vậy khi Tiết lão thái thái mở miệng trách móc Thượng thư phu nhân, có không ít người bộ dạng xem

kịch vui, nào có tốt bụng mở miệng giúp đỡ? Chỉ có Tiết Phong Linh nữ nhi tốt của nàng ta mới có thể mở miệng nói đỡ cho nàng ta.

Phuong Lam thấy Tiết lão thái thái mắng Thượng thư phu nhân thì vui ra mặt, tuy rằng Lý Nguyệt Chi đối xử với nàng không tệ nhưng dù sao thân phận của nàng cũng chỉ là di nương, Lý Nguyệt Chi lại là chính thất, hơn nữa còn là nữ nhi Thừa tướng, vì vậy cho dù nàng không chán ghét nhưng sự ghen tỵ sớm đã ăn mòn tâm trí, muốn nàng sống hòa thuận với Lý Nguyệt Chi đúng là vô vãn!

Ánh mắt lướt qua người Phuong Lam, Tiết Phong Linh không khỏi âm trầm nheo mắt. Điều này khiến Phuong Lam vốn đang vui ra mặt liền cứng đờ, vội vàng thu lại nụ cười của bản thân, nếu là người khác Phuong Lam tất nhiên không sợ hãi nhưng với Tiết Phong Linh, cho dù thế nào thì nàng cũng không thể đắc tội!

“Tam tiểu thư nói phải, lão thái thái đừng nên tức giận, ảnh hưởng sức khỏe...” Vũ di nương bên cạnh vội vàng phụ họa, ánh mắt khinh thường nhìn Phuong Lam, trong lòng thầm mắng nàng ta ngu xuẩn, trước mặt Tiết Phong Linh mà lại bày ra vẻ mặt như vậy, sợ mọi người không biết nàng ta vui ra mặt hay sao?!

Tiết lão thái thái vốn đang một bụng tức giận, nghe xong lời nói của Tiết Phong Linh ánh mắt không khỏi dịu xuống một chút, cũng không quan tâm đến Thượng thư phu nhân nữa, nhận lấy chung trà từ tay Vũ di nương, nhu hòa mở miệng: “Vẫn là Linh Nhi hiểu chuyện.”

Thượng thư phu nhân nghe vậy liền không khỏi nhìn đại nữ nhi đang đứng bên cạnh Tiết lão thái thái, nghĩ đến bởi vì lo lắng cho Lan Nhi mà từ hôm qua đến giờ nàng vẫn chưa thể ở bên cạnh an ủi đại nữ nhi, trong lòng không cảm thấy áy náy, nàng quên mất rằng nữ nhi của nàng chỉ mới mười hai tuổi, hôm qua bị kinh sợ đến ngắt xù, lại không mẫu thân bên cạnh, hiện tại lại hiểu chuyện như vậy, Thượng thư phu nhân không khỏi đau lòng, nàng quả thật không phải là một người mẹ tốt!

“Linh Nhi...” Còn chưa kịp mở miệng thì người trên giường đã phát ra động tĩnh, Thượng thư phu nhân lo lắng nhìn trượng phu, chỉ thấy mi mắt khẽ động, một lát sau Thượng thư đại nhân liền mở mắt, điều này khiến nàng không khỏi rơi nước mắt.

“Lão gia...”

Nghe thấy động tĩnh, mọi người lập tức đến bên cạnh giường, Tiết lão thái thái thấy nhi tử tỉnh lại, vui mừng đẩy Thượng thư phu nhân sang một bên, nắm lấy tay nhi tử, nước mắt rơi trên gương mặt già nua.

“Quý Nhi... Quý Nhi... rốt cuộc con cũng tỉnh rồi.”

Hiểu nỗi đau của mẹ chồng, Thượng thư phu nhân cũng không tranh với nàng, đứng bên mép giường nhìn trượng phu, nhìn gương mặt nhợt nhạt không huyết sắc, đau lòng không thôi.

“Khiến mẫu thân lo lắng... nhi tử không sao...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Tự tay dâng được (2)

Nước mắt rơi trên gương mặt của Tiết lão thái thái khiến cho nàng như già đi mười tuổi, đầu tóc sớm đã có vài sợi tóc bạc, hiện tại nhìn gần Thượng thư đại nhân mới có thể phát hiện, Thượng thư đại nhân không tránh khỏi mà đau lòng một trận. Mẫu thân hắn cũng đã lớn tuổi, vốn dĩ nên an hưởng tuổi già, vậy mà hiện tại vì bệnh tình của hắn mà lo lắng không yên, là một người con hắn cảm thấy bản thân không xứng đáng.

“Mẫu thân... khiến người lo lắng...”

Tiết lão thái thái nghe nhi tử nói vậy nước mắt càng chảy nhiều hơn, mặc kệ Phuong Lam bên cạnh lau nước mắt cho nàng, chỉ quan tâm đến bệnh tình của nhi tử.

Thượng thư phu nhân bên cạnh ánh mắt chưa từng rời khỏi người trượng phu, thấy hắn mở miệng nói chuyện thì nước mắt nàng không khỏi rơi, trong phòng có không ít người khóc, cho dù là khóc giả hay khóc thật thì chỉ có họ mới hiểu, vì vậy cũng không ai quan tâm đến Thượng thư phu nhân, chỉ riêng Tiết Phong Linh phát hiện thì lo lắng lau nước mắt cho mẫu thân, một bên nhẹ giọng nói: “Mẫu thân đừng khóc, phụ thân tỉnh lại người nên vui mừng, sao lại khóc như trẻ con thế này...”

Giọng nói có phần trách cứ nhưng lại làm nũng nhiều hơn, Thượng thư phu nhân nghe vậy liền xoa đầu nàng, mái tóc dài mềm mượt khiến người khác yêu thích không nỡ buông tay. Nữ nhi của nàng hiểu chuyện như vậy, còn biết lo lắng cho nàng, lúc Linh Nhi còn nhỏ là nàng một tay chăm sóc hai tỷ muội, chưa từng qua tay bảo mẫu, vì vậy tình mẫu tử không kém phần sâu sắc, bây giờ nhớ lại mọi chuyện cứ như vừa xảy ra ngày hôm qua, thoáng một cái đã mười hai năm. Tình thương của nàng dành cho nữ nhi từ trước đến nay vẫn luôn công bằng, mấy năm nay nữ nhi càng trở mã, mẹ chồng càng thiên vị Linh Nhi, vắng vẻ Lan Nhi nhưng nàng không hề trách móc đại nữ nhi, chỉ biết dành tình thương cho tiểu nữ nhi nhiều hơn một chút.

Sự việc ngày hôm qua càng khiến Thượng thư phu nhân đau lòng đại nữ nhi, nghĩ đến việc Linh Nhi bị kinh sợ, nàng thân là mẫu thân lại không ở bên

cạnh chăm sóc, lòng Thượng thư phu nhân càng thêm áy náy, chỉ đành mở miệng: “Ủy khuất cho Linh Nhi rồi.”

“Mẫu thân, Linh Nhi không có ủy khuất... mẫu thân đừng khóc.”

Nghe giọng nói của thê tử, Thượng thư đại nhân muốn ngồi dậy nhưng toàn thân không hề có chút sức lực khiến hắn không khỏi nhú mảy, định mở miệng thì Thượng thư phu nhân bên cạnh sớm chú ý hành động của trượng phu nên liền đỡ hắn ngồi dậy, tựa vào thành giường, động tác dịu dàng, sợ hắn bị thương.

“Nguyệt Chi, vất vả cho nàng...” Hiểu thê tử không ai bằng tướng công, hắn biết rõ nàng chịu ủy khuất thế nào, khi chìm vào trong hôn mê nhưng ý thức của hắn vẫn rõ ràng, mẫu thân nặng nề như thế hắn thân là trượng phu lại không thể mở miệng nói đỡ, đành khiến nàng chịu ủy khuất.

Mẹ chồng nàng dâu vốn dĩ không thể hòa thuận sống chung một nhà, Thượng thư phu nhân sao không hiểu điều này, nàng biết hắn bất chấp cái lời mẫu thân mà cưới nàng vào phủ, vì vậy đối với Tiết lão thái thái nàng luôn bộ dạng nhu thuận, chỉ mong mẹ chồng bớt chút thành kiến với nàng, càng không muốn trượng phu khó xử.

Thế nhưng nàng càng nhẫn nhịn, mẹ chồng càng được nước lấn tới, nàng thân là Thừa tướng tiểu thư lại phải cùng một đám nữ nhân tranh giành trượng phu, chỉ riêng việc sáng nay mẹ chồng mắng nàng là sao chối thôi nàng cũng có thể trở về nhà mẹ đẻ rồi nhưng sự giáo dục kỷ lưỡng không cho phép nàng làm như vậy. Vì vậy khi nghe lời nói của trượng phu, tất cả ủy khuất, nhẫn nhịn mà nàng phải chịu đựng liền biến mất không còn gì, Thượng thư phu nhân không quên rằng bản thân còn có một người trượng phu yêu thương nàng, hai nữ nhi đáng yêu nên nàng cũng không tính toán chi li với mẹ chồng.

“Lão gia... chàng tỉnh lại là tốt rồi.”

“Phụ thân, dùng trà...” Tiết Phong Linh đi đến bên bàn rót một chung trà đưa cho Thượng thư đại nhân, một bộ dạng nữ nhi hiểu chuyện.

Nhận lấy chung trà từ tay nữ nhi, Thượng thư đại nhân nhanh chóng uống, hôn mê mấy canh giờ cổ họng của hắn sớm đã khô, hiện tại Linh Nhi lại ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, Thượng thư đại nhân quả thật vui mừng không thôi.

“Linh Nhi thật hiểu chuyện, còn biết phụ thân đang khát mà đem trà mang đến.”

“Còn không phải sao, tứ nữ nhi của ngươi còn không bằng một phần của Linh Nhi! Nàng thân là nữ nhi, phụ thân mang bệnh mà nàng cũng không có đến một câu thăm hỏi, còn ra thể thống gì nữa!” Vừa nghe Thượng thư đại nhân khen cháu gái bảo bối, Tiết lão thái thái tuy trong lòng vui nhưng cũng không khỏi mở miệng nhắc đến Tiết Phong Lan, chuyện sáng nay nàng vẫn chưa quên, nha đầu Tiết Phong Lan đó dám ở trước mặt người của Thái hậu chống đối nàng, nàng tất nhiên ghi hận trong lòng. Từ trước đến nay nàng vẫn thấy Tiết Phong Lan không hề hiểu chuyện bằng một phần của Linh Nhi, nếu không cũng không đem nàng làm mất mặt, nhắc nhở chuyện nàng mượn đồ Thái hậu ban thưởng, rõ ràng muốn mượn tay Thái hậu lấy lại nhưng món đồ đó. Quả nhiên không thể coi thường nàng ta, còn nhỏ mà đã tâm tư như thế, sau này nàng ta gả đi chẳng lẽ muốn lấy hết Thượng thư phủ này làm của hồi môn hay sao?!

Thượng thư đại nhân nghe vậy tránh không khỏi nhú mảy, nhìn khắp căn phòng từ đầu chí cuối vẫn không thấy bóng dáng tứ nữ nhi thì trong lòng có chút không vui, hẳn là phụ thân nàng, vì nàng mới kích động dẫn đến bệnh cũ tái phát mà ngất xỉu, nàng thân là nữ nhi lại không đến thăm người làm cha này, truyền ra ngoài còn chưa đủ mất mặt sao chứ?!

Thượng thư phu nhân không vui nhìn Tiết lão thái thái, nàng biết mẹ chồng không thích Lan Nhi, nhưng không ngờ mẹ chồng lại mở miệng nói ra những lời như thế, nếu truyền ra ngoài không những ảnh hưởng đến Lan Nhi, mà còn nói rằng Lý Nguyệt Chi nàng không biết dạy con, mới có thể để nữ nhi ngang bướng như vậy, phụ thân mang bệnh trong người mà thân là nữ nhi cũng không một tiếng hỏi han, thử hỏi sau này Lan Nhi còn gả được cho ai?!

“Mẫu thân... có lẽ người đã hiểu lầm, Lan Nhi con bé...” Dù sao Lan Nhi cũng là nữ nhi của nàng, thấy trượng phu không vui nàng cũng cảm thấy lo lắng, nhìn không được mà mở miệng thay.

Tiết lão thái thái liếc mắt nhìn con dâu, trong lòng không hề thoải mái, Thượng thư phu nhân vừa mở miệng ra là bênh vực Tiết Phong Lan, khiến Linh Nhi của nàng chịu không ít ủy khuất, vốn định mở miệng cắt đứt lời của Thượng thư phu nhân thì chưa kịp mở lời một giọng nói nhỏ nhẹ truyền đến.

“Phụ thân, Lan Nhi đến thăm người...”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa, chỉ thấy một nữ tử hai mươi mấy tuổi, nàng mặc chiếc váy dài màu phấn nhẹ, không quá bắt mắt, gương mặt thanh tú không mấy biểu cảm, mái tóc được búi cao đơn giản, trên tóc cài một cây trâm gỗ, khiến người khác cảm thấy thoải mái, người này mọi người đều biết đến, nha hoàn thiếp thân của Thượng thư phu nhân - Xuân Cầm.

Trên lưng Xuân Cầm là một nữ hài có thân hình nhỏ nhắn, hoàng y mềm mại đơn giản nhưng dưới ánh nắng chiều tà không khỏi trở nên sống động hơn bao giờ hết, gương mặt xinh đẹp động lòng người, cười lên một cái liền “nhất thế khuyên tâm” khiến không ít người trong phòng rung động. Một tay ôm lấy cô Xuân Cầm, tay còn lại cầm một chiếc hộp gỗ đàn hương, nhìn ngay là biết giá trị không nhỏ, cô tay trắng nõn kết hợp với màu gỗ đàn hương, không những không đối lập mà còn vô cùng hài hòa.

“Hừ, lúc phụ thân ngươi ngất xỉu nằm trên giường hôn mê không rõ, Thanh Vân Hiên một bước ngươi cũng chưa từng bước vào, vậy mà hiện tại đến giả mèu khóc chuột cho ai nhìn hả?” Thấy Tiết Phong Lan, con tức giận của Tiết lão thái thái vốn đang dịu xuống thì không khỏi bùng phát, lời nói không hề nhẹ nhàng khiến người nghe không khỏi nhú mảy.

“Tổ mẫu...” Đương nhiên là các người nhìn rồi!

Trong lòng Tiết Phong Lan không khỏi thầm bỏ sung một câu, giọng nói nàng có chút ủy khuất, mi mắt rũ xuống, đôi mắt động lệ khiến người khác nhìn vào không khỏi thương xót.

Thượng thư đại nhân vốn không vui nhưng khi thấy bóng dáng của tứ nữ nhĩ trên lưng của Xuân Cầm thì trong lòng mềm đi không ít, dù sao nàng cũng là nữ nhĩ của hắn, hai chân bị tàn phế mà vẫn đến thăm hắn... nhìn bộ dạng phải chịu ủy khuất của nàng, Thượng thư đại nhân mặc dù muốn bảo vệ nàng nhưng hắn biết mẫu thân không vừa lòng với Lan Nhi, có nói gì cũng vô dụng, hơn nữa hắn vừa mới tỉnh lại cũng không muốn cãi nhau với mẫu thân.

“Mẫu thân, Lan Nhi hiện tại đã đến, người đừng tức giận...”

Thượng thư phu nhân bên cạnh tất nhiên cũng đau lòng thay nữ nhĩ, thấy nàng phải chịu uất ức tất nhiên là không vui với mẹ chồng, dù sao Lan Nhi của nàng cũng còn nhỏ, sao lại nói nặng lời như vậy với con bé, con bé vừa trải qua chuyện mất đi đôi chân, mẹ chồng liền không khách khí mắng, quả thật là không để nàng vào mắt!

Nàng đi đến bên cạnh Xuân Cầm ôm lấy nữ nhĩ vào lòng, Tiết Phong Lan đưa chiếc hộp gỗ cho Xuân Cầm giữ, ôm lấy mẫu thân, nhìn về phía Tiết Phong Linh đứng một góc không nói lời nào, trong lòng nàng không những không buồn lòng mà còn đề cao cảnh giác. Kiếp trước bởi vì đôi chân này, nàng cũng không có đến Thanh Vân Hiên thăm phụ thân, sau này phụ thân khỏe lại cùng Diệp thái y qua xem tình trạng thân thể của nàng, tuy vẫn đối xử với nàng như trước nhưng đã lạnh nhạt đi rất nhiều, trước kia Tiết Phong Lan không để ý, nhưng bây giờ thì mọi chuyện thay đổi, nàng biết rõ tất cả mọi chuyện đều do một tay Tiết Phong Linh thúc đẩy, không đề phòng nàng ta thì đề phòng ai?!

“Hừ...” Nghe nữ tử bên vực, Tiết lão thái thái không khỏi hừ lạnh, ánh mắt nhìn Tiết Phong Lan trong lòng Thượng thư phu nhân có vài phần chán ghét, nhưng nữ tử đã mở lời nàng cũng tiện nói gì hơn.

“Phụ thân thấy người tỉnh lại Lan Nhi vui lắm, thế nên Lan Nhi có mạng đồ đến cho phụ thân tắm rửa...” Tiết Phong Lan cười ngọt ngào, bộ dạng thiên chân vô tà vô cùng khả ái khiến Thượng thư đại nhân không khỏi bật cười.

“Lan Nhi có lòng, không biết Lan Nhi mang gì đến cho phụ thân đây?” Nhận lấy Tiết Phong Lan từ tay Thượng thư phu nhân, Thượng thư đại nhân đặt nữ nhĩ ngồi bên mép giường, nhìn gương mặt thanh lệ nở nụ cười chói mắt, trong lòng hắn không khỏi tò mò.

“Chính là... Thiên sơn Tuyết liên ngàn năm mà Thái hậu vừa mới ban thưởng!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Mỗi người một vẻ

Tiết Phong Lan vừa dứt lời, Xuân Cầm liền mở chiếc hộp gỗ đàn hương ra, bên trong là một nhánh Tuyết liên đã phơi khô, hoàn toàn không khác hoa sen thường là bao, cánh hoa hơi to, bầu vào bên trong nhụy, toàn thân một màu vàng khô, nhìn vào khiến người khác không khỏi dời mắt. Tuyết liên tuy đã khô nhưng vẫn giá trị vẫn còn đó, Tuyết liên là một trong những loại dược liệu quý hiếm, không chỉ có thể bảo dưỡng dung nhan mà còn trị bách bệnh, thế gian khó mà bắt gặp, hôm nay được tận mắt nhìn thấy, mọi người trong phòng không khỏi trầm cảm thán.

Quả nhiên là Thiên sơn Tuyết liên ngàn năm hiếm có, nhìn thôi cũng khiến người khác cảm thấy thỏa mãn!

Tiết Phong Linh là người đầu tiên lấy lại tinh thần, nhìn đóa Tuyết liên trong hộp gỗ, lại nhìn gương mặt đang mỉm cười ngọt ngào của Tiết Phong Lan, không tránh khỏi nhũn nhũn. Lúc sáng nàng không có ở trong phủ, tất nhiên không biết được chuyện gì đã xảy ra, chỉ nghĩ rằng phụ thân mời Diệp thái y đến xem bệnh cho Tiết Phong Lan, không ngờ phụ thân lại ngắt xiu, mà quan trọng là người của Thái hậu đến!

Nàng chỉ nghe lời nói một phía từ Tiết lão thái thái, tất nhiên không có mấy phần tin tưởng nên đã cho Tuyết Mai đi thăm dò, tuy lời nói của tổ mẫu không đúng hoàn toàn nhưng Tiết Phong Lan không muốn đưa Thiên sơn Tuyết liên cho Tiết lão thái thái là sự thật, hơn nữa Như Sương, Như Ngọc hai người cũng đã mở miệng lên tiếng bảo bọn họ phải trả lại những thứ mà đã mượn Tiết Phong Lan.

Nàng không biết lời nói của Như Sương có bao nhiêu phần thật, thế nhưng giả truyền ý chỉ là tội chết, Tiết Phong Linh tuy không muốn tin nhưng trong lòng vẫn lo lắng, ít nhiều vẫn tin vài phần, hơn nữa chuyện này không tránh khỏi liên lụy đến bản thân nàng... vì vậy nàng nghĩ ra kế sách, lấy mẫu thân làm người dẫn, khiến Tiết Phong Lan mở miệng không cần những thứ đồ đã đưa cho bọn họ. Nàng biết Tiết Phong Lan từ trước đến nay luôn tin tưởng mẫu thân, mẫu thân nói gì nghe nấy, chưa từng cãi lại, điển hình là một nữ nhĩ ngoan hiền, tâm bụng nhỏ của mẹ.

Hiện tại, Tiết Phong Lan lại chủ động mang Thiên sơn Tuyết liên đến cho phụ thân tắm rửa, điều này khiến nàng không giải thích nổi. Nàng hiểu rõ tính tình của Tiết Phong Lan, là tỷ muội song sinh, thần giao cách cảm là chuyện thường tình, nếu là Tiết Phong Lan trước kia, phát hiện bản thân bị mất đi đôi chân sẽ không khỏi khóc nháo, điều này khiến phụ mẫu vốn buồn bực lại càng buồn bực hơn, tất nhiên không tránh khỏi chán ghét nàng ta. Thế nhưng kể từ hôm qua, Tiết Phong Lan không những không khóc nháo mà còn bình tĩnh đối mặt, bình tĩnh như tất cả chưa từng xảy ra khiến Tiết Phong Linh nàng không khỏi sợ hãi.

Vốn dĩ nàng nghĩ Tiết Phong Lan sẽ dùng Thiên sơn Tuyết liên cho đôi chân của bản thân, không ngờ nàng ta lại tự nguyện mang đến cho phụ thân. Thiên sơn Tuyết liên quý giá thế nào mọi người đều hiểu rõ, không phải bản thân nàng không muốn chiếm lấy nó nhưng nhìn về mặt lúc sáng của Tiết lão thái

thái, nàng liền hiểu rõ cho dù tranh giành thì cũng chẳng được gì, không bằng lợi dụng nó khiến mâu thuẫn giữa Tiết Phong Lan với Tiết lão thái thái ngày càng sâu sắc hơn, “traí cò tranh đấu, ngư ông đắc lợi” bất quá mọi chuyện ngày càng vượt tầm kiểm soát, điều này khiến nàng đau đầu không thôi!

Tiết lão thái thái cũng không khỏi nhũn mày, trong lòng vốn dĩ chán ghét đứa cháu gái này, nhìn thấy hành động hiện tại của nàng thì càng thêm chán ghét. Đây chẳng phải là muốn đối đầu với nàng sao? Lúc sáng nàng đến lấy Thiên sơn Tuyết liên cho Quý Nhi tắm rửa Tiết Phong Lan bộ dạng khư khư giữ lấy, rõ ràng là không muốn đưa, hiện tại lại bày ra bộ dạng nữ nhi hiếu thảo, tự tay đem Thiên sơn Tuyết liên mang đến, chẳng biết trong lòng nàng ta âm mưu gì!

Từ nhỏ Tiết lão thái thái vốn đã không thương yêu gì cháu gái thứ ba này, không những không được hiểu chuyện như Linh Nhi mà giống hệt mẫu thân nàng ta, luôn luôn chống đối lại người làm tổ mẫu là nàng. Hiện tại đã lớn, đủ lòng đủ cánh dám chống đối trực diện với nàng, giỏi cho một Lý Nguyệt Chi dạy ra một nữ nhi tốt như vậy, nha đầu Tiết Phong Lan này chỉ sợ “trò giỏi hơn thầy”!

Thượng thư đại nhân kinh ngạc, đợi một lúc mới tiêu hóa được lời Tiết Phong Lan nói, trong lòng không khỏi thầm vui mừng. Sức khỏe của hần sao hần lại không biết, trước kia bệnh nhẹ hần không mấy bận tâm, không ngờ ngày qua tháng lại khi phát hiện thì bệnh của hần đã trở nên nghiêm trọng, tìm mấy đại phu vẫn không có gì tiến triển, hôm nay bị kinh động đến ngắt xiu, may mắn là có Diệp thái y ở đó, nếu không...

Nhìn đóa Tuyết liên trước mặt, trong lòng Thượng thư đại nhân cảm động không thôi. Thiên sơn Tuyết liên hần cũng đã nghe qua, biết có lợi đối với bệnh tình của hần, nhưng vì giá trị liên thành, ngàn vàng khó mà mua được nên hần cũng đành bỏ qua, không nghĩ đến hiện tại tam nữ nhi của hần lại tự tay mang đến Thiên sơn Tuyết liên mà Thái hậu vừa mới ban thưởng cho nàng.

Nhìn gương mặt cười ngọt ngào của nữ nhi, hoàn toàn không có bộ dạng bất mãn khi mang Tuyết liên đến khiến người làm phụ thân như hần cảm thấy xấu hổ không thôi. Nữ nhi của hần bất hạnh, bị tàn phế hai chân mà vẫn quan tâm đến bệnh tình của hần, nàng có thể dùng Tuyết liên cho đôi chân của bản thân nhưng nàng lại không vậy...

Tuy đau lòng nữ nhi nhưng trong lòng Thượng thư đại nhân không khỏi có cảm giác thỏa mãn, bất kì nam nhân nào cũng muốn được quan tâm, hơn nữa hành động ngày hôm nay của Tiết Phong Lan đã để lại ấn tượng sâu sắc với Thượng thư đại nhân, trong lòng không khỏi yêu thương nàng vài phần. Cho dù nàng tàn phế thì vẫn là nữ nhi của hần, có một nữ nhi hiếu thảo như vậy, vì hần mà quên bản thân, Thượng thư đại nhân sao không hài lòng cho được. Huống hồ, nàng lại được Thái hậu yêu thương, nhạc phụ là Thừa tướng đương triều, quyền cao chức rộng, đôi chân của nàng chắc chắn vẫn có thể chữa trị được!

Tâm tình phức tạp không nói lên lời, Thượng thư phu nhân vừa vui vừa buồn, vui là vì bệnh tình của trượng phu đã có cách, sau này không cần phải làm bạn với thuốc mỗi ngày. Phải biết rằng từ khi nàng phát hiện bệnh tình của trượng phu trở nặng, nàng ngày vất vả và sắc thuốc, chỉ mong trượng phu mau khỏi bệnh, bất quá nàng chưa từng than phiền một câu. Buồn là vì đau lòng thay nữ nhi, Lan Nhi của nàng bị tàn phế hai chân, Thiên sơn Tuyết liên chắc hẳn sẽ có hữu ích, nhưng nữ nhi vì lo lắng cho bệnh tình của phụ thân, tự nguyện đem Tuyết liên mang đến cho phụ thân bồi bổ, nữ nhi có hiếu như vậy, đi đâu mới tìm được cơ chứ?!

Phương Lam bên cạnh sớm đã không nhìn được, cứ nhìn chăm chăm Thiên sơn Tuyết liên trong hộp gỗ, hận không lập tức đem về Lâm Hương Viện của bản thân, giấu đi không để bất kì người biết đến!

Thiên sơn Tuyết liên công dụng lớn nhất chính là bảo dưỡng dung nhan, Phương Lam tuy rằng tự tin bản thân xinh đẹp, thế nhưng nàng đã sinh một đứa con, cho dù xinh đẹp thế nào cũng không tránh khỏi năm tháng... huống hồ Thượng thư đại nhân cũng không thường xuyên qua đêm ở Lâm Hương Viện, trong lòng hần chỉ có Lý Nguyệt Chi nhưng Phương Lam nàng không cam tâm, kể từ lần đầu gặp hần nàng sớm đã đem lòng yêu hần, nếu không nàng đã không nhẫn nhịn làm một thiếp thất của hần!

Tiết Phong Lan thu hết biểu cảm của mọi người vào mắt, trong lòng không khỏi thầm khinh thường, cho họ chút lợi lộc, họ liền mừng đến quên cả trời đất, thậm chí không biết xấu hổ mà thể hiện ra mặt, không biết nên nói họ đầu óc đơn giản hay bản thân nàng tâm cơ quá sâu? Bất kể là gì thì qua ngày hôm nay, Tiết Phong Lan nàng có thể tự tin nói rằng bản thân đã lấy được lòng tin của phụ mẫu, một nữ nhi tốt như nàng đi đâu mà tìm được chứ? Về phần Tiết lão thái thái, hần là trong lòng đang hận không thể giết chết nàng, lấy đầu ra tình thương, tuy nhiên Tiết Phong Lan không mấy quan tâm, Tiết lão thái thái là đồng minh của Tiết Phong Linh, nàng cũng không muốn lôi kéo. Trong Thượng thư phủ người có thể chống lại Tiết lão thái thái không có đến mấy người, thế nhưng phụ thân nàng - Thượng thư đại nhân là nhi tử thân sinh của Tiết lão thái thái, muốn vì nàng mà quan hệ mẫu tử gay gắt, Tiết Phong Lan không phải không làm được.

Liếc mắt nhìn một lượt quanh phòng, trong phòng không ít người, ngoài những gương mặt quen thuộc như Thượng thư đại nhân, Thượng thư phu nhân Lý thị, di nương Phương Lam, Tiết lão thái thái, Tiết Phong Linh, còn có những người không có quyền lên tiếng trong Thượng thư phủ như là Nhị phu nhân Lâm thị, Vũ di nương của nhị phòng, Tam lão gia cùng Tam phu nhân Dung thị của tam phòng.

Có thể nói, nơi này ngoại trừ nàng và Tiết Phong Linh thì hoàn toàn không thấy đến một bóng dáng của hài tử nào, trong lòng ít nhiều đã có đáp án, bọn họ là sợ Thượng thư đại nhân ngã bệnh nghiêm trọng nên lo lắng nhi tử, nữ nhi của bản thân đến đây sẽ bị lây bệnh nên không dám để bọn nhỏ đến. Bất quá Tiết Phong Lan nàng không quan tâm nhiều, đã sống một đời tất nhiên nàng thông minh lên không ít, chuyện của họ không liên quan đến nàng, kể từ ngày trùng sinh, nàng sớm đã không đặt tình thân vào mắt, phụ mẫu thân sinh nàng còn không quan trọng, huống hồ là đồng họ xa như họ?!

Thế nhưng, nhìn gương mặt tràn ngập biểu cảm của họ, trong lòng Tiết Phong Lan cảm thấy thú vị, kinh ngạc, chán ghét, đau lòng, hờ hững... đủ loại tư vị, nàng đều thấy rõ ràng, đúng là mỗi người một vẻ, phức tạp không nói lên lời!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Giao đầu (1)

“Phụ thân, người vừa mới tỉnh lại nên nghỉ ngơi cho khỏe, Lan Nhi sẽ bảo Xuân Cầm tỷ lập tức đem Thiên sơn Tuyết liên đi hầm rồi mang đến cho phụ thân tắm bổ!” Tiết Phong Lan trao cho Xuân Cầm ánh mắt, Xuân Cầm hiểu ý gật đầu, cung kính chào mọi người rồi lập tức rời đi để lại mọi người liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt phức tạp, trong lòng họ nghĩ gì chỉ có họ mới hiểu được.

“Lan Nhi có lòng, có nữ nhi ngoan như con, phụ thân đúng là có phúc!” Thượng thư đại nhân xoa đầu nữ nhi, ánh mắt hàm chứa ý cười, tất nhiên mọi người đều hiểu rõ ý nghĩa của nó. Từ tiểu thư vừa bị tai nạn khiến đôi chân tàn phế, ngay cả Diệp thái y cũng không thể chữa trị, Thượng thư đại nhân vì sự việc này kích động đến bệnh cũ tái phát, khiến Tiết lão thái thái càng thêm chán ghét nàng, thế nhưng hành động của nàng lại khiến người khác không ngờ đến. Vốn dĩ trước kia địa vị của nàng trong phủ đã không bằng tỷ tỷ mình, bị Tiết lão thái thái chán ghét thì cho dù được Thượng thư phu nhân yêu thương cũng chẳng ít gì, nhưng lần này hết thảy mọi chuyện đều thay đổi, nàng tự tay dâng Thiên sơn Tuyết liên đến cho Thượng thư đại nhân. Hành động ngày hôm nay của nàng cho dù xuất phát từ chuyện gì đi chăng nữa thì cũng chứng tỏ nàng là một nữ nhi có hiếu, hướng hồ vì an nguy của phụ thân mà quên bản thân mình bị tàn phế, không biết nàng ngu ngốc hay giả vờ ngu ngốc nhưng sau chuyện này Thượng thư đại nhân chắc hẳn sẽ yêu thương nàng hơn trước kia, cho dù nàng có bị tàn phế hay không cũng không quan trọng. Xem ra, địa vị của Tam tiểu thư trong phủ sắp bị lung lay, mà người khiến nó lung lay không ai khác ngoài muội muội song sinh của bản thân.

Người thông minh đều nhìn ra được, cho dù là tỷ muội thân sinh, nhưng trong gia đình quyền quý, vì lợi ích của bản thân họ vẫn không tránh khỏi hai chữ “đố kỵ”!

Dù một mối trong người nhưng Thượng thư đại nhân vẫn cảm thấy vui vẻ, thấy nữ nhi hiếu thảo như vậy, dòng nước ấm không khỏi chảy vào tâm. Nhìn xuống đôi chân đang quấn băng trắng của nàng, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy đau... vì hắn... Thượng thư đại nhân thở dài, từ nhỏ nàng đã không hiểu chuyện như tỷ tỷ mình, luôn chọc giận mẫu thân, vì vậy cho dù trong lòng yêu thương tứ nữ nhi nhưng vẫn không khỏi thiên vị tam nữ nhi một chút. Hiện tại, nàng vì bệnh tình của hắn mà mang cả Thiên sơn Tuyết liên quý giá nhất đến, trong lòng Thượng thư đại nhân sớm đã dao động, một chút nào đó trong tâm của hắn, đã dành vị trí đó cho Tiết Phong Lan.

Ân cứu mạng không thể không báo, hướng hồ hắn là người học văn, đạo lý này sao hắn lại không hiểu, hơn nữa nàng lại là nữ nhi của hắn, bệnh tình của hắn nhờ nàng mới có hy vọng... vì vậy cho dù áy náy hay đau lòng thì ít nhiều gì hắn cũng đã đặt nàng vào lòng, cho dù yêu thương không bằng tam nữ nhi nhưng tuyệt đối không hề thua kém.

“Phụ thân đừng nói vậy, chuyện này là nữ nhi nên làm, nữ nhi đã dặn dò Xuân Cầm tỷ, sau khi hầm xong Thiên sơn Tuyết liên nàng sẽ tự tay mang đến, tuyệt đối sẽ không để cho ai có cơ hội chạm vào Tuyết liên.” Vừa dứt lời, như có như không liếc về phía Tiết lão thái thái, quả nhiên thấy nàng ta đã đen mặt, trong lòng không khỏi cảm thấy thoải mái.

Thiên sơn Tuyết liên quý hiếm như vậy, lại là ngoại bang tiến cống, ngàn năm mới có một đoá, chỉ sợ dưới Thượng thư phủ này, cho dù là chủ tử hay nha hoàn, bà tử thì cũng nhìn không được mà nổi lên ham muốn. Dù sao tham vọng của con người vốn dĩ là vô tận, không có giới hạn, vì tiền tài, danh vọng, cho dù là người thân họ cũng không tiếc bán rẻ. Đối xử tốt với người khác thì ai đối xử tốt với bản thân nàng đây? Tiết Phong Lan nàng chỉ là học tập từ tỷ tỷ Tiết Phong Linh mà thôi, dù sao bọn họ cũng tham muốn, thì cứ cho bọn họ toại nguyện trước đi... phía trước còn dài mà, con đường báo thù của nàng chỉ vừa mới bắt đầu thôi!

Những lời của Tiết Phong Lan chẳng khác nào cái tát tát thẳng vào mặt nàng, Tiết lão thái thái sớm đã đen mặt, tức giận đến run người. Nha đầu Tiết Phong Lan rõ ràng là đang khiêu khích, nói như nàng ta chẳng khác nào ám chỉ bản thân nàng cũng muốn độc chiếm đoá Tuyết liên này! Tuy trong lòng Tiết lão thái thái cũng có suy nghĩ đó, nhưng bệnh tình của nhi tử nguy cấp, vốn dĩ nàng định sau khi lấy Thiên sơn Tuyết liên từ tay Tiết Phong Lan sẽ đem hai phần cho Quý Nhi bồi bổ, một phần còn lại tất nhiên là giữ lại cho bản thân khi cần dùng. Tuy nhiên mọi chuyện vượt tầm kiểm soát, không ngờ nha đầu lại thâm hiểm như vậy, giao Thiên sơn tuyết liên cho Xuân Cầm canh giữ, không cho ai chạm đến, cho dù là nàng thì cũng khó lòng lấy được Tuyết liên từ tay Xuân Cầm.

Thượng thư đại nhân mừng thầm, hắn tất nhiên không muốn để bất kì ai chạm đến Thiên sơn Tuyết liên, dù sao lòng người khó đoán, người tâm tính thế nào cũng chỉ sợ bị những thứ quý giá làm mờ mắt, ai chẳng muốn chiếm lấy Tuyết liên làm của riêng, nghe những lời của nữ nhi, Thượng thư đại nhân thầm khen nữ nhi cẩn thận, tuy rất vừa lòng với hành động của nàng nhưng bên ngoài lại lộ vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Không cần cẩn thận như vậy, đều là người một nhà cả...”

“Cẩn thận là việc nên làm, phụ thân yên tâm đi, Xuân Cầm tỷ sẽ nhanh chóng mang Tuyết liên đến cho phụ thân.”

Thượng thư đại nhân gật đầu, không nói gì thêm, Xuân Cầm làm việc hắn tất nhiên yên tâm, dù sao trên dưới Thượng thư phủ không ai không biết Xuân Cầm là người trung thành, muốn giở trò trước mặt nàng thì khó lòng mà làm được.

Thượng thư phu nhân không rõ tâm tình của bản thân, lúc sáng bị Tiết lão thái thái mắng, nàng tất nhiên tức giận, bất quá vẫn lo lắng cho trượng phu nên nàng đã đến từ đường để cầu phúc. Đến trưa tâm tình nàng đã ổn định, Xuân Cầm lúc này mới mở miệng nói muốn qua hầu hạ Lan Nhi, điều này khiến Thượng thư phu nhân không khỏi kinh ngạc, Xuân Cầm là nha hoàn mà lão phu nhân để lại cho nàng, lão phu nhân tuy không phải thân mẫu của Thượng thư đại nhân nhưng vì nàng không có con trai nên rất yêu thương Tiết Quý, đối xử với nàng cũng rất tốt, so với mẹ chồng thì Thượng thư phu nhân tất nhiên thích lão phu nhân hơn. Bất quá hồng nhan bạc phận, thân thể lão phu nhân còn chưa lạnh thì Tiết lão thái thái đã lên nắm quyền, trở thành chủ mẫu của Thượng thư phủ, càng ngày càng chèn ép nàng nhưng phận làm con dâu, Thượng thư phu nhân phải chịu đựng.

Nhờ có Xuân Cầm bên cạnh nên mọi người trong phủ vẫn nể mặt nàng, dù sao Xuân Cầm cũng là nha hoàn của lão phu nhân, cho dù Phương Lam muốn gây trở ngại với nàng vẫn luôn âm thầm, không dám đối đầu trực diện. Hiện tại, Xuân Cầm lại muốn đến hầu hạ Lan Nhi, trong lòng nàng ít nhiều thì vẫn có chút không vui, nhưng những lời nói của Xuân Cầm đã thuyết phục nàng, nữ nhi hiện tại đang tàn tật, lại bị nha hoàn bên cạnh bắt nạt, dù không muốn Thượng thư phu nhân vẫn đem Xuân Cầm đến hầu hạ nữ nhi.

Phương Lam nhìn một màn phụ tử tình thâm của hai người, trong lòng tất nhiên không vui nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì. Phương Lam tuy không mấy thông minh nhưng ít nhiều vẫn học được cách che giấu, dù sao sống trong phủ đã nhiều năm, tranh đấu hậu viện vốn không thể tránh khỏi, mặc dù Lý Nguyệt Chi là đối thủ nhưng nàng cũng không mấy quan tâm, ngoài trừ có được sự yêu thương của Thượng thư đại nhân ra thì trong phủ nàng ta vốn dĩ không có chút địa vị.

Mọi chuyện cứ yên bình cho đến ngày tỵ muội Tiết Phong Lan chào đời, thấy nàng ta sinh nữ nhi, Phương Lam tất nhiên yên tâm về địa vị của đứa con trong bụng, nhưng không ngờ nha đầu Tiết Phong Linh lại được lòng Tiết lão thái thái như vậy, mặc dù Tiết lão thái thái chán ghét Lý Nguyệt Chi nhưng nhờ có Tiết Phong Linh không ít lần nói giúp, Tiết lão thái thái cho dù chán ghét nhưng cũng không nói trước mặt Tiết Phong Linh, nếu biết trước có ngày này thì Phương Lam nàng tuyệt đối không để Lý Nguyệt Chi an toàn sinh nữ nhi!

Nhìn lại Tiết Phong Lan đang làm nữ nhi có hiếu, trong lòng tức lại càng tức, vốn dĩ trước kia nha đầu Tiết Phong Lan không được yêu thương, so với tỵ muội mình thì chẳng khác nào “lấy trứng chọi đá”, nhưng qua ngày hôm nay, chỉ sợ hai tỵ muội nàng ta đều có được tình yêu thương của Thượng thư đại nhân, như vậy... Duy Nhi của nàng phải làm sao?!

Tuy nàng sinh là nữ tử, lại được Tiết lão thái thái hết mực yêu thương nhưng trong lòng Phương Lam ít nhiều vẫn cảm thấy khó chịu, dù sao tỵ muội Tiết Phong Lan cũng sắp đến tuổi cập kê, Tiết Phong Lan thì không nói gì nhưng dù sao nàng ta vẫn được Thái hậu sủng ái. Về phần Tiết Phong Linh, với gương mặt như vậy sao có thể gả cho nhà bình thường, cho dù Thượng thư đại nhân cho phép thì Tiết lão thái thái cũng không cho, nàng ta nhất định sẽ gả cho vương công quý tộc, Thế tử phi, vương phi tương lai hay thậm chí là Hoàng hậu tương lai... bất quá giờ nói như vậy vẫn còn quá sớm, dù sao thì cho dù hai tỵ muội nàng ta gả cho ai thì Duy Nhi của nàng vẫn là trưởng tử của Thượng thư phủ!

Trong phòng một mảnh im lặng, mọi người lâm vào suy nghĩ của bản thân, lúc này Tiết Phong Linh từ lúc Tiết Phong Lan bước vào vẫn chưa mở miệng thì lại lên tiếng: “Lan Nhi thật có phúc, tỵ tỵ thật ngưỡng mộ muội!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Giao đấu (2)

Tỵ tỵ, tỵ đang nói gì vậy? Sao lại ngưỡng mộ muội cơ chứ?!” Nhìn Tiết Phong Linh đang cúi thấp đầu không rõ biểu tình, ánh mắt nàng không khỏi tối đi nhưng trên mặt lại lộ vẻ ngây thơ vô tội, trong lòng thầm nghĩ không biết Tiết Phong Linh lại có âm mưu gì.

“Lan Nhi có phúc, Thái hậu yêu thương muội như vậy, ngay cả Thiên sơn Tuyết liên quý giá mà ngoại bang tiến cống của mang đến cho muội, sao tỵ có thể không ngưỡng mộ?” Lúc này Tiết Phong Linh ngẩng đầu lên, hé ra gương mặt cười khỏ, trong mắt không biết có bao nhiêu bi thương khiến người khác không khỏi đau lòng.

Lời vừa nói ra mọi người lập tức hiểu rõ, hóa ra là Tam tiểu thư đang ghen tỵ với muội muội mình. Tiểu hài tử đánh nhau, trưởng bối tất nhiên cũng không mấy bận tâm, huống hồ ghen tuông giành này nọ, lúc nhỏ ai mà không có, trước kia Tứ tiểu thư vẫn hay tranh giành đồ chơi với Nhị tiểu thư, vì vậy đối với lời nói của Tiết Phong Linh mọi người đều không để trong lòng. Tuy nhiên, một số người thông minh đều không suy nghĩ như vậy, lời nói của nàng có thể xuất phát từ tâm tư đơn thuần của tiểu hài tử nhưng “Người nói vô tình, người nghe có ý” tất nhiên khiến không ít người suy nghĩ sâu xa.

Tiết lão thái thái tất nhiên hiểu rõ, trong lòng không khỏi tức giận một trận, Thái hậu rõ ràng là thiên vị, từ nhỏ đến lớn Thái hậu ban thưởng không ít cho nha đầu Tiết Phong Lan, mà vật nào vật nấy đều giá trị liên thành. Lúc nhỏ tiến cung, nha đầu đó mang về không ít đồ tốt, Tiết lão thái thái tất nhiên không muốn cháu gái bảo bối thua thiệt nên lần sau bảo Tiết Phong Lan mang theo các tỵ tỵ cùng nhau tiến cung, dù sao cũng là người một nhà, Tiết Phong Lan lúc đó còn nhỏ nên dễ gạt, chỉ là nàng không nghĩ đến Thái hậu lại tức giận, ra lệnh sau này chỉ có một mình Tiết Phong Lan được phép tiến cung, không được mang theo các tỵ muội khác.

Thái hậu tuy không nói rõ nhưng Tiết lão thái thái là người từng trải, hàm ý của Thái hậu sao nàng lại không hiểu, Thái hậu là đang nhắm vào Linh Nhi của nàng, vì vậy sau này Thái hậu đến truyền khẩu dụ, Tiết lão thái thái vẫn không cho phép Tiết Phong Lan tiến cung, luôn viện lý do này nọ, dù sao Linh Nhi không được đồ tốt, nàng ta cũng đừng hòng có được!

Tuy bất nần nhưng nàng lại không làm được gì, dù sao đối phương cũng là Thái hậu, là muội muội của Thừa tướng đương triều, lại có nhi tử là Hoàng đế, Tiết lão thái thái nào dám đối đầu, nàng không sợ cuộc đời quá ngắn ngủi sao?! Tiết Phong Linh trong mắt nàng là trân bảo quý giá nhưng lại bị Tiết Phong Lan cướp hết sự chú ý, điều này tất nhiên khiến nàng không vui, vốn dĩ đã chán ghét lại càng thêm chán ghét, đành trút hết tức giận vào người của Tiết Phong Lan.

Thượng thư đại nhân nhủ mảy, nhìn vẻ mặt không vui của mẫu thân tất nhiên hẳn hiểu rõ mẫu thân là đang tức giận chuyện gì, bất đắc dĩ cũng không thể làm gì hơn đành chờ đợi. Dù sao Thái hậu sủng ái Lan Nhi, mọi người ở kinh thành ai ai cũng biết, hẳn ra đường có không ít người nịnh nọt khen hẳn biết dạy dỗ nữ nhi, có thể được Thái hậu yêu thương, điều này khiến hẳn nở mày nở mặt. Thế nhưng, cùng là tỵ muội, Thái hậu lại chỉ sủng ái muội muội, bỏ

quên tỵ tỵ, điều này khiến người khác không khỏi nghĩ đến phẩm hạnh của Tiết Phong Linh, mặc dù trước mặt không dám nhưng trong lòng không tránh khỏi suy nghĩ này.

Cả hai đều là nữ nhi của nàng, nhưng Thái hậu cô cô rõ ràng là thiên vị tiểu nữ nhi, người làm mẫu thân cũng bắt đầu dĩ, nhìn đại nữ nhi không tránh khỏi đau lòng. Mu bàn tay, lòng bàn tay đều là thịt, nữ nhi được sủng ái người làm mẫu thân tất nhiên sẽ vui mừng, nhưng tận sâu trong đáy lòng vẫn có chút bất mãn với Thái hậu, nàng tự hỏi đại nữ nhi vốn dĩ không hề thua kém tiểu nữ nhi, dung nhan khuynh thành, tài hoa xuất chúng, vậy thì tại sao Thái hậu cô cô lại không thể yêu thương Linh Nhi như Lan Nhi chứ?!

Quả nhiên không nên xem thường Tiết Phong Linh, nàng ta im lặng ngồi đó, tưởng chừng như vô hại nhưng một khi mở miệng thì Thượng thư phủ lại không khỏi dậy lên một cơn sóng.

Nếu là Tiết Phong Lan trước kia sẽ ngu ngốc không biết suy nghĩ, thỏa mãn hết mong muốn của Tiết Phong Linh, chỉ mong tỵ tỵ đừng tức giận. Nhưng nàng không còn là Tiết Phong Lan trước kia nữa, muốn tính kế nàng không đơn giản như vậy!

“Sao tỵ lại nói vậy? Thái hậu yêu thương tỵ muội chúng ta như nhau cả mà, huống hồ... bởi vì sáng nay tỵ không ở trong phủ nên mới không gặp được người của Thái hậu, không thì Thái hậu cũng ban thưởng cho tỵ không ít đâu!” Tiết Phong Lan bộ dạng ngây thơ vô tội phản kích lại lời nói của Tiết Phong Linh khiến nàng ta không khỏi cứng người.

Lời nói của Tiết Phong Lan không chỉ đơn giản phá vỡ bầu không khí căng thẳng trong phòng, đóng vai một muội muội vô tư, không tranh giành với tỵ tỵ khiến người khác không khỏi nghĩ nàng hẹp hòi, ghen tỵ với thân muội mà còn mắng nàng không biết phép tắc. Người của Thái hậu đến cho dù Tiết lão thái thái không thích vẫn ra gặp mặt, nàng thân là đích nữ của Thượng thư phủ, không những không đến gặp mặt lại còn xuất phủ dạo chơi, không đem người của Thái hậu để vào mắt, đồn ra ngoài thanh danh của nàng còn giữ được sao?! Ánh mắt nàng lóe lên hàn ý, nhìn về mặt vô tội của Tiết Phong Lan, hận không thể dùng một dao gạch nát gương mặt xinh đẹp ấy.

“Tỵ... là Như Nguyệt đã mở lời mời tỵ qua nhà nàng thưởng hoa, chuyện này tổ mẫu và mẫu thân cũng đã đồng ý. Nếu tỵ biết người của Thái hậu sẽ đến, tỵ sẽ không đồng ý nhận lời mời của Như Nguyệt.” Tiết Phong Linh cúi đầu, bộ dạng ủy khuất vạn phần.

Thượng thư phu nhân đau lòng nữ nhi, mở miệng nói giúp: “Lão gia, quả thật mấy ngày trước Trùng Bình Hầu phu nhân có gửi lời thiệp mời đến mời tiểu thư Thượng thư phủ đến Trùng Bình Hầu phủ thưởng hoa nên thiệp đã để Linh Nhi cùng Hương Nhi đi.”

Hương Nhi chính là Tiết Lan Hương, là đích nữ nhi của nhị phòng, được Tiết lão thái thái yêu thích chỉ sau Tiết Phong Linh. Kiếp trước giao tình giữa nàng và các tỵ muội trong phủ không quá tốt, cũng không quá xấu, tuy nhiên chỉ có Tiết Lan Hương là kẻ địch của nàng, nàng ta từ nhỏ đã đi theo sau Tiết Phong Linh, vì vậy mà luôn đối đầu với nàng, hãm hại nàng hết lần này đến lần khác, nhưng vì là tỵ muội nên nàng cũng không mấy bận tâm, giờ nghĩ lại không khỏi cười khổ. Hết thấy đều là do bản thân nàng ngu ngốc, bị người khác tính kế mà vẫn không biết, bất quá đó đã là quá khứ, Tiết Phong Lan cũng không muốn nhớ lại.

Trùng Bình Hầu phủ gửi thiệp mời, chỉ có đích nữ mới có thể đến dự, Tiết Thanh Liên bởi vì mẫu thân xuất thân bản cùng, cho dù được nhận nuôi dưới danh nghĩa Thượng thư phu nhân nhưng cũng chẳng thay đổi được gì. Gà rừng vẫn không thể làm phượng hoàng. Tiết Phong Lan tuy là đích nữ nhưng bởi vì tàn phế Thượng thư phu nhân tất nhiên không muốn để nàng biết chuyện này, hơn nữa Trùng Bình Hầu phu nhân chỉ cho mời tiểu thư con nhà quyền quý đến thưởng hoa, người thông minh đều nhìn ra được Trùng Bình Hầu phủ đang tuyển thê cho Thế tử, Tiết lão thái thái tất nhiên muốn hai đứa cháu gái yêu quý của nàng đến đó chiếm hết nỗi bạc.

Thượng thư đại nhân vốn không vui khi nghe lời nói của tứ nữ nhi, quả thật sự việc ngày hôm nay người của Thái hậu đến mà tam nữ nhi lại không có mặt trong phủ là không có phép tắc nhưng nghe lời giải thích của thê tử hần cũng không tiện nói gì thêm. Trùng Bình Hầu phu nhân đã ra mặt, liên quan đến trung thân đại sự của nữ nhi, hần vẫn nên để cho thê tử cùng mẫu thân giải quyết, “Nam nhân tránh xa hậu viện” hần cũng không tiện xen vào.

“Tỵ tỵ... tại sao Trùng Bình Hầu phu nhân lại mời tỵ lúc này chứ? Nếu là ngày khác... muội cũng có thể đi thưởng hoa.” Lời nói ngây thơ mang theo tính tình của tiểu hài tử nhưng có vài phần ủy khuất khiến mọi người đồng loạt biến sắc.

Trùng Bình Hầu phu nhân muốn tuyển thê cho Thế tử nàng tất nhiên không quan tâm, quan trọng là nàng muốn bọn họ hiểu rõ hàm ý trong lời nói của nàng. Tiết Phong Linh thân là tỵ tỵ, thân là nữ nhi, vậy mà lúc muội muội bị tàn phế, phụ thân bệnh tình không rõ nàng vẫn có tâm trạng đi thưởng hoa, rõ ràng là loại người chỉ biết bản thân, không những thế còn là loại người hẹp hòi, ghen tỵ với thân muội.

Tất nhiên Thượng thư đại nhân cũng suy nghĩ như thế, trong lòng có chút không vui, không ngờ tam nữ nhi hần yêu thương lại như thế, nhưng cũng không mở miệng trách cứ nữ nhi. Dù sao nàng cũng là nữ nhi mà hần tự hào nhất, từ nhỏ đã luôn cưng chiều nàng, mới để nàng tùy hứng như ngày hôm nay, nhìn lại bộ dạng biết lỗi nhận sai của nàng, trong lòng hần mềm đi không ít.

“Được rồi, sau này đừng để Linh Nhi đi dự những thiệp mời như vậy, Linh Nhi vẫn còn nhỏ.”

Tiết Phong Lan nghe vậy nhin không được mà nhếch môi cười lạnh, lần giao đầu này... Tiết Phong Lan nàng thắng, nhưng nàng vẫn không dám buông lỏng cảnh giác, dù sao thái độ của Thượng thư đại nhân rất rõ ràng, cho dù hần tức giận với Tiết Phong Linh nhưng vẫn không đành lòng trách mắng nàng ta, quả là một đôi phụ tử tình thâm!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Phong ba lại nổi

“Được rồi được rồi, trời cũng đã tối, lão gia hay là dùng bữa đi, dù sao cả ngày nay chàng cũng chưa ăn gì...” Thượng thư phu nhân mở miệng khuyên can, mặc dù không phải do Linh Nhi cố ý, trượng phu cũng không có ý trách phạt nữ nhi nhưng lời hấn vừa nói cũng đã tỏ rõ thái độ, muội muội nàng còn mang bệnh trong người, nàng thân là tỷ tỷ lại chỉ nghĩ đến chuyện chung thân đại sự của bản thân, truyền ra ngoài người khác sẽ nói nữ nhi Tiết phủ bọn họ thế nào?! Nhìn đại nữ nhi biết lỗi nhận sai, Thượng thư phu nhân tuy muốn an ủi nữ nhi nhưng tình cảnh hiện tại không cho phép nên nàng cũng đành bất đắc dĩ, lại nhìn tiểu nữ đang cúi đầu không rõ biểu tình, bộ dạng ủy khuất khiến trong lòng Thượng thư phu nhân có loại tư vị nói không thành lời, cảm giác bất an từ đầu truyền đến khiến nàng không khỏi lạnh run. Lời nói vừa nãy của Lan Nhi có phải cố ý hay không nàng không biết, nàng không muốn nghi ngờ tiểu nữ nhi nhưng trong lòng nàng có chút khó chịu, Thượng thư phu nhân trầm ngâm một hồi rồi lắc đầu, có lẽ đạo này xảy ra quá nhiều chuyện nên mới khiến nàng suy nghĩ nhiều.

Lan Nhi hai tỷ muội là do nàng một tay nuôi lớn, tính tình như thế nào nàng thân là mẫu thân còn không rõ hay sao, Lan Nhi tính tình đơn thuần, ngang bướng, lại không mấy hiểu chuyện, làm sao có thể nói ra những lời có hàm ý để hại tỷ tỷ mình như thế, huống hồ tình cảm của tỷ muội hai người vốn rất tốt, chẳng có lý do gì Lan Nhi lại hãm hại Linh Nhi cả?! Nhất định là do nàng suy nghĩ quá nhiều, trong lòng không khỏi cảm thấy có lỗi với tiểu nữ nhi vì đã nghi ngờ nàng.

Thượng thư đại nhân gạt đầu, cũng không truy cứu nữa, nhìn mọi người có mặt trong phòng mở miệng: “Mọi người cùng nhau dùng bữa đi, đều là người một nhà cả!”

Nhận được sự đồng ý của trượng phu, Thượng thư phu nhân liền phân phó Trần ma ma chuẩn bị dùng bữa, Trần ma ma nhận lệnh rồi đi.

Thượng thư đại nhân đã mở lời, nhị phòng, tam phòng mặc dù không muốn nhưng vì nể mặt hấn bọn họ vẫn phải nán lại, một phần là vì Thượng thư đại nhân vừa mới tỉnh lại, không muốn chọc giận hấn kích động đến ngắt xiu, dù sao trong Thượng thư phủ chủ mẫu tuy là Thượng thư phu nhân nhưng người nắm quyền không ai khác ngoài Tiết lão thái thái, muốn an ổn sống qua ngày thì phải nghe lời Tiết lão thái thái. Phần còn lại đương nhiên là do Thượng thư đại nhân là đương gia trong phủ, tiền viện do hấn quản, hơn nữa còn được Hoàng thượng tin dùng, chỉ có theo hấn nhi tử bọn họ mới có tiền đồ, vì lo cuộc sống sau này cùng tương lai của nhi tử, lời của Thượng thư đại nhân ai dám không nghe theo?!

“Lan Nhi, con đã dùng bữa tối chưa?” Thượng thư đại nhân cũng không quên tiểu nữ nhi hiếu thảo này, nên trong lòng không khỏi lưu ý đôi chút. Nàng là nữ nhi của hấn, tuy hai chân tàn phế nhưng thông minh chẳng kém Linh Nhi, hơn nữa nàng lại biết lấy chữ “hiếu” làm đầu, hấn sao có thể bỏ mặc nàng?!

Tiết Phong Lan lúc này mới ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt Thượng thư đại nhân, thiên chân vô tà trả lời: “May mắn là có Xuân Cầm tỷ chu đáo, nếu không Lan Nhi hiện tại đã để bụng đói meo rồi!”

Thượng thư đại nhân không khỏi bật cười, gõ đầu nữ nhi, nói: “Nha đầu ngốc, Xuân Cầm tỷ là người của mẫu thân, sao con suốt ngày làm phiền Xuân Cầm tỷ như thế!” Theo lẽ tự nhiên khi nghe lời nói này mọi người cũng không suy nghĩ gì, vốn là lời nói vô ý không khiến người khác bận tâm nhưng không biết rằng Tiết Phong Lan đang đợi chính là câu nói này.

“Xuân Cầm tỷ là người của Lan Nhi mà, mẫu thân đã ban Xuân Cầm tỷ cho Lan Nhi rồi.” Vừa dứt lời mọi người không khỏi kinh ngạc, những người này đều là người lâu năm trong Thượng thư phủ, ai nấy đều biết Xuân Cầm trước kia là người của lão phu nhân, bởi vì lão phu nhân qua đời nên Xuân Cầm mới đi theo Thượng thư phu nhân, ánh mắt mọi người rơi vào người Thượng thư phu nhân, dường như đang hỏi: “Tại sao lại ban Xuân Cầm cho một nữ hài như Tiết Phong Lan chứ?”.

Xuân Cầm tuy chỉ là một nha hoàn nhỏ nhỏ nhưng bởi vì đi theo hầu hạ lão phu nhân nên khiến không ít người phải kiêng nể, huống hồ trong Thượng thư phủ Tiết lão thái thái cũng không muốn cùng nàng gây sự, Thượng thư đại nhân bởi vì tình cảm với lão phu nhân mà ít nhiều vẫn chiếu cố Xuân Cầm, vì vậy có không ít người muốn lôi kéo Xuân Cầm về phe mình nhưng không ngờ lại rơi vào tay Tiết Phong Lan.

Ánh mắt Tiết Phong Linh không khỏi lóe lên hàn quang, quả nhiên nàng đoán không sai, sáng nay Tiết Phong Lan mời Xuân Cầm đến là có ý muốn lôi kéo, nhưng ngàn tính vạn tính nàng không nghĩ đến Xuân Cầm lại đồng ý với nàng ta! Xem ra bản thân nàng đã quá khinh thường muội muội này rồi, Tiết Phong Linh không khỏi cười lạnh, qua ngày hôm nay nàng tất nhiên không còn tin tưởng Tiết Phong Lan đơn thuần, yếu đuối như trước kia nữa.

“Chuyện này là sao?” Thượng thư đại nhân nhíu mày nhìn về phía thê tử, còn chưa đợi Thượng thư phu nhân kịp mở miệng Tiết Phong Lan liền cướp lời: “Lúc sáng khi người của Thái hậu vừa đi, Lan Nhi đói bụng nên muốn gọi người đến, không ngờ không ai đáp lại, nữ nhi lại... không tiện đi lại nên đành ngồi đó...” Nói đến đây nàng không khỏi ngừng lại, nhìn xuống đôi chân của bản thân, bộ dạng ủy khuất khiến Thượng thư đại nhân đau lòng, an ủi nữ nhi.

“Lan Nhi không cần lo lắng, con cứ nói tiếp đi.”

Nhận được sự an ủi từ Thượng thư đại nhân, Tiết Phong Lan gạt đầu nói tiếp: “Sau đó không lâu một nha hoàn tự xưng Ngọc Lâm đến trước mặt nữ nhi, nói người của Hàn Mai Các đều bị điều đi giúp đỡ các viện khác rồi... nên mẫu thân mới ban Xuân Cầm tỷ qua chăm sóc con.”

“To gan!!!” Thượng thư đại nhân tức giận rống lên khiến mọi người trong phòng giật mình, sau đó hấn tránh không khỏi ho “khụ khụ” một tiếng, mọi người trong lòng lập tức lo lắng không thôi, chỉ sợ Thượng thư đại nhân lại có mệnh hệ gì thì bọn họ liền không thể sống tốt.

“Quý Nhi...” Tiết lão thái thái lặng nhìn nhi tử, chỉ sợ hấn kích động lại ngắt xiu, liếc mắt nhìn đến Tiết Phong Lan bên cạnh, con giận từ đầu đến liền bực

phát: “Nha đầu này, không thấy phụ thân ngươi đang dưỡng bệnh hay sao, lại đi nói những lời chọc tức phụ thân ngươi...”

Tuy bản thân không lên quan đến sự việc của Hàn Mai Các nhưng nhìn sắc mặt khó coi của Phuong Lam cùng Vũ di nương thì trong lòng nàng liền hiểu rõ mọi chuyện, chỉ sợ hai người này lại tự tiện tìm đến người Hàn Mai Các sai vật, nếu là trước kia Tiết lão thái thái sẽ nhắm mắt cho qua nhưng hiện tại Tiết Phong Lan đang tàn phế, nha hoàn lại không ở bên cạnh chăm sóc, Thượng thư đại nhân mà truy cứu chỉ sợ mọi chuyện càng rối ren.

“Mẫu thân con không sao, chuyện này con phải làm cho rõ ràng, Lan Nhi bị té hồ chưa đến hai ngày mà hết người này đến người khác muốn bắt nạt con bé... thân là phụ thân, nếu con không ra mặt chỉ sợ trong phủ này ai cũng có thể bắt nạt nữ nhi của con!” Thượng thư đại nhân tức giận, mặc kệ lời nói của Tiết lão thái thái, sau khi bình ổn cảm xúc liền phân phó người gọi nha hoàn tự xưng là Ngọc Lâm đến.

Thượng thư phu nhân lo lắng cho bệnh tình của trượng phu nhưng lại càng đau lòng nữ nhi hơn, nàng vốn dĩ nghĩ Hồng Hương bị phạt ở phòng củi, không có ai hù dọa nữ nhi nên mới cho Xuân Cầm qua đó, lúc Xuân Cầm cầu xin nàng nói nữ nhi một mình cô độc không có kẻ hầu người hạ nàng còn không tin, bởi vì khi đó nàng một mực chỉ lo bệnh tình của trượng phu, bây giờ xem ra Xuân Cầm không có nói thêm, cả Hàn Mai Các rộng lớn ngoại trừ có Xuân Cầm bên cạnh chăm sóc ra, nha hoàn, bà tử không có một ai. Nhớ đến ngày hôm qua, Tuyết Mai dùng lời nói xúc phạm nữ nhi, Thượng thư phu nhân không khỏi tức giận, nàng không biết Lan Nhi lại chịu nhiều ủy khuất như thế, mà nữ nhi lại chẳng nói với nàng, nữ nhi mới mười hai tuổi mà phải chịu đựng hết thảy một mình.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, không khí căng thẳng khiến người khác hít thở không thông, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, chẳng ai bận tâm đến ai. Một lúc sau hộ vệ mang Ngọc Lâm đến, nhìn khắp căn phòng Ngọc Lâm sợ hãi quỳ xuống, kính cẩn thưa từng người, đến lượt Tiết Phong Linh Ngọc Lâm không khỏi dừng một lúc lâu, bất quá điều này không có người chú ý đến nhưng lại lọt vào mắt Tiết Phong Lan, bởi vì nàng luôn dõi theo Tiết Phong Linh.

“Ngươi là Ngọc Lâm?!” Thượng thư đại nhân neho mắt, đánh giá Ngọc Lâm từ trên xuống dưới, lục tìm trong trí nhớ nhưng không thấy, hẳn là một nha hoàn nhỏ không đáng bận tâm.

“Vâng... nô tì gọi Ngọc Lâm, là nha hoàn phụ trách tưới cây trong Xuân Hoa Viên...” Ngọc Lâm sợ hãi cúi đầu, trong lòng thầm suy đoán không biết tại sao Thượng thư đại nhân lại cho người gọi nàng đến đây nhưng nhìn thấy bóng dáng Tiết Phong Linh đứng đó nàng cũng yên tâm vài phần. Dù sao nàng cũng là người của Tam tiểu thư, huống hồ nàng vì Tam tiểu thư mà cống hiến hết mình, Tam tiểu thư sẽ không nhìn nàng chết mà không cứu.

Xuân Hoa Viên không phải là nơi ở của tam phòng sao, nghe vậy ánh mắt mọi người dồn về phía tam phòng, Tam phu nhân Dung thị sắc mặt tái nhợt, không nghĩ đến nàng im lặng đứng một bên mà cũng “tai bay vạ gió”, ánh mắt rơi vào người Ngọc Lâm đang quỳ đó, mặc dù có gặp qua vài lần nhưng Tam phu nhân Dung thị cũng không quá bận tâm, lại nhìn về phía Tam lão gia, lắc đầu ý bảo sự việc này không liên quan đến nàng.

Tam phòng trước giờ luôn không tranh không giành, Tam phu nhân là người thích yên tĩnh, một lòng hướng Phật, Tam lão gia là tú tài nhưng không tham gia việc triều chính, vì yêu thích hội họa nên thường hay nhốt mình trong phòng vẽ tranh, huống hồ Tam lão gia chỉ có một mình Dung thị là phu nhân, hoàn toàn không có thiếp thất, nên đối với hậu viện tranh đấu Dung thị chưa từng tham gia, điều này mọi người đều hiểu rõ nên cũng không mở miệng nói gì thêm.

Ánh mắt Tiết Phong Lan lạnh đi vài phần, nàng không ngờ ngay cả tam phòng cũng có người của Tiết Phong Linh, tam phòng luôn tách biệt với Tiết phủ, người của tam phòng ngay cả tư cách tham gia nghị sự cũng không có, hoàn toàn không để lại uy hiếp nào, vậy mà Tiết Phong Linh cũng không buông tha, chỉ sợ trong phủ này, đâu đâu cũng là người của nàng ta. Nghĩ đến đây, thân thể nàng không khỏi run lên, hằng ngày phải sống trong rình rập, hơn nữa đôi chân của nàng không tiện đi lại, trong phủ lại không có người đáng tin, điều này khiến nàng sợ hãi không thôi, Tiết Phong Linh bất quá cũng chỉ là nữ hài mới mười hai tuổi, sao lại đáng sợ như thế, bất kể kiếp trước hay kiếp này!

“Chính ngươi nói với Tứ tiểu thư là người của Hàn Mai Các bị các viện khác điều đi giúp đỡ hết sao?”

Ngọc Lâm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tiết Phong Lan xong liền cúi đầu trong mắt có điều suy nghĩ, không khỏi liếc mắt về phía Tiết Phong Linh, nhận được ánh mắt của Tam tiểu thư Ngọc Lâm chỉ có thể thành thật trả lời: “Vâng... đúng là như vậy...”

“Vậy thì ngươi nói, người của viện nào dám đến Hàn Mai Các lấy người?!” Nhận được câu trả lời, ánh mắt Thượng thư đại nhân không khỏi âm trầm, liếc mắt nhìn quanh căn phòng một lần, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

“Là... là... người của Vân Vụ Hiên cùng... Lâm Hương Viện ạ...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Kết thúc một ngày

“Ngươi nói vậy!” Vốn dĩ trong lòng nàng đang bất an, nghe Ngọc Lâm nhắc đến “Vân Vụ Hiên” ba chữ thì chuông cảnh báo không khỏi vang lên trong đầu, Phuong Lam sắc mặt khó coi trừng mắt nhìn Ngọc Lâm quỳ đó, nếu ánh mắt có thể giết người thì Ngọc Lâm sớm đã chết không toàn thây.

Nếu là trước kia Phuong Lam cũng không có thái độ lo sợ thế này, dù sao nàng có Tiết lão thái thái chống lưng, lại sinh nhi tử cho Tiết phủ, địa vị có thể

so sánh với Quý thiếp, Thượng thư đại nhân tất nhiên sẽ không truy cứu. Nhưng hiện tại mọi chuyện không giống vậy, nàng qua lấy người của Hàn Mai Các mà chưa từng nghĩ đến chủ nhân của nó, Tiết Phong Lan hai chân đang bị tàn phế, đi đứng bất tiện lại không có người chăm sóc, hơn nữa địa vị của nàng ta đã khác trước, Thượng thư đại nhân thay đổi thái độ mọi người đều thấy rõ. Càng nghĩ sắc mặt nàng càng khó coi, từ đỏ chuyển sang trắng rồi lại thành màu đen, rục rở muôn màu.

Thượng thư đại nhân nhủ mảy không vui, vốn dĩ hắn cũng không phải thật lòng yêu thương Phụng Lam mới lấy nàng, nếu không phải nắm đó thì từ xảy ra chuyện, nhĩ tử của hắn còn chưa chào đời đã ra đi, mầu thân lại bắt hắn nạp thiếp để nối dõi thì hắn cũng chẳng muốn lấy Phụng Lam vào phủ.

Phụng Lam là con gái của một gia đình thương nhân sa sút, vì muốn có tiền nên nàng bị phụ mẫu bán vào Tiết phủ, được Tiết lão thái thái nhìn trúng mới có thể từ gà rừng bay lên cành làm chim trĩ. Vốn chỉ là một di nương nhỏ, hoàn toàn không có tư cách ở một tòa viện riêng nhưng vì nàng sinh được nhĩ tử, lại được Tiết lão thái thái thương yêu nên mới có thể thỉnh cầu Thượng thư đại nhân cấp cho nàng một tòa viện để hai mẫu tử nàng sống ở nơi đó. Cô nhân có câu: “Mẫu băng từ quý”, đãi ngộ của “Vân Vụ Hiền” không hề thua kém so với các chính viện khác, bởi vì Thượng thư đại nhân chỉ có một nhĩ tử duy nhất là Tiết Duy nên cho dù không thích Phụng Lam hắn cũng không giận chó đánh mèo lên người nhĩ tử.

Ngọc Lâm sợ hãi cúi đầu: “Phụng... Phụng di nương... nô tì nói là sự thật...” Nói thật, nếu có thể lựa chọn nàng cũng không muốn đắc tội với Phụng di nương nhưng nàng là người của Tam tiểu thư, quan hệ giữa Phụng di nương cùng Tam tiểu thư tuy không đến nỗi “minh tranh ám đấu” nhưng cũng không thể nói là thân thiết, dù sao cũng là quan hệ mẹ kế con chồng, sao có thể hòa hợp?!

“Ngươi...” Lời còn chưa nói xong thì một tiếng “Chát” vang lên không khỏi thu hút mọi người nhìn về phía phát ra thanh âm. Chỉ thấy, tay Nhị phu nhân Lâm thị đang giơ lên, còn má trái của Vũ di nương một mảnh sưng đỏ, nhìn vào động tác của hai người mọi người liền hiểu rõ ai là người đánh, ai là người bị đánh.

Nhị phu nhân Lâm thị cũng tức giận không kém Phụng Lam, nghe nhắc đến “Lâm Hương Viện” liền không chút suy nghĩ vung tay lên tát thẳng vào má của Vũ di nương đang đứng bên cạnh.

Lâm Hương Viện không chỉ có một mình Vũ di nương ở, đó vốn là chỗ ở của nàng từ khi lấy Nhị lão gia nhưng vì Vũ di nương phải vào cửa nên nàng liền nhường hậu viện phía sau Lâm Hương Viện cho nàng ta, bọn họ bắt quá cũng chỉ là nhĩ phòng, làm sao có quyền cho Vũ di nương một tòa viện riêng chứ?!

Thượng thư phủ gồm nhất trạch, nhĩ hiền, tam các, tứ viện chia đều cho tam phòng. Nhất trạch là Thọ Minh Trạch của phu thê lão phu nhân hai người trước kia, sau khi họ mất Tiết lão thái thái liền dọn vào, trở thành chủ nhân của Thọ Minh Trạch. Nhĩ hiền gồm Thanh Vân Hiền của Thượng thư đại nhân cùng Vân Vụ Hiền của Phụng Lam, vốn dĩ Phụng Lam không có tư cách bước vào đây nhưng vì nàng ta sinh được nhĩ tử nên mới có đãi ngộ như thế. Tam các thuộc về mẫu tử đại phòng, Nguyệt Vân Các của Thượng thư phu nhân, Mẫu Đơn Các của Tiết Phong Linh, Hàn Mai Các còn lại tất nhiên là nơi ở của Tiết Phong Lan. Tứ viện chia làm tứ phương đông tây nam bắc khắp Thượng thư phủ, phía đông là Hàn Thư Viện của nam tử tam phòng, phía tây là Vân Hạ Viện của nữ nhĩ tam phòng, sách thánh hiền có ghi “nhĩ đại tránh nẫu, nữ đại tránh phụ” nên từ khi lên bảy, nam tử đều dọn đến Hàn Thư Viện, còn nữ tử tất nhiên không có trường hợp ngoại lệ như Tiết Phong Lan hai tỷ muội. Nam viện là Lâm Hương Viện nơi ở của nhĩ phòng, bởi vì Nhị lão gia đã mất nên nơi đó tất cả do Nhị phu nhân Lâm thị làm chủ, về phần bắc viện - Xuân Hoa Viện của tam phòng, chỉ có phu thê Tam lão gia ở đó, tách biệt với Thượng thư phủ.

“Ngươi đang làm gì vậy hả? Lâm Hương Viện không phải chỉ có một mình ngươi!” Bị Nhị phu nhân Lâm thị chỉ trích khiến sắc mặt Vũ di nương tái nhợt, má trái nóng rát khiến nàng không khỏi ôm mặt, trong lòng tuy không phục nhưng chỉ có thể im lặng cam chịu. Dù sao nàng cũng đã đắc tội với Tiết Phong Lan, hiện tại có nói thêm gì cũng vô dụng, không có bất kì ai tin tưởng nàng, bên cạnh lại không có trượng phu bảo vệ, Vũ di nương không khỏi cảm thấy uất ức.

Trong phòng mọi người hai mặt nhìn nhau, không ai có ý định mở miệng ngăn cản, đại phòng bên kia đang muốn đòi lại công bằng cho nữ nhĩ, nào quan tâm đến Vũ di nương có bị đánh hay không, về phần tam phòng trước giờ không thích xen vào chuyện của người người khác, đối với sự việc này họ cũng không muốn liên quan với bản thân.

Tiết lão thái thái trầm mặc giây lát rồi mới mở miệng: “Đủ rồi, muốn giáo thì về phòng đóng cửa mà giáo, còn ra thể thống gì nữa?!”

Nhị phu nhân Lâm thị cúi đầu nhận lỗi: “Mẫu thân dạy phải, con dâu xin nghe theo.”

Trong phủ này ngoại trừ Thượng thư phu nhân ra thì người Tiết lão thái thái không vừa mắt nhất chính là nàng, nhưng Thượng thư đại nhân còn có nhà mẹ đẻ khiến Tiết lão thái thái kiên nhẫn, còn nàng, nàng xuất thân từ thư hương thế gia nhưng Lâm gia ở Lăng Châu cách kinh thành khá xa, nước xa làm sao cứu được lửa gần. Hơn nữa bản thân nàng gả vào phủ chưa đến mười năm mà đã khác chết trượng phu, có trách thì trách nàng mệnh khổ, vì vậy chuyện tranh đấu hậu viện Lâm thị cũng không mấy quan tâm, dù sao nhĩ phòng cũng có người kế thừa hương hỏa.

“Được rồi, chuyện này cũng không thể trách đệ muội.” Thượng thư đại nhân nói đỡ, Tiết lão thái thái có ba nhĩ tử, đều là huynh đệ thân sinh nên tình cảm rất tốt, chỉ tiếc nhĩ đệ mệnh bạc, còn chưa nhìn thấy nhĩ tử, nữ nhĩ trưởng thành mà đã ra đi, để lại Lâm thị một mình quả phụ nuôi con, vì vậy xuất phát từ tình nghĩa, hắn cũng chưa từng bạc đãi nhĩ phòng.

“Là muội quản giáo không nghiêm, mong đại ca tha lỗi.” Chuyện đại phòng Lâm thị tuy không muốn quan tâm nhưng vì nữ nhĩ rất thân thiết với Tiết Phong Linh nên không tránh khỏi giữa bọn họ có một sợi dây ràng buộc, hơn nữa nàng cùng Thượng thư phu nhân đồng cảnh ngộ đều bị Tiết lão thái thái chán ghét nên cũng thường xuyên qua lại, đối với Thượng thư đại nhân tất nhiên là tôn kính.

“Lão gia... chuyện này thiếp có thể giải thích, thiếp không phải muốn lấy người của Tứ tiểu thư... thiếp...” Thấy sự việc đã trở nên như thế, Vũ di nương lại một mực im lặng, Phụng Lam không còn cách nào cũng đành nhận tội, thành thật còn được khoan hồng, nàng tất nhiên hiểu rõ.

“Tại sao nàng lại lấy người của Hàn Mai Các mà không hỏi qua chủ nhân là Lan Nhi chứ?!” Phương Lam thị sùng sinh kiêu, hoàn toàn không để đích nữ dòng chính vào trong mắt, nếu chuyện này để Ngự sử đại nhân biết được, truyền đến tai Thái hậu, chỉ sợ Hoàng thượng tức giận không thôi, “sùng thiếp diệt thế” là đạo lý mà bất kì người làm quan nào cũng phải tránh.

“Thiếp... thiếp quên mất... lão gia người hãy tin tưởng thiếp, thiếp không có ý mạo phạm Tứ tiểu thư đâu. Lúc đó Vân Vụ Hiên thật sự cần người... nếu không, nếu không thiếp cũng không đến Hàn Mai Các...”

“Thượng thư phủ nhiều người như vậy, tại sao lại đến lấy người của Hàn Mai Các?”

“Thiếp... vì Duy Nhi muốn ăn đào nên thiếp mới...” Phương Lam cắn môi, sáng nay nàng thấy Vũ di nương đến Hàn Mai Các lấy người giúp nàng ta trồng cây, nói là để mùa xuân có trái cây ăn, vì không muốn thua kém nên nàng cũng đến lấy không ít người, hơn nữa cây đào ở hoa viên Thượng thư phủ đã kết trái, Duy Nhi lại một mực muốn ăn, Phương Lam nào để nhit từ chịu ủy khuất?!

Nghe nhắc đến nhit từ, giọng nói Thượng thư đại nhân mềm đi không ít: “Nàng không nên cưng chiều Duy Nhi như vậy!”

Nhìn tình cảnh này Thượng thư phu nhân không khỏi nhủ mảy, nhit từ là nỗi đau lớn nhất đời nàng, năm đó mùa đông lạnh giá, nàng đang mang thai nên sức khỏe tất nhiên không bằng người thường, một trận phong hàn ập đến, sáu đó nhit từ của nàng liền... Sau chuyện đó, nàng rơi vào trầm cảm mấy năm, không thể thoát khỏi ám ảnh mất đi đứa con của mình, may mắn trượng phu đưa nàng đi gặp Trúc Tô Đại sư nàng mới có thể tiếp tục sống tiếp sinh ra hai nữ nhi xinh đẹp thế này. Không nghĩ đến hôm nay Phương Lam dám dùng nhit từ của nàng ta khiến nữ nhi nàng chịu ủy khuất, Thượng thư phu nhân nào có thể tha thứ, tuy nàng ta sinh nhit từ thì cũng chỉ là thiếp, vốn dĩ nhit từ của nàng được ghi danh dưới tên nàng nhưng nàng không muốn, nhit từ mất chưa lâu, sao nàng có thể nhận con của Phương Lam làm nhit từ thân sinh chứ?!

“Duy Nhi còn nhỏ mà đã nuông chiều như vậy, sau này chỉ sợ trở thành hoàn khó mất!”

Thượng thư đại nhân giật mình, biết động đến nỗi đau của thế tử nên đành lí trí mở miệng:

“Được rồi, nói thế nào thì cũng phải trách phạt để làm gương, Phương thị, Vũ thị tự đóng cửa suy nghĩ một tháng, về phần mọi việc trong phủ cứ giao cho Nguyệt Chi xử lí đi. Hơn nữa về sau người của Hàn Mai Các bất kì ai cũng không được đụng đến, Lan Nhi đi lại bất tiện, mọi người phải hiểu rõ điều này...”

Tiết lão thái thái nghe thấy lời Thượng thư phu nhân không khỏi tức giận, lại bị nhit từ ngăn cản nên cũng không tiện nói gì, nhit từ dù sao cũng đang dưỡng bệnh, nàng không muốn chọc giận nhit từ, liếc mắt nhìn Phương Lam nơi đó, không khỏi ôm tâm trạng buồn bực ra về.

Tiết lão thái thái đi không bao lâu thì Lâm thị cùng Vũ di nương cũng xin phép ra về, tam phòng thấy vậy cũng lần lượt rút lui, bữa cơm còn chưa bắt đầu mà mọi người đã đi gần hết, lúc này Xuân Cầm cùng đám nha hoàn dọn thức ăn lên bàn, sau đi đến bên cạnh Tiết Phong Lam nói Thiên sơn Tuyết liên đã có Trần ma ma trông coi nên khuyên nàng trở lại hầu hạ Tứ tiểu thư.

Tiết Phong Lan mong còn không được, nàng đã dùng bữa rồi nên cũng không có tâm trạng ở lại đây diễn kịch cùng Tiết Phong Linh, vì vậy xin phép phụ mẫu, Thượng thư đại nhân không cản nên Xuân Cầm liền bế nàng trở lại Hàn Mai Các, để lại ánh mắt phức tạp của Tiết Phong Linh dõi theo bóng lưng nàng.

Dùng bữa xong ai về nhà nấy, Thượng thư phu nhân vốn muốn ở lại chăm sóc trượng phu nhưng nhìn ra vẻ mặt mệt mỏi của nàng, Thượng thư đại nhân bảo nàng nên về nghỉ ngơi, Tiết Phong Linh cũng ở bên cạnh khuyên can nên nàng cũng đành nghe theo. Mẫu tử hai người đi đến cửa Thanh Vân Hiên thì nữ nhi lại kéo lấy tay áo nàng, Thượng thư phu nhân không khỏi nhìn nữ nhi, dưới ánh trăng, nụ cười Tiết Phong Linh muôn phần rực rỡ, dung nhan xinh đẹp kiêu diễm không gì có thể diễn tả, đôi mắt to tròn động lòng người khiến người làm mẫu thân như Thượng thư phu nhân nhìn không khỏi có chút ngẩn ngơ.

“Mẫu thân... tối nay Linh Nhi muốn ngủ với người...”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Người đáng tin tưởng

Đêm, tĩnh lặng, mọi người đều đang chìm vào giấc ngủ, ánh sáng mặt trăng chiếu thẳng vào song cửa, trong phòng tối đen như mực, nương nhờ ánh sáng yếu ớt thấy được tiểu nữ hài đang nằm trên giường, yên tĩnh khiến người khác nghĩ nàng đang ngủ nhưng đôi mắt lại một mảnh thanh minh.

Tiết Phong Lan trần trọc khó ngủ nhìn trần nhà, mặc dù trong lòng không muốn nghĩ đến những chuyện vừa xảy ra cứ liên tiếp xuất hiện trong đầu nàng, nàng trùng sinh chưa đến hai ngày thế mà sóng gió không ngừng ập đến, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Nàng tuy là người trùng sinh nhưng ngày ngày phải đối mặt với âm mưu của Tiết Phong Linh, đề phòng người trên kẻ dưới của Thượng thư phủ, một người đáng để tin tưởng cũng không có, lòng sớm đã chứa đầy thù hận, một cuộc sống như vậy thì có ý nghĩa gì?!

Thân thể mệt mỏi khiến ánh mắt nàng trở nên mơ hồ, bàn tay nhỏ bé đưa lên che lại đôi mắt, một dòng lệ vô thanh vô tức chảy ra, im lặng biến mất trong

màn đêm.

Tiết Phong Lan nàng chỉ muốn có một cuộc sống bình thường như bao người khác, không làm tiểu thư danh môn, không cần giàu sang phú quý, tách biệt với chốn đô thị phồn hoa này, thế nhưng lão Thiên không cho nàng được như nguyện. Sống một đời nàng sớm đã không màng đến địa vị quyền thế, vàng bạc châu báu thì thế nào, mẫu nghi thiên hạ thì đã sao, bản thân nàng cũng đâu được hạnh phúc? Tuy nhiên nàng lại không thể buông bỏ hận thù của bản thân, bởi vì đã chịu tổn thương quá nặng nề, cho dù muốn trốn tránh cũng không thể, hận thù đã ăn mòn trái tim nàng, chỉ cần nhìn đến gương mặt của Tiết Phong Linh, những kí ức đau khổ mà nàng phải chịu liên hiện về, dù là kỳ trân dị thảo cũng khó có thể chữa trị.

Tuyết Mai, Hồng Hương, Ngọc Lâm... rốt cuộc Tiết Phong Linh có bao nhiêu con chó trung thành bên người?!

Đã trải qua một kiếp nhưng nàng vẫn khó có thể tin được, cho dù nàng ta thông minh, cho dù nàng ta trưởng thành sớm hơn những đứa trẻ đồng trang lứa khác nhưng sự thật không thể bác bỏ, Tiết Phong Linh chỉ là một nha đầu mười hai tuổi, làm sao có thể độc ác như thế, ngay cả muội muội thân sinh của bản thân cũng không buông tha.

Gia đình quyền quý, tranh giành đấu đá là chuyện thường tình, Tiết Thanh Liên tuy lợi dụng nàng nhưng chưa bao giờ dám giờ trò xấu xa đối với nàng, còn Tiết Lan Hương, tuy rằng luôn bày mưu hãm hại nàng nhưng cũng có chừng mực, không dám đưa nàng vào chỗ chết, những chuyện đó nàng cũng lười phải tính toán với bọn họ, dù sao thì giữa các nàng cũng không có bất kì liên hệ mật thiết. Nhưng Tiết Phong Linh không giống vậy, nàng cùng nàng ta là tỷ muội đồng phụ đồng mẫu, cùng chảy chung một dòng máu, dù nàng ta có chán ghét nàng thế nào thì tình tỷ muội vẫn còn đó, sao nàng ta có thể nhẫn tâm hạ thủ?!

Nước mắt sớm đã được lau khô, Tiết Phong Lan ngồi dậy dựa lưng vào thành giường, ánh mắt dán vào chiếc giường tre mà Xuân Cầm đang nằm đó, nhẹ giọng gọi: “Xuân Cầm tỷ.”

Giọng nói nhẹ nhàng vừa cất lên liền biến mất không thấy tăm hơi, tuy là rất nhỏ nhưng giữa màn đêm tĩnh lặng Xuân Cầm tất nhiên nghe thấy rõ ràng, nghĩ rằng Tiết Phong Lan có chuyện gì nên vội vàng xuống giường, đi đến bên bàn thấp nệm, nháy mắt căn phòng bừng sáng hẳn ra.

“Tiểu thư, làm sao vậy?”

Bởi vì đôi chân nàng đi lại bất tiện, buổi tối không có người bên cạnh thì sẽ trở nên khó khăn vì vậy Xuân Cầm đã xin phép mẫu thân buổi tối có thể ở bên cạnh nàng, mẫu thân đương nhiên không phản đối, tìm kiếm trong nhà kho Xuân Cầm phát hiện ra một chiếc giường tre nhỏ nên đã đem nó đặt trong phòng, để có thể thuận tiện chăm sóc nàng. Chiếc giường không chiếm diện tích quá lớn, tuy nhỏ nhưng chỗ đủ để Xuân Cầm có thể nghỉ ngơi, đây là chiếc giường lúc nhỏ mà Tiết Phong Lan hay chơi đùa trên đó, bằng tre nhưng rất chắc chắn, dễ hơn năm năm mà vẫn không có gì đáng ngại.

“Tỷ còn chưa ngủ sao?”

Ánh nến lập lờ, không gian yên tĩnh, ánh mắt nàng tĩnh lặng, không một tia gợn sóng nhưng trong lòng sớm đã một trận phức tạp.

Trên dưới Thượng thư phủ đều có người của Tiết Phong Linh, ngay cả tam phòng không màng quyền thế cũng có người của nàng ta bên cạnh giám sát, Hàn Mai Các của nàng, sợ rằng không đơn giản là chỉ có một mình Hồng Hương đi? Một trận gió thổi qua, thân thể nàng nhin không được mà run lên, Tiết Phong Lan chán ghét cảm giác như thế này, cảm giác bất lực bị nắm trong lòng bàn tay, nhưng nàng có thể làm gì, địch trong tối ta ngoài sáng, nàng sớm đã không thể tin tưởng bất kì ai ngoại trừ bản thân nàng.

“Nô tì vẫn chưa, tiểu thư có chuyện gì sao?” Thân ảnh nho nhỏ bị bóng tối bao trùm dần hiện ra dưới ánh sáng của ngọn nến, Xuân Cầm đi đến bên giường nhìn Tiết Phong Lan, gương mặt thanh lệ không biểu tình, đôi mắt mơ màng không rõ khiến người khác không biết nàng đang nghĩ gì.

“Chúng ta... nói chuyện một chút đi!”

Xuân Cầm kinh ngạc nhưng rất nhanh liền phục hồi tinh thần, nàng nhẹ gạt đầu đồng ý, thậm chí không biết lúc nàng đang ở trong bếp thì tiểu thư đã xảy ra chuyện gì, nếu không hiện tại tiểu thư cũng không ngăn người ngồi đó.

“Xuân Cầm, tỷ có người thân sao?” Để Xuân Cầm ngồi bên cạnh nàng liền nhắm mắt ngã đầu vào vai Xuân Cầm, Xuân Cầm cao hơn nàng một cái đầu nên Tiết Phong Lan có thể thuận lợi tựa vào, trên người Xuân Cầm có một mùi hương rất dễ chịu, so với mẫu thân càng cho nàng cảm thấy ấm áp.

“Không có, ngay từ khi có ý thức nô tì đã hầu hạ bên người lão phu nhân rồi.” Ánh mắt nàng trở nên mơ màng, từ nhỏ nàng đã ở bên người hầu hạ lão phu nhân, tuổi thơ của nàng gắn liền với Thọ Minh Trạch của lão phu nhân, đối với nàng lão phu nhân không chỉ đơn giản là ân nhân mà còn là người thân duy nhất của nàng.

“Nếu có một ngày người thân của tỷ xuất hiện đến đây tìm tỷ thì sao?” Đối với thái độ lạnh nhạt của Xuân Cầm, Tiết Phong Lan bộ dạng không có gì tiếp tục hỏi.

“Người thân?” Xuân Cầm lắc đầu: “Sẽ không, trước kia họ không cần nô tì, hiện tại chẳng có lý do gì khiến họ xuất hiện để tìm lại nô tì...” Trong trí nhớ của Xuân Cầm chưa từng tồn tại hai chữ “người thân”, cho dù có thì nàng chỉ nhớ rõ bọn họ đã tàn nhẫn hành hạ thân xác nàng, nhẫn tâm bán nàng vào thanh lâu, nếu không có lão phu nhân xuất hiện, Xuân Cầm nàng sớm đã không tồn tại, làm sao nàng có thể nhớ đến đám người gọi là “người thân” của nàng mà lại làm ra chuyện cảm thù đó?!

Chuyện của Xuân Cầm nàng tất nhiên biết rõ, kiếp trước nàng đã từng nghe mẫu thân kể nhưng hiện tại nàng chẳng cảm thấy đồng tình hay thương cảm, dù sao cuộc sống chính là bất công như vậy, trên đời này cái gọi là “tình thân” vốn dĩ sẽ không tồn tại, một gia đình bình thường còn không có, nhà quyền quý làm sao có thể, mọi người đều bị tiền tài che mờ lí trí. Đối với số phận là của bản thân, từ khi sinh ra đã không thể quyết định, là một nha hoàn thì cả

đời này cũng không thể thay đổi, kẻ có tiền mới có quyền quyết định, Xuân Cầm có thể có được địa vị như ngày hôm nay cũng không phải dễ dàng.

“Xuân Cầm tỷ... tỷ thấy tỷ ta là người thế nào?”

Xuân Cầm trầm mặc, cúi đầu nhìn mái tóc đen dài đang tựa vào vai nàng, ánh mắt phức tạp không biết nên mở miệng thế nào. Tâm tư Tiết Phong Lan nàng không thể đoán được, dù sao tỷ muội hai người bọn họ tình cảm rất tốt, điều này trên dưới mọi người trong phủ đều biết, bất quá từ ngày té hồ, Xuân Cầm nhạy cảm phát hiện Tiết Phong Lan đã thay đổi, ánh mắt nàng không còn đơn thuần nữa, tận sâu bên trong tỏa ra hơi lạnh khiến người khác cảm thấy như băng hàn ngàn năm, lạnh lẽo không chút cảm xúc. Thái độ của nàng đối với Tiết Phong Lan cũng dần thay đổi, tuy bên ngoài là tỷ muội thân thiết nhưng thật hư mọi chuyện chỉ sợ người trong cuộc mới hiểu, thân là nha hoàn Xuân Cầm cũng không dám suy đoán tâm tư chủ tử, nếu nàng đã nhận Tiết Phong Lan làm chủ tử tất nhiên nàng sẽ một lòng trung thành, không hai lòng!

Tỷ muội tình thâm hay kẻ thù ngàn năm, Xuân Cầm không dám xác định.

“Tỷ cứ nói sự thật, không sao đâu.” Hiểu rõ Xuân Cầm lo lắng điều gì, Tiết Phong Lan nhẹ giọng nhắc nhở.

“Tiểu thư đừng trách nô tì nói thẳng, Tam tiểu thư tài mạo song toàn, trong mắt người khác chính là một người hoàn hảo đến không thể hoàn hảo hơn, thế nhưng... Tam tiểu thư không hề đơn giản như vậy, nô tì sống trong phủ mười mấy năm, gặp không ít loại người, nhưng người giỏi che giấu nhất chỉ sợ là Tam tiểu thư!” Nàng hầu hạ bên người Thượng thư phu nhân sáu năm, đối với tỷ muội Tiết Phong Lan tất nhiên hiểu rõ không ít, tính tình Tứ tiểu thư hiếu động không màng danh lợi, trong mắt người khác chính là nghịch ngợm, không biết lễ nghĩa, nhưng trong lòng nàng Tứ tiểu thư chính là đơn thuần thiện lương, không giống những người giả nhân giả nghĩa. Về phần Tam tiểu thư, từ nhỏ đã thông minh hơn người, tài hoa xuất chúng, cung kính với tổ mẫu, hiếu thảo với phụ mẫu, yêu thương muội muội... điển hình là một cháu gái, nữ nhi, tỷ tỷ hoàn hảo trong mắt tất cả mọi người nhưng nếu không phải lần đó nàng vô tình phát hiện, chỉ sợ ngay cả bản thân nàng cũng bị lừa, bất quá chuyện đã qua lâu Xuân Cầm cũng không muốn nhớ lại.

“Tiểu thư, nô tì không biết trong lòng người đối với Tam tiểu thư, đối với Thượng thư phủ là cảm giác gì... nhưng xin đừng quá tin tưởng bọn họ, nô tì bị chính người thân của mình bán đi, nên nô tì không muốn tiểu thư bị tổn thương... bởi vì... người là chủ tử của nô tì.” Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm, vì nàng từng là nha hoàn của Thượng thư phu nhân nên tâm tư của phu nhân, nàng cũng xem như hiểu rõ, phu nhân tuy yêu thương Tứ tiểu thư nhưng rõ ràng trong lòng phu nhân Tam tiểu thư quan trọng hơn bao giờ hết, vì Tứ tiểu thư được Thái hậu cưng chiều mà phu nhân lại dành tình thương cho Tam tiểu thư nhiều hơn, nếu có thể lựa chọn chỉ sợ phu nhân sẽ chọn Tam tiểu thư thay vì Tứ tiểu thư.

“Tiểu thư...”

“...”

“Tiểu thư?”

“...”

Gọi một lúc lâu không nghe thấy Tiết Phong Lan lên tiếng, Xuân Cầm không khỏi nhìn xuống, phát hiện tiểu nữ hài an tĩnh ngủ, hơi thở đều đều, gương mặt to tròn đáng yêu khiến người khác nhìn không được muốn nheo, chắc hẳn tiểu thư đã mệt rồi nên mới ngủ gật như vậy. Đỡ Tiết Phong Lan nằm xuống giường, Xuân Cầm lấy chăn đắp cẩn thận cho nàng, nhìn nàng bị bọc như cái bánh bao thịt Xuân Cầm nhìn không được cười khế, đến bên bàn thồi tắt nến sau đó về lại chiếc giường tre tiếp tục yên giấc.

Tiết Phong Lan nắm chặt góc chăn, quay người vào bên trong, đôi mắt nhắm lại giờ đây đã mở to, sáng hơn bất cứ vì sao nào trên bầu trời. Kể từ khi trùng sinh nàng không dám đặt lòng tin quá nhiều vào bất kì người nào, bởi vì từng bị phản bội, một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng thể nhưng lần này, Tiết Phong Lan nàng muốn tin tưởng một lần, nàng tin tưởng ánh mắt nhìn người của bản thân, chỉ mong Xuân Cầm không khiến nàng thất vọng.

Xuân Cầm, cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Mẫu thân cho gọi

“Tiểu thư, tóc người thật đẹp.” Cầm lược chải mái tóc đen dài so với tơ lụa còn mềm mại hơn khiến Xuân Cầm yêu thích không nỡ buông tay.

Ngồi trước gương đồng, Tiết Phong Lan nhìn gương mặt phản chiếu trong gương, ánh mắt nàng không khỏi tối đi, sóng gió bắt đầu nổi lên. Gương mặt thanh lệ động lòng người, người khác nhìn một lần liền khó quên, đôi mắt trong suốt tinh lặng như nước hồ thu, lại tựa như biển, sâu không lường được, làn mi thon dài như cánh bướm đang e thẹn rũ xuống, mày tựa như họa, vô cùng xinh đẹp, chiếc mũi nhỏ nhắn, tinh tế lay động nhãn tâm. Tuyệt sắc giai nhân, cho dù thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể diễn tả được sắc đẹp của nữ tử trong gương, nàng tựa như đóa hoa nhỏ đang e ấp khiến người khác cảm lòng không được mà muốn hái.

Tiết Phong Lan đưa tay sờ lên gương mặt của bản thân, nữ nhân ai lại không muốn mình xinh đẹp, ngay cả nàng cũng không ngoại lệ, từ khi còn nhỏ mọi người đều nói sau này lớn lên nàng nhất định sẽ là một đại mỹ nhân, hồng nhan họa thủy, nàng vốn dĩ đã rất chờ mong, thế nhưng... có ai có thể nói cho

nàng biết, cái nàng chờ mong bấy lâu nay rốt cuộc là gì?!

Tỷ tỷ hăm hại, phụ mẫu không đau, tổ mẫu ghét bỏ, ngay cả trượng phu của nàng... cũng đem nàng thành vật thể thân cho tỷ tỷ! Tiết Phong Lan tự nhận nàng chưa từng làm việc gì trái với luân thường đạo lý có lỗi với bọn họ để khiến bọn họ hận nàng mà đối xử với nàng như thế?!

Trong mắt tất cả bọn họ nàng chỉ đơn giản là một hạt cát, cho dù nàng làm tốt mọi thứ thì vĩnh viễn cũng không bằng một góc của Tiết Phong Linh, cũng đúng thôi, nàng chỉ là một kẻ tàn phế, trên đời này ai lại lựa chọn kẻ tàn phế thay vì người lành lặn chứ?!

Bất quá... đó đâu phải lỗi của nàng?

Tiết Phong Lan không cam tâm, chỉ vì gương mặt này... ngoại trừ đôi mắt, tất cả mọi thứ trên gương mặt nàng bao gồm mũi, mày, mí, môi... đều giống hệt Tiết Phong Linh khiến nàng hận không thể dùng một dao rạch nát gương mặt này, nhưng nàng không thể, vì có thể thuận lợi báo thù, gương mặt này chính là vũ khí của nàng, huống hồ nó vốn dĩ thuộc về nàng, kẻ không nên mang gương mặt này trên người phải là Tiết Phong Linh!

Tiết Phong Linh tước đoạt hết mọi thứ của nàng, nàng sẽ lấy lại toàn bộ, nàng ta thiếu nàng một, nàng tất nhiên sẽ trả gấp mười, nếu không thì phụ tấm chân tình của nàng ta, Tiết Phong Lan nàng cũng cảm thấy áy náy.

“Tiểu thư, đã xong rồi.” Xuân Cầm hài lòng nhìn tác phẩm của bản thân, mái tóc dài được búi hai bên tạo thành hai cục tròn tròn vô cùng đáng yêu, tạo cảm giác hồn nhiên của nữ hài tử.

Vốn dĩ là gương mặt xinh đẹp nhưng hiện tại thêm vài phần đáng yêu, tình nghịch, vô cùng thích hợp với độ tuổi của nàng, Tiết Phong Lan gật đầu mỉm cười.

“Tiểu thư, lúc này người đang ngủ thì người của phu nhân có đến nhưng nô tì không cho nàng làm phiền nên nàng bảo lát nữa nàng sẽ đến.”

Xuân Cầm vừa dứt lời cánh cửa phòng liền mở ra, một thiếu nữ vận hồng y bước vào đi đến trước mặt Tiết Phong Lan, dịu dàng hành lễ.

“Nô tì ra mắt Tứ tiểu thư, hôm nay thấy sắc trời tốt nên phu nhân cho gọi tiểu thư đến hoa viên cùng người ngắm cảnh.”

Trong Nguyệt Vân Các, Xuân Cầm là nha hoàn nhất đẳng nhưng hiện tại nàng đã sang hầu hạ Tứ tiểu thư, Thượng thư phu nhân không có người hầu hạ tất nhiên sẽ trọng dụng Xuân Đào, nghĩ đến thái độ vừa rồi của Xuân Đào với nàng, lại nhìn nàng ta đang dịu dàng nơi đó, Xuân Cầm không khỏi thay đổi sắc mặt, cố gắng kìm chế cơn giận của bản thân.

Xuân Đào - nha hoàn nhị đẳng của Nguyệt Vân Các, tính tình điềm tĩnh hoạt bát, không thích giao tiếp với ngoại viện, luôn giữ khoảng cách đúng mực của một nha hoàn.

Tiết Phong Lan cầm lấy cây trầm phi thủy trong tay, nghiêm túc đánh giá, chiếc trầm hình hoa mai, cánh hoa màu xanh bằng phi thủy trong suốt được làm tinh tế, nhìn vào đã biết là không phải đồ rẻ tiền, thân trầm bằng mát lạnh khiến nàng tay lạnh run, ánh mắt nàng lạnh đi vài phần, đưa cây trầm cho Xuân Cầm bên cạnh.

Xuân Cầm hiểu ý nhận lấy, Xuân Đào vốn dĩ thấy Tiết Phong Lan không bận tâm đến nàng thì không khỏi buồn bực nhưng thấy tình cảnh này tưởng rằng bản thân nàng sắp được ban thưởng nên lộ vẻ mặt vui mừng, nàng sớm đã nghe nói đến tính tình của Tứ tiểu thư, đối xử với nha hoàn đều rất tốt, trước kia Lục Ý của Hàn Mai Các còn đến trước mặt nàng khoe khoang là Tứ tiểu thư ban thưởng cho nàng ta không ít thứ tốt khiến nàng ghen tỵ không thôi!

Hôm nay Tiết Phong Lan mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, thanh y mang theo hương thơm của cỏ cây, cho người khác cảm giác thoải mái, làn váy thêu một đóa hoa sen lớn, chỉ màu trắng dùng để thêu hoa càng làm nổi bật lên đường thêu tinh xảo, kết hợp với chiếc trầm phi thủy cùng màu càng khiến cho nàng trở nên xinh đẹp, người khác nhìn vào không khỏi lầm tưởng nàng là tiên nữ của thiên nhiên, không dám lộ vẻ bất kính.

“Xuân Cầm, thấy chiếc trầm này thế nào?” Ngắm mình trong gương, Tiết Phong Lan vui vẻ mở miệng.

“Rất hợp với tiểu thư!” Xuân Cầm gật đầu, nhìn gương mặt của Xuân Đào vốn từ vui mừng sớm đã chuyển sang tái nhợt thì trong lòng không khỏi cảm thấy thoải mái.

Nhìn tiểu thư đang nở nụ cười, tuy nàng im lặng không nói gì nhưng Xuân Cầm vẫn có thể hiểu ý, khẳng định lúc này tiểu thư đã nghe nhưng lời nói đó của Xuân Đào nên hiện tại là đang trút giận thay nàng, thời gian bọn họ tiếp xúc không nhiều nhưng Xuân Cầm cũng tương đối hiểu rõ tính tình của Tiết Phong Lan. Loại người ngu ngốc như Xuân Đào, dù có che giấu tốt cũng không qua được mắt nàng, huống hồ là tiểu thư, nhìn Tiết Phong Lan chỉ là một nha đầu mười hai tuổi nhưng nếu đơn giản như vậy thì Xuân Cầm nàng tình nguyện đi theo sao?!

Nửa canh giờ trước, Xuân Đào phụng lệnh Thượng thư phu nhân đến mời Tiết Phong Lan đến hoa viên, Tiết Phong Lan lúc đó đã sớm dậy nhưng nàng không có tâm trạng dạo hoa viên nên mới giả vờ ngủ, không nghĩ lại nghe đến những lời khó nghe của Xuân Đào. Điều này khiến ấn tượng của nàng về Xuân Đào rất không tốt, kiếp trước nàng không có quá nhiều chuyện trong phủ, hơn nữa Xuân Đào chỉ là một nha hoàn nhỏ nhọ không đáng bận tâm nên cho dù có gặp gỡ thì Tiết Phong Lan không có đặt vào lòng.

“Tứ tiểu thư... phu nhân đang đợi.” Thấy Tiết Phong Lan không để mắt đến sự tồn tại của nàng, Xuân Đào tuy tức giận nhưng vẫn nhẫn nhịn, không dám chọc giận Tiết Phong Lan.

Tiết Phong Lan không mở miệng, cũng không có ý định mở miệng, nàng đưa hai tay về phía Xuân Cầm, ý đồ muốn Xuân Cầm bế, sau đó hai người rời khỏi phòng đi ra bên ngoài, để lại một mình Xuân Đào uất ức nơi đó rồi cũng nhanh chóng đuổi theo sau.

Sắc trời hôm nay rất tốt, bầu trời trong xanh màu nắng, tuyết đã tan không ít, tuy vẫn còn hơi lạnh nhưng không khí ấm áp của mặt trời khiến người khác cảm thấy thoải mái, mùa đông sắp qua, mùa xuân trăm hoa đua nở cũng sắp đến, hoa trong hoa viên cũng bắt đầu có nụ, một số loài hoa nở sớm khiến không gian rực rỡ đầy màu sắc.

Lương đình bên hồ mát mẻ, cá dưới nước tung tăng bơi lội, tiếng đàn êm dịu truyền đến, càng đến gần tiếng đàn càng rõ ràng, trong đình có ba bốn bóng dáng nơi đó, Tiết Phong Lan phát hiện Thượng thư phu nhân đang ngồi thưởng trà, trên người khoác áo lông bạch hồ, vừa mềm mại vừa ấm áp, vốn dĩ gia đình bình thường hiếm có miếng da bạch hồ nhỏ để may y phục, huống hồ còn là một miếng da lớn may luôn cả áo khoác, thế nhưng những thứ này ở Thừa tướng phủ lại không ít.

“Mẫu thân...”

“Lan Nhi đến rồi, mau ngồi.” Thấy nữ nhi đến, Thượng thư phu nhân vui mừng không thôi, phát hiện nữ nhi một thân y phục mỏng manh, mặc dù xinh đẹp khiến người khác không dời mắt nhìn nàng không khỏi đau lòng trách cứ: “Thời tiết vẫn còn lạnh, sao con lại không mặc thêm áo khoác.”

“Lan Nhi không sao.” Tiết Phong Lan ngồi bên cạnh Thượng thư phu nhân, gương mặt nở nụ cười nhợt nhạt, Trần ma ma bên cạnh pha cho nàng một chung trà nóng, hương thơm hoa nhài nhàn nhạt tỏa khắp nơi trong lương đình, mùi hương khiến nàng cảm thấy thoải mái.

Thượng thư phu nhân không yên tâm, nắm lấy đôi tay nhỏ bé của nữ nhi, từ tay truyền đến cảm giác lạnh lẽo khiến nàng giật mình, vội vàng phân phó nha hoàn mang áo khoác lông đến cho nữ nhi.

“Nha đầu ngốc, con không được cãi nường.” Tiết Phong Linh mỉm cười gật đầu, bộ dạng nữ nhi nhu thuận khiến Thượng thư phu nhân hài lòng.

Một lúc sau Xuân Đào mang áo khoác lông bạch hồ đến, bạch hồ tuy không quý như bạch hổ nhưng cũng khó mà tìm được, Thượng thư phu nhân là tiểu thư của Thừa tướng phủ, huống hồ còn là đích nữ, do dòng chính phu nhân sinh ra, Thừa tướng lại hết mực cưng chiều nữ nhi, hằng năm đều gửi không ít quà đến cho nữ nhi cùng hai cháu gái, áo khoác lông là một trong những món quà được gửi đến.

“Á!” Xuân Đào đi đến bên cạnh định khoác áo lên người cho Tiết Phong Lan, không ngờ lại trượt chân đụng vào cạnh bàn khiến chung trà ngã xuống, đổ vào áo khoác làm ướt một mảnh áo.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Ngăn cản

Áo khoác lông bạch hồ bị ướt một mảnh, dưới nền lông trắng tuyết càng làm nổi bật lên vết nước trà, áo lông vốn dĩ khó giặt, nếu không phải biết cách giặt cẩn thận thì sẽ mau hỏng, hiện tại lại càng khó làm sạch hơn, vốn là một chiếc áo khoác quý giá thế mà nhanh chóng trở thành một phế phẩm.

“Phu nhân tha tội, phu nhân tha tội, nô tì thật sự không cố ý...” Xuân Đào vội vàng quỳ xuống xin tha, tay cầm lấy áo khoác lông run lên khiến người khác nghĩ rằng nàng đang sợ hãi.

Ánh mắt mọi người thương tiếc nhìn Xuân Đào, trong lòng không khỏi cảm thấy thương xót thay nàng, mấy ngày nay những người đắc tội với Tứ tiểu thư đều không có kết quả tốt đẹp gì, đầu tiên là Tuyết Mai bị đánh năm mươi đại bản, kế đến là Hồng Hương bị nhốt ở phòng củi ba ngày, sau đó đến Phương di nương, Vũ di nương... hiện tại lại đến Xuân Đào, mặc dù nàng chỉ bất cẩn làm đổ nước trà lên áo khoác, tuy áo khoác lông quý giá nhưng cẩn thận giặt sạch thì sẽ không có vấn đề gì.

Tiết Phong Lan lướt qua người Xuân Đào, trong lòng liền hiểu rõ, thủ đoạn nhỏ nhỏ của Xuân Đào sao có thể qua mắt được nàng? Kiếp trước nàng không có ấn tượng gì với Xuân Đào thế nhưng kiếp này, nàng ta khiến nàng chán ghét hết lần này đến lần khác, đầu tiên là việc đến phòng nàng ra oai, nàng cũng đã trút giận thì xem như bỏ qua, không ngờ nàng ta lại ghi hận, nàng thân là chủ tử tất nhiên có quyền trách phạt nha hoàn, nàng ta dựa vào đâu mà ghi hận nàng, nàng cũng không quan tâm. Dù sao hiện tại Xuân Đào đã đắc tội nàng, mặc kệ nàng ta cố ý hay vô tình thì nàng tuyệt đối cũng không buông tha, Tiết Phong Lan nàng không phải thánh mẫu, kẻ muốn hại nàng, chẳng lẽ nàng phải mở đường sống cho kẻ đó đi hay sao?!

Bản thân nàng không phải tiểu nhân nhưng nàng cũng không thừa nhận mình là quân tử, những người như Xuân Đào nếu không loại bỏ thì sau này sẽ để lại hậu quả nặng nề, không ai biết được nàng ta sẽ làm ra sự việc gì để hãm hại nàng chỉ vì mục đích ngày thơ đó?!

Thượng thư phu nhân cẩn thận xem xét Tiết Phong Lan, phát hiện nữ nhi không có việc gì mới yên tâm thở ra, chung trà Trần ma ma vừa pha xong khói còn bốc nghi ngút, may mắn không đổ vào người nữ nhi, nếu không...

Ánh mắt nhìn Xuân Đào đang quỳ đó, bất đắc dĩ lắc đầu, thường ngày Xuân Đào thông minh cẩn thận, tuy không bằng Xuân Cầm nhưng cũng đáng để tin dùng, vậy nên sau khi Xuân Cầm qua hầu hạ nữ nhi, trong lúc nhất thời không tìm được nha hoàn vừa ý nên nàng đã để Xuân Đào hầu hạ, không biết sao hôm nay nàng ta lại bất cẩn như vậy.

“Được rồi, Lan Nhi không sao là tốt rồi, cũng chẳng có gì to tát...” Thượng thư phu nhân mắt nhắm mắt mở cho qua, bộ dạng rõ ràng không muốn truy

cứu. Hiện tại hầu hạ nàng chỉ còn có Trần ma ma và Xuân Đào, Xuân Đào tuy không quá đáng tin nhưng nếu trừng phạt nàng ta thì nàng chẳng còn tâm phúc nào bên người.

“Đa tạ phu nhân tha mạng, nô tì tuyệt đối sẽ không dám bắt cấn như vậy nữa...” Trong lòng sớm đã dự đoán được, khi biết được kết quả Xuân Đào tắt nhiên mừng thầm, Thượng thư phu nhân là người nhân từ, thường ngày cũng không trách phạt gì nha hoàn, hơn nữa hiện tại nàng lại là nhất đẳng nha hoàn bên cạnh phu nhân, cho dù có phạt thì phu nhân cũng tuyệt đối không phạt nặng, cho nên Xuân Đào mới có lá gan làm đổ nước trà vào áo khoác lông của Tiết Phong Lan, trả mối hận lúc nãy Tiết Phong Lan dám không để nàng vào mắt.

Mở miệng ra phu nhân, khép miệng lại cũng phu nhân, nơi này chủ tử có hai người, vậy mà từ lúc mở miệng xin tha đến khi được ân xá nàng ta cũng chỉ nhắc đến phu nhân, rõ ràng là không để Tứ tiểu thư như nàng mất, trong lòng không khỏi cười lạnh, nếu nàng ta đã muốn gây sự thì đừng trách nàng tâm ngoan thủ lạt!

“Chiếc áo này là do ngoại công ban tặng phải không ạ? Lan Nhi vẫn còn nhớ rõ...” Lời nói ngây thơ thanh thuần, đôi tay nhỏ nhắn cầm lấy chiếc áo khoác bạch hồ từ tay Xuân Đào, nhìn vệt nước trà trên đó nàng mặt không biểu tình, bộ dạng nhớ lại chuyện xưa mở miệng.

Mọi năm Thừa tướng phủ đều đưa đến không ít lễ vật, đặc biệt nhân lễ nguyên tiêu, lễ vật lại càng nhiều, ngày đó là sinh thần của Thượng thư phu nhân, vì yêu thương nữ nhi nên Thừa tướng đại nhân tuy tuổi đã cao nhưng vẫn đích thân đi săn, nhằm muốn cho nữ nhi những chiếc áo khoác lông thú thật đẹp. Thế nhưng không may năm đó tuyết vừa tan, khí trời vẫn còn lạnh, Thừa tướng đại nhân lại một người một ngựa đi săn, mấy ngày sau trở về trên người hần thương tích không ít, thậm chí suýt nữa mất mạng thế nhưng vẫn vui mừng vì có được lông thú để may áo cho nữ nhi nhân ngày sinh thần của nàng.

“Lan Nhi trí nhớ thật tốt, đúng là lễ vật ngoại công đưa đến...” Nhắc đến Thừa tướng đại nhân, Thượng thư phu nhân không khỏi mỉm cười, nữ nhi đều là áo bông nhỏ của mẹ nhưng nàng thì lại khác, bản thân nàng từ nhỏ đã mất mẹ, phụ thân một tay nuôi lớn, tuy trong phủ có không ít thê thiếp nhưng hẳn đối với nữ nhi là nàng vô cùng tốt, chỉ hận không thể cho nàng muốn ngân sừng ái.

“Vâng, Lan Nhi nhớ có một năm ngoại công vì muốn có quả sinh thần cho mẫu thân đã không màng đến tính mạng bản thân đi vào rừng sâu săn thú. Ngoại công thật sự dũng cảm, Lan Nhi còn nhớ khi đó muốn ngoại công dạy cho con cưỡi ngựa bắn cung nữa...” Tiết Phong Lan nghiêng đầu hồi tưởng, bộ dạng hoàn toàn không biết bản thân nàng đã đụng chạm đến nỗi đau của Thượng thư phu nhân.

Tiết Phong Lan tuy không dám xác định Thừa tướng đại nhân vì lần đi săn thú nào mà bị thương thế nhưng nàng nguyện đánh cược một lần, chỉ cần đánh vào đòn tâm lý của mẫu thân, Xuân Đào còn không sợ sẽ bị phạt sao?!

Vì muốn nữ nhi vui vẻ mà an nguy của bản thân cũng không màng, hành động anh dũng của Thừa tướng đại nhân cũng khiến cho mọi người trong kinh thành có không ít lời đồn, Thừa tướng quả cung chiêu nữ nhi, một số người chê trách, cũng có một số người thầm khen thế nhưng đối với Thượng thư phu nhân, nàng thân là nữ nhi lại bất phụ thân phải vất vả vì nàng, nàng hiển nhiên áy náy. Thời gian đó nàng về nhà mẹ đẻ ở một thời gian để thuận tiện chăm sóc phụ thân, từ nhỏ bên cạnh nàng chỉ có phụ thân, tình thân không hề đơn giản, tuy nàng trưởng thành và gả đi nhưng phụ thân mãi là một vị trí không người có thể thay thế, với những lễ vật mà phụ thân đưa đến, nàng đều một mực trân trọng, chiếc áo khoác lông bạch hồ cũng vậy, từ trước đến nay nàng chưa từng lấy ra, không ngờ vừa lấy ra lại trở nên thế này!

Ánh mắt Thượng thư phu nhân tối đi không ít, nhìn chiếc áo khoác trên tay nữ nhi, trong lòng không khỏi tự trách, tức giận mở miệng: “Xuân Đào làm hỏng áo khoác của chủ tử, suýt nữa khiến tiểu thư bị thương, nếu không phạt để làm răn thì chỉ sợ hạ nhân trên dưới Thượng thư phủ nói ta thiên vị. Xuân Đào từ nay phụ trách quét sân Nguyệt Vân Các, nội viện không được bước vào!”

Xuân Đào không thể tin được mở to mắt, vốn dĩ mọi việc đều đang nằm trong tầm kiểm soát vậy mà hiện tại... tất cả mọi thứ, nháy mắt đều bị lời nói của nàng ta phá hủy. Ánh mắt oán hận rơi vào người Tiết Phong Lan, trong lòng có chút không cam tâm nhưng lại không dám biểu hiện, dù sao nàng cũng chỉ là phận nô tì, chủ tử trách phạt nàng phải nhận mệnh... nhưng lại vì một nha đầu tàn phế mà nàng bị trách phạt, Xuân Đào sao có thể bỏ qua cho được?!

“Ánh Đông, mau đưa người xuống.” Được gọi tên, Ánh Đông ngoan ngoãn kéo Xuân Đào đang ngây ngốc ngồi đó đi khỏi lương đình, thăm than Xuân Đào ngu ngốc, đắc tội với ai không đắc tội lại đắc tội với Tứ tiểu thư, phải biết rằng Thượng thư phủ bây giờ không còn như trước nữa.

Vắng đi Xuân Đào, không khí lại trở về lúc ban đầu, Tiết Phong Lan cảm thấy tinh thần tốt hơn, lúc này tuyết bắt đầu rơi, hơi lạnh truyền đến khiến thân thể nàng không khỏi run lên, sức nhớ đến mục đích hôm nay mẫu thân gọi nàng đến liền mở miệng hỏi chuyện.

“Mẫu thân, tuyết rơi rồi, nghe Xuân Đào nói hôm nay người gọi Lan Nhi đến đây chỉ là để ngắm cảnh?”

Trần ma ma đứng một bên im lặng nhưng nàng đã thu hết thảy vào mắt, nàng là nha hoàn hồi môn của Thượng thư phu nhân, trước kia sống trong Thừa tướng phủ, thủ đoạn của bọn họ nàng đều thấy rõ ràng, Xuân Đào tuy có chút thủ đoạn nhưng lại quá ngu ngốc, bất quá Tứ tiểu thư cũng không phải loại người đơn giản, biết rõ Xuân Đào cố tình lại tương kế tựu kế, lật ngược tình thế khiến Xuân Đào bị trách phạt.

Thấy Tiết Phong Lan mở miệng hỏi mục đích ngày hôm nay, trong lòng Trần ma ma liền cảm thấy bất an, không khỏi nhớ đến sự việc tối qua, Tam tiểu thư đi đến Nguyệt Vân Các qua đêm, bởi vì trời còn sớm nên mẫu tử hai người hàn huyên một hồi, thân là hạ nhân Trần ma ma tự biết thân phận, nàng ra bên ngoài canh cửa. Trong lúc vô tình nàng đã nghe hết câu chuyện của hai người, vốn dĩ nàng không có tư cách xen vào nhưng tình hình này... Trần ma ma không khỏi có sự đề phòng với Tiết Phong Lan, Tứ tiểu thư mang lại cho nàng một cảm giác không hề tốt, nếu hiện tại phu nhân nói ra điều này chỉ sợ... vậy nên khi thấy Thượng thư phu nhân định nói thì nàng không khỏi mở miệng ngăn cản.

“Phu nhân, trời cũng đã đổ tuyết, hay là lần khác hãy cùng Tứ tiểu thư ngắm cảnh.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Mẫu thân ra mặt

Thượng thư phu nhân nghe vậy có chút kinh ngạc nhìn Trần ma ma, trong lòng không rõ tư vị nhưng nghĩ đến chuyện tối qua đầu nàng không khỏi đau lên một trận. Tối qua, Linh Nhi đột nhiên muốn ngủ cùng nàng, điều này khiến Thượng thư phu nhân lấy làm lạ, dù sao đại nữ nhi từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ biết dính người, khi lên bảy nàng đã một mình sống trong Mẫu Đơn Các, thường ngày đọc sách học đàn, so với tiểu nữ nhi quả thật là trưởng thành hơn rất nhiều.

Cả một buổi tối Linh Nhi quấn lấy nàng nói muốn nghe nàng kể chuyện, thấy nữ nhi như có tâm sự Thượng thư phu nhân cũng không đành lòng từ chối, cứ thế thời gian trôi qua, Trần ma ma bên cạnh pha trà cho hai người, trời đông giá rét lại được uống chung trà nóng hổi, quả thật là dễ chịu không ít, đôi khi Trần ma ma vẫn mở miệng góp vui, ý đồ muốn đại nữ nhi vui vẻ nhưng đến khi câu chuyện kết thúc nữ nhi vẫn là vẻ mặt buồn bã khiến người làm mẫu thân như nàng tất nhiên không tránh khỏi lo lắng. An ủi một hồi nữ nhi rồi cuộc cũng chịu mở miệng, vốn là chuyện riêng của chủ tử, Trần ma ma tuy thân cận nhưng cũng không được phép nghe vậy mà nữ nhi lại có ý hay vô tình muốn Trần ma ma ra ngoài canh cửa, điều này làm cho cảm giác nghi ngờ của Thượng thư phu nhân ngày càng lớn.

Nguyệt Vân Các của nàng là nơi thanh tịnh ít người lui tới, ngoại trừ phu quân và nữ nhi, kể cả Nhị phu nhân Lâm thị cùng Tiết Lan Hương thì không có bất kì người nào thường xuyên đến, dù sao Tiết lão thái thái không thích đứa con dâu là nàng, tam phòng lại sống biệt lập nên có thể nói so với những nơi khác trong phủ Nguyệt Vân Các của nàng nói dễ nghe là yên ắng thanh tịnh, nói khó nghe là hẻo lánh hoang vu, nên khi nhìn thấy nữ nhi bộ dạng đề phòng, Thượng thư phu nhân thật không biết làm sao. Nữ nhi từ nhỏ đã ở bên cạnh nàng nhưng lại thân thiết với Tiết lão thái thái và nhị phòng, thấy nữ nhi được mọi người yêu thích nàng tất nhiên sẽ vui mừng nhưng nàng không muốn nữ nhi bị kéo vào những âm mưu của đám nữ nhân đó.

Biết được mục đích hôm nay của nữ nhi, Thượng thư phu nhân cảm thấy mệt mỏi, mặc dù nữ nhi nói là bản thân không muốn nhìn thấy mọi người tranh chấp nên mới mở miệng nhờ mẫu thân là nàng nhưng trong lòng Thượng thư phu nhân đã sớm biết tất cả mọi chuyện là do Tiết lão thái thái đứng sau, bởi vì chán ghét nàng không muốn mở miệng nhờ vả cho nên mới để nữ nhi đến thuyết phục nàng.

Lúc này nàng cảm thấy may mắn vì đã để Trần ma ma nghe hết mọi chuyện, Thượng thư phu nhân tuy xuất thân từ danh môn thế gia, những âm mưu hậu viện nàng sớm đã nhìn quen nhưng từ nhỏ nàng đã được Thừa tướng sủng ái hết mực, sinh ra hưởng muôn ngàn phú quý, muốn gì được nấy, chẳng có lí do gì khiến nàng phải tranh giành với thứ muội, tranh giành hậu viện khiến Thượng thư phu nhân vô cùng khinh thường. Trần ma ma từ nhỏ đã ở bên cạnh nàng, là nha hoàn thiếp thân của Thừa tướng phu nhân, vì lí do khó sinh mẫu thân nàng đã qua đời nên từ nhỏ Trần ma ma đã ở bên cạnh chăm sóc nàng, tuy thân phận chỉ là nhũ mẫu nhưng Thượng thư phu nhân xem Trần ma ma không khác gì mẫu thân của mình, khi gã đến Thượng thư phủ làm phu nhân, nàng vốn nghĩ sẽ không cần bận tâm đến chuyện hậu viện nhưng không ngờ mẹ chồng hết lần này đến lần khác làm khó nàng, thế thiếp trong phủ giờ thủ đoạn, mọi người đều không xem chính thể như nàng vào mắt, nếu không phải Trần ma ma có chút thủ đoạn, Phương Lam không chừng đã hạ độc thủ với nàng!

Trần ma ma là người thông minh, Thượng thư phu nhân chưa từng nghi ngờ lòng trung thành của nàng, mặc dù trong lòng không muốn nhưng dù sao nữ nhi cũng đã mở miệng, thân là mẫu thân Thượng thư phu nhân tất nhiên không đành lòng từ chối, hơn nữa sự việc này lại liên quan đến hai nữ nhi bảo bối, nếu làm lớn chuyện chỉ sợ Thái hậu sẽ ra mặt, nàng không muốn Tiết phủ xảy ra bất kì chuyện gì nên mới đồng ý.

Trần ma ma trầm mặc, biết bản thân đã phá vỡ kế hoạch của phu nhân nhưng lí trí không cho phép nàng không mở miệng, hiện tại không phải là thời cơ thích hợp để nói về vấn đề này, vốn dĩ nàng nghĩ Tử tiểu thư chỉ là một tiểu nha đầu ngây thơ, nếu phu nhân ra mặt ít nhiều vẫn thuyết phục được. Thế nhưng sự thật chứng minh, phán đoán của nàng đã sai lầm, nhìn thấy hành động ngày hôm nay của Tử tiểu thư đối với Xuân Đào, Trần ma ma có cảm giác bản thân nàng bị người mà nàng nhìn lớn lên lừa dối, chỉ sợ... người bị lừa không chỉ là một mình nàng. Chuyện Tuyết Mai có lẽ là trùng hợp, đến chuyện Hồng Hương mờ ám bị trách phạt, về chuyện của Ngọc Lâm tuy nàng không chứng kiến nhưng vẫn biết được ít nhiều, hiện tại lại đến Xuân Đào nàng mới nhìn thấu mọi chuyện...

“Ma ma...” Thượng thư phu nhân định mở miệng nhưng lại bị Trần ma ma cướp lời: “Phu nhân, mùa đông giá rét, đào trên cây vẫn chưa chín, nếu hiện tại hái xuống hẳn là không ngon.”

Lời nói ám chỉ rõ ràng, hiện tại không phải là thời cơ chín mùi để nói chuyện này, Thượng thư phu nhân không phải người ngốc nghếch sao có thể không hiểu, sáng nay nàng cùng Trần ma ma đã bàn luận về vấn đề này không ngờ hiện tại Trần ma ma lại ngăn cản, trong lòng nàng tin tưởng Trần ma ma sẽ không gây bất lợi cho nàng thế nên Thượng thư phu nhân lâm vào tình thế khó xử, nói cũng không được, không nói cũng không xong.

Bên cạnh Tiết Phong Lan trầm mặc nhìn hai người đang giằng co, hàm ý trong lời nói của Trần ma ma, Thượng thư phu nhân nghe ra sao nàng lại không nghe ra, nhưng vấn đề mà họ đang nói đến Tiết Phong Lan quả thật đoán không ra, dù sao nàng cũng không phải là con sâu trong bụng họ, rõ ràng hôm nay mẫu thân gọi nàng đến không chỉ đơn giản là để thưởng tuyết ngắm cảnh, vốn mẫu thân cũng đã định nói nhưng không ngờ Trần ma ma lại ngăn cản.

Nhận thấy ánh mắt của Tiết Phong Lan, Trần ma ma từ tốn giải thích: “Là do lúc này phu nhân muốn hái đào cho tiểu thư ăn nhưng đào vẫn chưa chín nên nô tì đã khuyên phu nhân không nên hái.”

Tiết Phong Lan như hiểu như không gật đầu, nhìn bánh quế hoa trên bàn sớm đã lạnh tanh, ánh mắt lóe lên tia sáng mở miệng: “Ma ma, bánh quế hoa trên bàn đã lạnh, thân thể con không thích hợp với những thứ mang tính hàn nên nếu không phiền, ma ma hiện tại có thể làm bánh phù dung cho con được không?” Đối với Trần ma ma, từ trước đến nay nàng vẫn luôn dùng kính ngữ, cho nên Thượng thư phu nhân cũng không nghe ra khác thường.

“Ma ma, Lan Nhi đã muốn ăn nên người hãy đi làm đi.” Thượng thư phu nhân bên cạnh cũng phụ họa, sự việc này càng để lâu càng không ổn, không bằng hiện tại nói rõ ràng.

Biết Tiết Phong Lan đã nhìn ra vấn đề nên mới mở miệng đuổi nàng đi, Trần ma ma trong lòng tránh không khỏi buồn bực nhưng khi thấy Thượng thư phu nhân cũng mở miệng, nàng lâm vào trầm tư một lát rồi cũng đành bất đắc dĩ rời đi. Tuy phu nhân đối đãi với nàng rất tốt nhưng suy cho cùng thân phận nàng cũng chỉ là một nha hoàn không hơn không kém, trước khi đi ánh mắt nàng không khỏi lướt qua bóng dáng nho nhỏ ngồi đó, hẳn là... Tiết Phong Lan sẽ không gây ra bất lợi với mẫu thân của nàng ta.

Sau khi Trần ma ma rời đi, trong lương đình cũng không xảy ra bất kì chuyện đáng nói, tiếng đàn du dương bên tai, mẫu tử hai người ngồi thưởng trà ngắm tuyết, khi con gió đông thổi qua, Thượng thư phu nhân vội vàng cầm lấy chiếc áo khoác bạch hồ khoác lên người nữ nhi, lo lắng nữ nhi bị nhiễm lạnh.

“Tuy chiếc áo này bị bẩn nhưng lông của nó rất ấm, con lại ăn mặc mong manh như vậy, cẩn thận bị cảm.”

“Vâng...” Tiết Phong Lan gật đầu, bộ dạng nữ nhi ngoan ngoãn. Trong lòng nàng đang chờ đợi, không biết là mẫu thân rốt cuộc muốn nói chuyện gì với nàng, hẳn là sự việc không đơn giản, nếu không trời đông giá rét, tại sao mẫu thân lại gọi nàng đến đây, có chuyện gì nói trong phòng không được sao?!

“Lan Nhi... nghe nói ngày hôm qua, Thái hậu ban hai nha hoàn cho con?” Chần chừ một lúc rốt cuộc Thượng thư phu nhân cũng đã mở miệng nói ra, chỉ là nàng không biết phải mở đầu như thế nào.

Ánh mắt Tiết Phong Lan nhìn nước trà trong chung, yên tĩnh không gọi sóng cát lời: “Vâng, theo như lời của hai người bọn họ thì chính là như vậy.”

Thượng thư phu nhân tin tưởng không chút nghi ngờ, dù sao bọn họ cũng là người của Thái hậu, hẳn là không có gan giả mạo mệnh lệnh của chủ tử, hơn nữa tiểu nữ nhi từ trước đến nay đều luôn thành thật, đó là nhược điểm của nữ nhi. Sống trong gia đình quyền quý, cái cơ bản nhất chính là phải biết che giấu, người họ cần đề phòng không phải là người ở bên ngoài mà chính là đám người gọi là người thân sống bên cạnh họ, may mắn tiểu nữ nhi còn có nàng bên cạnh, ít nhất dựa vào thân phận địa vị của nàng, họ cũng sẽ không dám ra tay trực tiếp với nữ nhi.

“Đúng rồi Lan Nhi, mẫu thân nghe nói, người của Thái hậu đến đây không chỉ đơn giản làm nha hoàn cho con mà còn có mục đích khác đúng không?”

“Dạ? Mục đích gì cơ ạ?” Tiết Phong Lan bày ra vẻ mặt vô tội, ánh mắt bình thản nhưng lòng nàng sớm đã không được yên bình như vậy, nếu nàng đoán không lầm, sở dĩ mẫu thân hôm nay gọi nàng đến... là muốn ra mặt thay Tiết Phong Linh đi?!

“Mẫu thân nghe nha hoàn trong viện nói, hai người họ phụng lệnh Thái hậu đến xem xét những đồ vật mà Thái hậu đã ban cho con trong những năm qua?”

Tiết Phong Lan bộ dạng tinh nghịch gật đầu: “Vâng, đúng là có chuyện như vậy, nhưng số đồ vật đó con đã đưa cho tổ mẫu, tỷ tỷ... cho nên...”

Thấy nữ nhi ngập ngừng không nói, Thượng thư phu nhân liền tiếp lời: “Cho nên hiện tại hai nha hoàn đó đến đây chính là muốn đòi lại những đồ vật mà Thái hậu ban cho con?”

“Thật ra...” Cũng không phải là đòi.

“Lan Nhi, có phải con cũng không muốn làm vậy đúng không? Dù sao tổ mẫu cùng các tỷ tỷ đều là người thân của con, nếu Thái hậu ban những thứ đó cho con thì chính là thuộc về con... chẳng có lí do gì họ phải đòi lại cả.” Thượng thư phu nhân hiểu rõ tính tình của tiểu nữ nhi, cho nên nàng mới mong nữ nhi hiểu rõ, thân là chủ tử, nữ nhi nếu không muốn truy cứu chuyện này Thái hậu tất nhiên sẽ làm theo lời của nữ nhi, dù sao Thái hậu đối với nữ nhi không đơn giản là sủng ái bình thường.

Tiết Phong Lan cúi đầu, bộ dạng cam chịu, tay sớm đã nắm chặt chiếc áo khoác khiến nó không khỏi nhăn lại, hành động này lọt vào mắt Xuân Cầm. Biết tiểu thư đang tức giận, hơn nữa con giận này không hề nhỏ nên Xuân Cầm muốn mở miệng khuyên giải nhưng mẫu tử hai người đang trò chuyện, nàng chỉ là thân phận nha hoàn tất nhiên không thể xen vào, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Thượng thư phu nhân, chỉ mong phu nhân đừng nói những lời chọc giận tiểu thư nữa.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Như Ngọc đến

Nàng không cam tâm, rõ ràng nàng cũng là nữ nhi của mẫu thân, là nữ nhi mà người mang nặng đẻ đau, thế tại sao mẫu thân lại thiên vị cho Tiết Phong Linh như thế, ngay cả chuyện này cũng ra mặt giúp nàng ta?!

Nếu là trước kia nàng sẽ không chút do dự nghe theo lời của mẫu thân, bởi vì mẫu thân là người nàng mà tôn trọng đồng thời là người có ơn sinh nàng ra và dưỡng dục nhưng trải qua một kiếp nàng sớm đã không còn đặt nặng tình thân nữa, tình thân khiến cho nàng nhu nhược yếu đuối, tình thân khiến nàng

thua trong tay Tiết Phong Linh, vậy thì tại sao nàng phải nghe bọn họ sai khiến!

Mọi thứ kiếp trước là do nàng không cần nên mới để rơi vào tay Tiết Phong Linh, khiến nàng ta được nước lấn tới, thế nhưng kiếp này mọi thứ là của nàng, dù là vì lí do gì thì nàng cũng tuyệt đối không buông tay cho nàng ta, đồ của Tiết Phong Lan nàng Tiết Phong Linh đừng hòng có được!

“Lan Nhi...” Còn chưa đợi Thượng thư phu nhân kịp nói xong Tiết Phong Lan đã mở miệng cắt lời: “Mẫu thân, Lan Nhi mặc dù muốn nhưng lực bất tòng tâm”

Không thể không nói Tiết Phong Linh quả thật là người thông minh, nàng ta biết đánh vào đòn tâm lí của nàng, muốn mẫu thân ra mặt để nàng nhận lời giúp đỡ, nếu là nàng trước kia thì mọi chuyện sẽ diễn ra theo đúng kế hoạch của Tiết Phong Linh, nàng ta chỉ cần ngồi đợi chiến thắng thuộc về mình, không phí một phần sức lực nào nhưng nàng không phải Tiết Phong Lan của quá khứ, lần này Tiết Phong Linh muốn chiến thắng từ tay nàng, không phải dễ dàng như vậy!

Tiết Phong Linh từ nhỏ đã sống trong vinh quang, hạng người ích kỷ chỉ biết đến mình như nàng ta nàng sẽ khiến nàng ta hối hận vì những chuyện đã gây ra cho nàng, nàng sẽ cướp đi mọi vinh quang thuộc về Tiết Phong Linh, để nàng ta niếm trải mùi vị mà nàng đã trải qua, cảm giác sống không bằng chết. Nàng sẽ chứng minh cho bọn họ thấy, cho dù Tiết Phong Lan nàng tàn phế cũng không hề thua kém Tiết Phong Linh, dù là tài năng, trí tuệ hay sắc đẹp, Tiết Phong Linh kiếp này mãi mãi sẽ không thắng được nàng!

Nhìn ánh mắt kiên định của nữ nhi, trong mắt Thượng thư phu nhân xẹt qua tia kinh ngạc, trong lòng có một tư vị khó nói thành lời khiến nàng không hiểu sao lại có chút áy náy nhưng rất nhanh liền biến mất, nhanh đến mức ngay cả nàng cũng lầm tưởng rằng cảm giác đó chưa từng tồn tại.

“Mẫu thân, Thái hậu cũng đã hạ lệnh, Lan Nhi dù muốn cũng khó lòng làm trái...”

Lời của Như Sương bao nhiêu phần thật bao nhiêu phần giả sao nàng lại không biết, mọi chuyện chỉ là nàng mượn tay Như Sương để tát vào mặt Tiết lão thái thái, Thái hậu làm sao biết được sự việc này mà lại trùng hợp hạ xuống mệnh lệnh, đơn giản là Như Sương đang hứa theo nàng thôi.

Thế nhưng có một số người lại đi tin tưởng, Tiết Phong Lan về mặt vô tội, họ tin cũng được, không tin cũng không sao, nàng cũng đâu thể bắt buộc họ, bắt quá lời Như Sương tuy là giả nhưng rất nhanh liền sẽ biến thành sự thật, Tiết Phong Lan tin tưởng năng lực của Như Sương nhưng nàng lại càng tin tưởng vào Thái hậu, đến lúc đó bọn họ không muốn cũng phải tin!

Nghe những lời của nữ nhi Thượng thư phu nhân tránh không khỏi nhú mày, sự việc này hiện tại xem ra không còn đơn giản nữa rồi, đây là chuyện riêng của Tiết phủ, nàng thân là chủ mẫu lại không thể giải quyết, nếu chuyện bé xé ra to, mọi người trong kinh đều biết Tiết phủ bọn họ làm ra chuyện mất mặt mũi như thế thì Thượng thư phủ còn chỗ để đứng trong kinh thành sao?!

Cổ nhân có câu: “Chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu lại đồn ngàn dặm”, lẽ vật Thái hậu ban tặng cho Tứ tiểu thư vậy mà tổ mẫu, di nương, tỷ muội các nàng lại mượn cớ chiếm làm của riêng, đức hạnh kiểu này nữ nhi Tiết gia bọn họ liệu còn ai dám lấy, chuyện này mà rơi vào tai Thái hậu chính là không đặt Thái hậu vào mặt, tội này... không phải ai cũng có thể gánh được!

“Thái hậu yêu thương con như thế, chỉ cần con muốn người nhất định sẽ nghe theo...”

“Mẫu thân... như thế mọi người sẽ nói Lan Nhi thị sùng sinh kiêu... rồi chuyện gì sẽ đồn ra nữa?”

Cho dù nàng thuyết phục được Thái hậu nhưng suy nghĩ của Thái hậu về nàng thì nàng có thể làm gì đây, mọi người sẽ nghĩ sao về nàng, thanh danh của nàng sẽ bị tổn hại... chẳng lẽ mẫu thân chưa từng nghĩ đến chuyện này sao, vì Tiết Phong Linh mà lại bỏ qua nàng, đây... thật sự là mẫu thân của nàng sao?!

Không phải lần đầu tiên, cũng không phải lần cuối cùng, đã bao nhiêu lần mẫu thân vì Tiết Phong Linh mà bỏ qua sự tồn tại của nàng, nàng cũng chưa từng oán hận, thế nhưng với tư cách là một mẫu thân, liệu người đã từng nghĩ đến cảm xúc của nàng chưa? Có lẽ là chưa từng hay cũng thậm chí là có đi chăng nữa nhưng bởi vì cảm xúc đó quá nhỏ bé, nhỏ đến nỗi như thể chưa từng tồn tại cho nên mẫu thân mới chối bỏ cảm xúc đó?!

Nàng mệt mỏi, là tổ mẫu cũng không sao, phụ thân cũng không sao... Tiết Phong Lan luôn thuyết phục bản thân nàng như thế, nhưng hết lần này đến lần khác lại là mẫu thân, người nàng yêu thương hơn cả bản thân mình? Rốt cuộc Tiết Phong Linh có gì tốt, đáng để hết người này đến người khác vì nàng ta làm tất cả mọi chuyện, chẳng lẽ nàng ta sinh ra đã là người chiến thắng còn bản thân nàng vĩnh viễn đều phải thua trong tay nàng ta sao, làm sao nàng có thể cam tâm chứ?!

Thượng thư phu nhân á khẩu không nói được một lời, lúc này một nha hoàn hốt hoảng chạy đến bên đình, vội vàng hành lễ: “Tham kiến phu nhân, tham kiến Tứ tiểu thư.”

Vốn đang có chuyện không vui, gặp nha hoàn lễ mễ liền tức giận mở miệng: “Có chuyện gì mau nói!”

“Dạ thưa, một vị cô nương đến tự xưng là người của Thái hậu, lão phu nhân bảo nô tì đến gọi phu nhân ra tiếp khách.”

“Lão phu nhân đâu?”

“Lão phu nhân nói thân thể không khỏe, đóng cửa không gặp khách.”

Không khỏe?

Tránh mặt không gặp thì đúng hơn, Thượng thư phu nhân cười lạnh, người của Thái hậu đến tất nhiên không tránh khỏi liên quan đến sự việc nàng vừa mới nói, vì vậy ánh mắt rơi vào người nữ nhi, thấy nàng lắc đầu cũng không có ý ép buộc, đứng lên đi về phía đại sảnh, đám nha hoàn cũng lần lượt kéo nhau rời đi, để lại hai chủ tớ Tiết Phong Lan nơi đó.

“Tiểu thư chúng ta...” Biết tâm trạng tiểu thư đang không vui, Xuân Cầm cũng không có ý định nói nhiều.

“Trở về.” Đại đại nhìn bọn họ diễn kịch à? Thời gian của nàng đâu có rảnh rỗi như vậy, chỉ nhìn đến Tiết Phong Linh thôi tâm trạng nàng đã không tốt, huống hồ còn ở nơi đó cùng nàng ta diễn một màn tỷ muội thân thiết!

~~~~~

Đại sảnh.

“Cô nương mời dùng trà.”

Chung trà tỏa hương thơm nhàn nhạt, khói còn đang bốc nghi ngút, nước trà trong vắt một màu, nhìn vào là biết không phải loại trà tầm thường, nói cũng phải, đường đường là Thượng thư phủ, sao có thể lấy những loại trà tầm thường ra tiếp khách chứ, chỉ là Như Ngọc nàng không dám hưởng phần phước này.

“Tam tiểu thư khách khí.” Như Ngọc gật đầu, cũng không có ý định uống trà, hôm nay nàng đến đây chỉ là truyền lời, về phần thưởng trà, nàng không có hứng thú.

Ánh mắt rơi vào người Tiết Phong Linh, không khỏi cẩn thận đánh giá nữ tử trước mặt, thân hình nhỏ nhắn, tuy chỉ mới mười hai tuổi nhưng đường cong có thừa, lam y thanh đậm dịu dàng như làn nước, làn da như ngọc, ba ngàn sợi tóc được búi cao, giữ lại bằng chiếc trâm hoa đỏ, từ trên xuống dưới, quả là tuyệt sắc giai nhân.

Dung mạo tuy giống nhưng khí chất thì không thể lẫn vào đâu được, Tiết Phong Linh rực rỡ cao quý, quả thật xứng là mẫu nghi thiên hạ, về phần Tiết Phong Lan, nàng trầm tĩnh thanh nhã, so với mẫu đơn tuy không cao quý bằng nhưng khí chất trời sinh, một loại tư vị khó mà nói rõ được.

Tiết Lan Hương ngồi bên cạnh không có ý định mở miệng xen vào câu chuyện của hai người khiến Như Ngọc không khỏi liếc nhìn nàng ta thêm vài lần, xem ra nữ nhi Tiết gia, không có người nào là đơn giản.

Nữ nhi Tiết gia cũng đã sắp đến tuổi cập kê, Đại tiểu thư Tiết Thanh Liên tuy là thứ nữ nhưng dung mạo có thừa, muốn gả cho gia đình quyền quý cũng không phải không thể, Nhị tiểu thư Tiết Lan Hương của nhị phòng tuy từ nhỏ đã mất phụ thân nhưng lại có chỗ dựa là Tiết lão thái thái, muốn lấy được lang quân như ý hẳn là không khó. Tam tiểu thư Tiết Phong Linh cùng Tứ tiểu thư Tiết Phong Lan là tỷ muội song sinh, luận dung mạo hay tài hoa đều không thua kém nhau, một trong hai người họ nhất định sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ, về phần Ngũ tiểu thư Tiết Liên Kiều của tam phòng tuy ít xuất hiện nhưng cũng là một mỹ nhân như hoa như ngọc, còn lại Lục tiểu thư Tiết Yên Hoa còn nhỏ không đáng nhắc đến nhưng đoán chừng Tiết lão thái thái đã tính toán cả rồi!

Đối với tương lai của nữ nhi Tiết gia, mỗi người đều có số phận riêng của bản thân, không phải Thái tử phi cũng là vương phi, so với gia đình khác, Tiết gia quả thật đủ may mắn, nhưng so với bọn họ chủ tử của nàng là Tiết Phong Lan không được may mắn như vậy, mang trên người đôi chân tàn phế cho dù Hoàng thượng vì Thái hậu mới nể mặt đồng ý thì Hoàng hậu cũng sẽ không thừa nhận đứa con dâu này, hơn nữa Tiết Phong Lan dường như không có ý muốn gả vào hoàng tộc.

Đối với suy nghĩ của chủ tử, Như Ngọc chỉ là phận nha hoàn nào có ý kiến, cho dù Tiết Phong Lan muốn làm gì nàng tất nhiên cũng sẽ không ngăn cản, chỉ là so với việc gả cho hoàng tôn quý tộc thì nàng muốn Tiết Phong Lan có cuộc sống an nhàn hơn.

“Chuyện nên làm...”

Tiết Phong Linh vừa dứt lời thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, người đến không ai khác ngoài Thượng thư phu nhân.

“Nếu phu nhân đã đến, Như Nhộc xin được phép vào thẳng vấn đề!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Vật hoàn chủ cũ

“Xuân Cầm, nếu ta và mẫu thân không cùng chiến tuyến thì... tỷ sẽ đứng về phía nào?”

Trên đường đến Hàn Mai Các một mảnh yên tĩnh, đường hòn dãi lót đá cuội, hai bên là những khóm hoa đang rực rỡ đầy màu sắc dưới bầu trời tuyết, tuyết đã bắt đầu rơi nhiều hơn trước, một vài bông tuyết nhỏ đọng trên nền lá xanh, mang theo hương vị của tuyết hòa vào trong sắc trời, khung cảnh đẹp đến mức chỉ cần nhìn một lần thì khó mà quên được, bất quá nó không có tác dụng gì với Tiết Phong Lan.

Khi tại vị Hoàng hậu, cảnh đẹp hơn thế này nàng cũng đã chứng kiến qua, bởi vì đã thấy quá nhiều cho nên ánh mắt sớm đã không còn thấy được những cảnh sắc đẹp thế này mà chỉ nhìn thấy rõ lòng dạ đen tối con người.

Nghe thấy lời nói của Tiết Phong Lan, bước chân Xuân Cầm thoáng dừng lại một chút nhưng sau đó lại tiếp tục tiến về phía trước, chưa dừng lại một lần nào nữa.

Kể từ khi lão phu nhân qua đời, tám năm nay nhờ có phu nhân nâng đỡ mà Xuân Cầm mới có thể đứng vững chân trong Thượng thư phủ này, dù là ít hay nhiều thì nàng vẫn mang ơn phu nhân, nhưng chuyện vừa rồi đã chứng tỏ phu nhân là đứng về phía Tam tiểu thư, thậm chí có thể vì Tam tiểu thư mà chống đối lại tiểu thư của nàng.

Giữa Tam tiểu thư và tiểu thư sớm hay muộn thì đến cuối cùng sẽ có một ngày đối đầu nhau, họ đối với nhau bằng mặt không lòng, cho dù là tỷ muội thân sinh vẫn tránh không khỏi âm mưu chôn quyền quý, kẻ trong cuộc u mê, người ngoài cuộc như Xuân Cầm sao có thể không nhìn rõ?!

Tam tiểu thư có tham vọng của riêng mình, một lòng muốn theo đuổi địa vị cao nhất của tất cả nữ nhân mơ ước - ngôi vị Hoàng hậu, điều này nàng không nói đó là tốt hay xấu, có tham vọng còn cần phải có đầu óc, dung mạo, tài hoa, không thể không nói Tam tiểu thư quả là được Thiên gia ưu ái, người bình thường khó mà hội đủ những thứ này, bởi như thế con đường phía trước của Tam tiểu thư vốn không còn xa.

Nhưng tại sao Tam tiểu thư lại không buông tha cho muội muội chính mình?

Đơn giản là bởi vì... ghen tỵ!

Nữ nhân ghen tỵ rất đáng sợ, nhất là những người mưu mô xảo quyệt như Tam tiểu thư, bởi vì Tứ tiểu thư sinh ra cùng lúc với Tam tiểu thư, được hưởng vinh hoa phú quý với Tam tiểu thư, cho dù là dung mạo, tài hoa đều không kém bản thân, điều này khiến Tam tiểu thư tràn ngập nguy cơ để phòng với muội muội này!

Vịt con xấu xí chưa bao giờ ghen tỵ với thiên nga, vì nó biết bản thân nó chỉ là một con vịt, so với thiên nga kém xa ngàn lần nên nó chỉ nhìn thiên nga với ánh mắt ngưỡng mộ. Về phần Tam tiểu thư, bởi vì có cùng gia thế, có cùng dung mạo, có cùng tài hoa nên mới không nguyện thua kém muội muội của mình, thành thật mà nói những người thế này một khi đã chiến thắng thì thật không biết sẽ đối xử với kẻ chống lại mình thế nào.

Về Tứ tiểu thư, nàng khó lòng nói rõ, sau chuyện té hồ cách đối xử của tiểu thư với tất cả mọi người đều không giống trước, ngay cả với Thượng thư phu nhân cũng khó lòng thân thiết được như trước huống hồ là với Tam tiểu thư hay người khác. Nàng không biết vì sao Tứ tiểu thư lại muốn báo thù, báo thù tuy nói nhẹ nhàng nhưng hàm ý trong đó... nặng bao nhiêu còn khó lòng mà cân lượng được.

“Xuân Cầm không phải loại bạch nhãn lang, tất nhiên sẽ đứng về phía tiểu thư, chỉ là...”

Tỷ muội đầu đá, trong lúc nhất thời khó mà nói rõ ai sẽ là người chiến thắng nhưng Xuân Cầm tin tưởng sự lựa chọn của chính bản thân nàng, Tam tiểu thư tuy đầy quý tộc nhưng tiểu thư của nàng cũng không phải loại phế vật ngồi đợi người khác tính kế!

“Chỉ là...?” Ánh mắt nàng nheo lại, lòng trung thành của Xuân Cầm nàng tất nhiên không có việc gì phải nghi ngờ, tuy nói mẫu thân đã từng là chủ tử cũ của Xuân Cầm, mặc dù giữa hai người hiện tại chỉ còn lại ơn nghĩa nhưng nếu mẫu thân thật sự chống đối nàng, Xuân Cầm thật sự không chút do dự đứng về phía nàng sao?

“Nô tì dù sao vẫn mang ơn phu nhân, thế nên... nô tì hiểu rõ tiểu thư nhất định không khiến nô tì khó xử, càng không khiến bản thân mình phải khó xử!”

Suy cho cùng giữa bọn họ đều có mối quan hệ mật thiết với phu nhân, dù là vì lý do gì thì nàng tin tưởng tiểu thư cũng sẽ không gây hại cho thân mẫu của chính mình.

“Xuân Cầm nếu có một ngày ta mất đi thì tỷ sẽ nhận chủ tử mới sao?” Tiết Phong Lan đột nhiên nói một câu khiến Xuân Cầm không khỏi lâm vào trầm tư.

“Những câu hỏi thế này tỷ còn phải suy nghĩ sao?” Nhìn Xuân Cầm bộ dạng nghiêm túc, Tiết Phong Lan nhin không được thờ dài.

Nếu là người bình thường không cần biết câu hỏi này là thật hay đùa thì hẳn sẽ không chút do dự nói những lời khiến chủ tử vui vẻ nhưng Xuân Cầm không giống vậy, lời của chủ tử nói ra nàng đều suy nghĩ nghiêm túc, dù là thật sự hay đùa giỡn nàng đều trả lời đúng theo suy nghĩ của chính mình.

“Nếu có người thích hợp Xuân Cầm tất nhiên là không uý khuất bản thân rồi.”

Hóa ra là vậy!

Kiếp trước mẫu thân mất Xuân Cầm cũng không chút do dự tự sát theo, nguyên nhân là do Xuân Cầm chường mất Tiết Phỉng Linh, cũng chường mất Tiết Phong Lan nên mới không nguyện sống tiếp, nhận các nàng làm chủ tử.

Sự thật đúng mất lòng, Tiết Phong Lan thờ dài, may mắn là nàng cũng không có ý định truy cứu vấn đề này.

Ánh mắt nàng nhìn về phía trước, đột nhiên phát hiện bóng dáng màu vàng đang lén lút ở ngã rẽ, bộ dạng hèn không thể nhanh chóng quay đầu bỏ chạy khiến Tiết Phong Lan nhíu mày, tuy chỉ là bóng lưng nhưng nàng có thể khẳng định, người đó chính là Tuyết Mai!

“Đó không phải Tuyết Mai sao?”

Nhìn theo ngón tay nàng, Xuân Cầm cũng gật đầu đồng ý: “Đúng là Tuyết Mai.”

“Chẳng phải nàng ta bị đánh năm mươi đại bản rồi sao, sao vẫn còn bộ dạng lành lặn thế kia?!” Giọng nói mang theo khó chịu khó nhận ra.

“Vốn dĩ là như vậy nhưng khi đánh được mười đại bản thì Tuyết Mai đột nhiên ngất xỉu, Tam tiểu thư bên cạnh cầu tình, lão phu nhân cũng không nỡ xuống tay thấy vậy nên liền tha cho nàng ta...” Nhớ đến sự việc này, Xuân Cầm chỉ có thể lắc đầu, chuyện của Tuyết Mai sớm đã đồn khắp phủ, tuy mọi người đều bàn tán xôn xao nhưng cũng không có người nào dám nhắc đến, dù sao mọi chuyện đại nhân giao cho lão phu nhân giải quyết thì chẳng khác nào đang gián tiếp mở đường cho hươu chạy!

“Cho nên nàng ta còn nợ lại bốn mươi đại bản?”

“Vâng, nói là nợ nhưng dường như lão phu nhân không có ý định truy cứu.”

Về đến Hàn Mai Các, Tiết Phong Lan một lần nữa ra giường, dặn dò Xuân Cầm khi nào Như Sương hay Như Ngọc đến thì gọi nàng dậy, sau đó liền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Chuyện của Tuyết Mai nàng không có ý định buông tha nhưng hiện tại không phải thời cơ thích hợp, dù sao mẫu thân cũng đang nắm quyền, không có Tiết lão thái thái cản trở thì mọi chuyện rất nhanh liền sẽ được giải quyết sớm.

~~~~~

Đại sảnh Thượng thư phủ, mỗi người đều đang đắm chìm vào suy nghĩ riêng của bản thân.

“Phu nhân cảm thấy... cách làm của Như Ngọc như vậy có thỏa đáng không?” Giọng nói dịu dàng, thanh âm như ngọc khiến người nghe cảm thấy thoải mái nhưng đối với mỗi người có mặt tại đây thì cực kỳ chói tai.

Thượng thư phu nhân tâm trạng phức tạp nhưng vẫn khách khí cho Như Ngọc một nụ cười nhẹ: “Tất nhiên thỏa đáng, Thái hậu cũng đã mở miệng, Nguyệt Chi tất nhiên sẽ nghe theo.”

“Phu nhân không hổ là cháu gái của Thái hậu, Thượng thư phủ có một chủ mẫu hiểu lý lẽ như phu nhân đây thật sự là phúc khí của Thượng thư đại nhân!” Như Ngọc gật đầu, ẩn ý trong lời nói người thông minh đều nghe ra.

Mọi chuyện trong phủ hiện tại do một tay Thượng thư phu nhân quản lý, dù sao sự việc này cũng không liên quan đến nàng cho nên Thượng thư phu nhân cũng không có ý định dài dòng với Như Ngọc, tất nhiên sẽ giải quyết mọi chuyện theo ý của Như Ngọc.

“Mẹ chồng tuổi tác đã cao, một số chuyện tránh không khỏi có chút hồ đồ, Như Ngọc cô nương không nên bận tâm!”

“Ha ha, phu nhân đừng nói vậy, vật hoàn chủ cũ vốn là tất nhiên, nô tì tin tưởng lão phu nhân cũng nghĩ vậy.”

Sau khi cho nha hoàn tiễn bước Như Ngọc ra khỏi đại sảnh, không khí đại sảnh như bị giảm đến âm độ, Tiết Phong Linh về mặt bình tĩnh, không có ý định mở miệng nói gì nhưng Tiết Lan Hương bên cạnh sớm đã không nhịn được.

“Đại thẩm hành động như vậy, tổ mẫu nhất định sẽ không vui đâu.”

Đúng là ngu ngốc!

Trong lòng Tiết Phong Linh không khỏi thầm mắng một câu, vốn dĩ thấy Tiết Lan Hương im lặng này giờ nàng còn nghĩ rằng nàng ta có chút thông minh, không ngờ ngay lúc này lại nói những lời khiến mẫu thân tức giận.

Quả nhiên sắc mặt Thượng thư cực kỳ khó coi, ánh mắt sắc bén rơi vào người Tiết Lan Hương, tuy rằng nàng cùng nhị phòng qua lại có chút thân thuộc, nàng cũng xem nàng ta như cháu gái trong nhà nhưng hôm nay, những lời nói này của nàng ta quả thật là quá phận!

“Lão thái thái không vui thì có thể làm gì, Thái hậu cũng đã ra mặt, chẳng lẽ ngươi muốn mọi người trong kinh thành đều biết chuyện tốt mà hậu viện Tiết phủ gây ra hay sao?!”

“Con...” Sắc mặt Tiết Lan Hương tái nhợt, nàng cũng không có ý định chọc giận Thượng thư phu nhân cho nên muốn mở miệng giải thích, còn chưa kịp đợi nàng nói thì đã bị Tiết Phong Linh ngăn cản: “Mẫu thân, Linh Nhi đưa người về phòng nghỉ ngơi.”

“Ừm.”

Hai người không xem ai ra gì lướt qua người Tiết Lan Hương, trong đại sảnh nháy mắt chỉ còn một mình nàng đứng đó, Tiết Lan Hương tức giận đến mức dậm chân, sau đó cũng nhanh chóng đi về phía Thọ Minh Trạch của Tiết lão thái thái.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Như Ngọc Vs Xuân Cầm

“Xin chào, ta đến để gặp Tứ tiểu thư...”

Như Ngọc cẩn thận đánh giá nữ tử trước mắt, gương mặt thanh tú, khí chất điềm tĩnh, hoàng y đơn giản mộc mạc nhưng lại vô cùng hợp với khí chất trên người nàng, ánh mắt điềm nhiên, dường như biết rõ thân phận của nàng khiến Như Ngọc tò mò không thôi.

Tuy nàng chưa gặp mặt hết tất cả nữ nhi Tiết phủ nhưng nàng có thể khẳng định nữ tử trước mắt này không phải Tiết Thanh Liên, Tiết gia Đại tiểu thư năm nay mới mười bốn mà nhìn nữ tử này hẳn là lớn tuổi hơn một chút, hơn nữa cách ăn mặc của nàng ta không có vẻ giống như những tiểu thư con nhà quyền quý.

“Cô nương là người của Thái hậu? Mời vào, tiểu thư đã dặn dò Xuân Cầm trước rồi.” Xuân Cầm mỉm cười thân thiện, tránh đường cho Như Ngọc đi vào.

Như Ngọc bước vào căn phòng, mọi thứ trang trí vẫn giống như ngày hôm qua, màn che hoa lệ, chiếc giường bằng gỗ đàn hương rắn chắc, tiểu nữ hài thân hình nhỏ nhắn đang nằm nơi đó, gương mặt yên tĩnh khi ngủ nhưng không hề che giấu vẻ đẹp sắc sảo, khí chất trên người nàng dường như không thuộc về nơi này khiến người khác muốn đến gần nhưng lại không dám.

Gọi Tứ tiểu thư là tiểu thư, tức là... nàng ta là...?

Nha hoàn?

Nữ tử này vào là biết không hề đơn giản, luận khí chất thôi cũng khó có nha hoàn nào được như nàng ta, vậy mà lại cam chịu làm nha hoàn cho Tiết Phong Lan? Điều này khiến Như Ngọc không khỏi quan sát kỹ Xuân Cầm một lần nữa, trên đời này không phải ai cũng muốn làm nha hoàn, giống như nàng, bởi vì được Thái hậu tốt bụng thu nhận nên nàng mới có thân phận như ngày hôm nay, không phải chịu khi dễ nhưng những người khác không tốt số như vậy, nếu không phải tại số phận thì nàng nghĩ nàng ta cũng không sẽ cam chịu cuộc sống này.

Đối với những người thông minh, Như Ngọc rất thương thức, hơn nữa trên người Xuân Cầm cho nàng có cảm giác giống tỷ tỷ nên thái độ Như Ngọc cũng không quá làm khó.

“Ngày hôm qua ta đến không có gặp tỷ?”

Không phải nàng nghi ngờ thân phận của Xuân Cầm nhưng cẩn thận vẫn hơn, hiện tại trên dưới Thượng thư phủ dường như đang dồn mọi sự chú ý vào chủ tử nàng, nhất là sau sự việc ngày hôm nay, hơn nữa thân thể Tiết Phong Lan không tiện đi lại, thân là nha hoàn Như Ngọc tất nhiên có trách nhiệm bảo vệ chủ tử của mình.

“Nô tì từng là nha hoàn của phu nhân, hôm qua mới sang hầu hạ tiểu thư thôi.” Đối với thái độ của Như Ngọc, Xuân Cầm có chút bất ngờ, nàng cứ nghĩ người của Thái hậu thì ít nhiều thì vẫn kiêu ngạo, nhất là những kẻ thị sủng sinh kiêu như Xuân Đào nhưng xem ra nàng đã lầm.

Phu nhân? Tức là Thượng thư phu nhân - mẫu thân của Tiết Phong Lan, cháu gái của Thái hậu?!

Đối với vị phu nhân này Như Ngọc cũng không có ấn tượng quá lớn, tuy nàng ta là cháu gái Thái hậu nhưng tính tình và cách hành xử không có vẻ gì giống với người cô của mình, làm nữ nhi Tiết Phong Lan còn muốn giống hơn. Hơn nữa ngoài miệng nàng ta đồng ý với cách làm của Thái hậu nhưng lời nói và thái độ rõ ràng đang bênh vực Tiết Phong Linh, cũng là nữ nhi, lẽ ra người làm mẫu thân không nên vì người này mà bỏ qua người kia hay gì đó tương tự vậy mà Thượng thư phu nhân từ khi mở đầu đã có ý định giúp đỡ Tiết Phong Linh, điều này khiến Như Ngọc có phần buồn bực.

Tiết Phong Linh làm người quá mức độc đoán, nàng không thích, vì lợi ích của bản thân mà bất chấp tất cả, ngay cả người thân của mình cũng không buông tha, người như vậy tốt hơn không nên làm kẻ thù.

Xuân Cầm nói nàng ta từng là người của phu nhân, Như Ngọc còn nghi ngờ rằng nàng ta qua đây làm tình báo cho Tiết Phong Linh nhưng nhìn cách nói chuyện xem ra là do bản thân nàng nghĩ nhiều.

Lúc Tiết Phong Lan tỉnh lại thì đã thấy Như Ngọc ngồi đó, bên cạnh còn có Xuân Cầm, hai người bọn họ dường như đang trò chuyện rất vui vẻ khiến người làm chủ tử như nàng khó mà có thể mở miệng xen vào.

Vốn nàng đang muốn giới thiệu nhưng hiện tại xem ra không cần nữa rồi.

“Tiểu thư, người dậy rồi à?” Thấy Tiết Phong Lan tỉnh dậy, Xuân Cầm vội vàng đi đến bên cạnh bế Tiết Phong Lan đến bên bàn ngồi xuống, Như Ngọc cũng thay nàng rót một chung trà.

Mùa đông lạnh giá khiến thân thể nàng vốn suy yếu hiện tại lại càng suy yếu hơn, ngoài trời gió thổi không ngừng, tuyết cũng đã phủ đầy mặt đất, không khí ẩm thấp khiến người khác không kịp thích ứng, nhưng bên trong phòng của Tiết Phong Lan vẫn là một mảnh ấm áp, ánh mắt nàng có chút mơ màng, con buồn ngủ dường như sắp kéo đến khiến nàng không khỏi che miệng ngáp một cái.

“Ân, Như Ngọc đến rồi à?” Uống một chung trà để lấy lại tinh thần, Tiết Phong Lan lúc này mới mở miệng.

Không hổ danh là chủ tử mà nàng lựa chọn, chỉ cần liếc một ánh mắt là biết nàng hay tỷ tỷ, điều này khiến Như Ngọc khâm phục không thôi.

Nếu Tiết Phong Lan biết được suy nghĩ của Như Ngọc chỉ sợ sẽ lắc đầu cười khổ, tuy dung mạo giống nhau nhưng tính tình của hai người khác nhau như vậy chỉ cần nhìn kỹ thì sẽ nhận ra, Như Ngọc trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười, về phần Như Surong có chút lạnh lùng, hơn nữa thời gian ở trong cung nàng ngày ngày đều đến Trường Ninh Cung thỉnh an, tất nhiên chung đụng với Như Surong, Như Ngọc hai người không ít, mới đầu nàng còn lẩn lộn nhưng sau đó rất nhanh nàng liền có thể phân biệt.

“Mọi chuyện Như Ngọc đã giải quyết xong, vật hoàn chủ cũ vốn là lẽ hiển nhiên, về phần sau này Như Ngọc xin làm phiên Xuân Cầm tỷ.” Thấy Xuân Cầm kinh ngạc Như Ngọc lại tiếp lời: “Sớm nhất là ngày mai họ sẽ mang tất cả lễ vật đã mượn hoàn trả lại, đến lúc đó phiên Xuân Cầm tỷ lập danh sách... bởi vì trong vòng hai ngày chỉ sợ Như Ngọc không thể đến Thượng thư phủ lần nữa.”

Thái hậu tuy cho phép các nàng đến hầu hạ Tứ tiểu thư nhưng muốn lập tức xuất cung không phải là chuyện dễ dàng gì, hoàng cung có bao nhiêu quy định phiền phức nói ba ngày ba đêm cũng không hết, vì vậy có lẽ là ba ngày sau hay thậm chí nửa tháng Như Ngọc cũng không dám chắc chân bản thân có thể xuất cung. Mọi chuyện nàng đã giải quyết, phần còn lại chỉ có thể nhờ Xuân Cầm, dù sao cũng chỉ là kiểm tra sổ sách, hẳn là không làm khó Xuân Cầm.

Ánh mắt Xuân Cầm rơi vào người Tiết Phong Lan, dường như đang đợi câu nói của nàng.

“Vậy thì giao cho Xuân Cầm đi.” Tiết Phong Lan gật đầu, Thái hậu không nở xa Như Surong, Như Ngọc hai người, điều này nàng có thể hiểu, hiện tại bên cạnh nàng cũng đã có Xuân Cầm bên cạnh chăm sóc, hai người bọn họ chậm trễ một hai ngày cũng không sao, mọi chuyện cũng đã được giải quyết bây giờ chỉ cần ngồi đợi kết quả, giao cho Như Ngọc hay Xuân Cầm thì cũng đều như nhau, dù sao cũng là người của nàng, nếu bọn họ đã có ý trả thì không có vấn đề gì bàn cãi nữa.

“Phiên người gửi lời cảm tạ đến Thái hậu dùm ta.” Đôi chân nàng không tiện đi lại nên cũng khó lòng mà tiến cung cảm tạ Thái hậu, đối với vị trưởng bối này Tiết Phong Lan không chỉ đơn thuần là kính trọng, thời gian sống trong cung ngày ngày nhờ có Thái hậu chiếu cố nàng, nếu không Lam Thành Vũ cũng đã sớm phế Hoàng hậu là nàng rồi. Chuyện quá khứ không nói đến, chỉ luận hiện tại cũng có đủ lý do để nàng kính trọng, đối với Thái hậu nàng còn muốn thân thiết hơn cả Thượng thư phu nhân.

“Thái hậu hiểu cho Tứ tiểu thư... nô tì nhất định sẽ chuyển lời.”

Hai người hàn huyên một hồi, thấy đã gần trưa nên Như Ngọc xin phép ra về, dù sao trong cung Thái hậu cũng đang đợi tin tức của nàng, nàng cũng không dám chậm trễ, đứng lên cáo biệt Tiết Phong Lan thì cánh tay nàng bị giữ lại, Như Ngọc còn chưa kịp mở miệng đã bị Tiết Phong Lan giành mất: “Còn một chuyện nữa...”

~~~~~

“Àm!”

“Xoảng!”

Hai thanh âm dường như cùng vang lên một lúc, bình trà hoa nằm lăn lóc dưới sàn, bên cạnh là một vài chung trà không còn nguyên vẹn đủ chứng tỏ chủ nhân của nó đang tức giận đến mức nào.

“Tổ mẫu bớt giận...” Tiết Lan Hương vội vàng mở miệng khuyên can.

“Lý Nguyệt Chi dám đồng ý điều kiện với nha đầu đó!” Nghĩ đến chuyện này Tiết lão thái thái cũng đã tức giận không thôi, Lý Nguyệt Chi mới tiếp quản một ngày mà đã khiến Tiết phủ chó gà không yên rồi, nếu sau này nàng ta nắm quyền mọi chuyện thì cuộc sống của nàng sẽ như thế nào đây? Khó khăn lắm nàng mới có được những thứ này vậy mà mọi thứ đều bị phá hoại trong tay đứa con dâu này, thử hỏi nàng sao có thể không tức giận?!

“Tổ mẫu...”

“Linh Nhi đâu rồi?” Nghĩ đến Tiết Phong Linh, Tiết lão thái thái có phần nguôi giận, Huỳnh ma ma bên cạnh nhanh chóng phân phó nha hoàn dọn dẹp sạch sẽ, sau đó mang một bình trà mới lên.

“Tam muội... tam muội đưa đại thẩm về nghỉ ngơi rồi à...” Tiết Lan Hương thành thật mở miệng, cũng không có ý định nói xấu hay bôi bác gì Tiết Phong Linh, tổ mẫu lại yêu thương Tiết Phong Linh như vậy, dù nàng có ngu ngốc đến mấy cũng không dám nói trước mặt Tiết lão thái thái. Huống hồ tất cả bọn họ đều đang cùng trên một chiếc thuyền, hiện tại gặp nạn cũng không thể bỏ đá xuống giếng, dù sao cuộc sống của nàng lệ thuộc vào Tiết Phong Linh nhiều như vậy, không thể nói muốn trở mặt là trở mặt.

Không thể nói, Tiết Lan Hương quả thật là một người thông minh, biết rõ thân phận của bản thân, bởi vì phụ thân mất sớm, nhị phòng không có ai chống lưng, cho dù nàng xuất thân là đích nữ cũng khó lòng có thể so sánh với những người khác, thế nên nàng lựa chọn chỗ dựa là Tiết Phong Linh, có cây đại thụ là đại phòng, lại được Tiết lão thái thái yêu thương, nhờ thế nàng được hưởng một chút sủng ái của Tiết Phong Linh, cho dù thế nào Tiết Lan Hương cũng không phải là người chịu thiệt!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Không cam tâm

Thân ảnh đơn bạc đứng đó, gió tuyết lùa qua khiến nàng càng trở nên yếu ớt, trăm cái trên tóc cùng làn váy lay động theo làn gió, áo khoác lông ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn, màu đỏ của áo khoác nổi bật lên giữa nền tuyết trắng, từ xa nhìn lại nữ tử ốm yếu tựa cảnh liễu, tùy lúc nào đều có thể bị gió cuốn đi.

“Mẫu thân!” Tiết Lan Hương vừa đặt chân vào Lâm Hương Viện thì thấy Nhị phu nhân Lâm thị đứng đó, không khỏi lo lắng chạy đến đỡ nàng.

“Trời đông gió tuyết, sao mẫu thân lại ra đây?” Nhị phu nhân Lâm thị không nói, Tiết Lan Hương chỉ có thể tiếp tục lùi nhai bên tai nàng.

Từ sau khi phụ thân qua đời, sức khỏe của mẫu thân vốn đã yếu lại càng yếu hơn, bên cạnh không ai chăm sóc, khuê phòng chỉ có một mình lạnh lẽo nên mẫu thân suốt ngày nhốt mình trong phòng, chuyện của ngoại viện không quan tâm nhiều cho nên Vũ di nương mới có thể cáo mượn oai hùm, khi dễ người khác.

Một mình nuôi con không dễ dàng gì, huống hồ lại là quả phụ, mẹ chồng không vừa mắt, nhi tử lại không thường xuyên bên cạnh, nếu không phải có tiểu nữ nhi là nàng bên cạnh chăm sóc thì mẫu thân cũng không biết sẽ ra sao, đối với Nhị phu nhân Lâm thị, Tiết Lan Hương yêu thương nhưng cũng đau lòng không kém. Từ khi lên bảy nàng đã mất phụ thân, người thân duy nhất còn lại là mẫu thân cùng đại ca Tiết Vũ Văn, nhưng vì nam nữ khác biệt, đại ca cũng đã lớn, có việc của riêng mình, không thường xuyên ở nhà cho nên mẫu tử hai người sống nương tựa vào nhau, tình cảm so với mẫu tử bình thường tốt hơn nhiều.

Lâm Hương Viện rộng lớn chỉ có hai người sống là Nhị phu nhân Lâm thị cùng Vũ di nương, lo sợ mẫu thân bị bắt nạt nên Tiết Lan Hương quyết định chuyển từ Vân Hạ Viện sang Lâm Hương Viện, một phần để tiện chăm sóc mẫu thân, một phần canh chừng Vũ di nương gây rắc rối.

Đỡ Nhị phu nhân Lâm thị vào phòng, bên ngoài gió thổi không ngừng, lo sợ gió thổi khiến mẫu thân bị nhiễm lạnh, Tiết Lan Hương đóng tất cả các cửa lại, sau đó mới rót cho Nhị phu nhân Lâm thị một chung trà để nàng giữ ấm.

“Mẫu thân, Thanh Trúc đâu sao không ở bên cạnh chăm sóc người mà để người đứng đó?”

“Thanh Trúc đi sắc thuốc cho ta rồi.” Thanh Trúc là nha hoàn thân cận của Nhị phu nhân Lâm thị, bởi vì sức khỏe của nàng yếu ớt, không thường xuyên ra ngoài nên mọi việc trong Lâm Hương Viện đều do Thanh Trúc thay nàng xử lý, vốn dĩ chuyện sắc thuốc nhỏ nhặt không cần Thanh Trúc đích thân đi nhưng vì lo ngại Vũ di nương hăm hại, thức ăn hằng ngày của nàng đều do một tay Thanh Trúc chuẩn bị, Thanh Trúc nói như vậy mới có thể yên tâm.

Tiết Lan Hương thờ dãi không nói, bên cạnh mẫu thân chỉ có một mình Thanh Trúc cũng không ổn, Thanh Trúc có công việc của mình, nàng lại không thể lúc nào cũng ở bên cạnh mẫu thân, có lẽ nên tìm cho mẫu thân thêm một nha hoàn thì sẽ tốt hơn.

Nhị phu nhân Lâm thị nhìn nữ nhi một lúc rồi mới cời chiếc vòng ngọc trên cổ tay ra nhét vào tay nữ nhi, vòng ngọc được chạm khắc tinh xảo, xanh biếc một màu, chất liệu lạnh của ngọc chạm vào tay nàng khiến Tiết Lan Hương không khỏi run lên, còn chưa kịp để nàng mở miệng, Nhị phu nhân Lâm thị đã cướp lời: “Đây, tuy không phải đồ vật quý giá gì nhưng có còn hơn không, con mau cầm đi.”

“Mẫu thân?” Chiếc vòng này nếu nàng nhớ không lầm là lễ vật do cửu cửu tặng mẫu thân, hai năm trước nhân dịp tết, mẫu thân đưa nàng cùng đại ca về thăm nhà mẹ đẻ, Lâm gia tuy không phải gia đình quyền quý gì nhưng cũng là gia tộc lâu đời có tiếng ở Kim Châu, báu vật quý giá không có nhưng một món lễ vật tặng nữ nhi không phải không có, vòng ngọc được làm bằng ngọc tự nhiên, mát lạnh thanh khiết, không chỉ đẹp mắt mà còn mang lại may mắn cho người đeo nó, mẫu thân xem trọng nó còn hơn báu vật, vậy mà hiện tại lại đem nó đưa cho nàng?!

“Mẫu thân đã biết cả rồi, sau này con đừng xen vào chuyện của đại phòng nữa.” Nhị phu nhân Lâm thị thờ dãi, mở miệng khuyên can nữ nhi, tại Tiết phủ này đại phòng nắm mọi quyền hành, nơi này là Tiết phủ nhưng cũng là Thượng thư phủ, nhị phòng hay tam phòng chỉ là hư danh, hơn nữa Nhị lão gia mất sớm, nhị phòng không còn chỗ dựa, muốn sống yên ổn qua ngày thì phải nhìn sắc mặt của đại phòng.

Vốn dĩ đối với việc nữ nhi thân thiết với đại phòng nàng cũng đành mặc kệ, dù sao tình cảm tỷ muội thân thiết thì bọn họ mới có thể yên ổn sống tốt, chỉ là nàng không ngờ nữ nhi lại bị kéo vào âm mưu của Tiết lão thái thái. Tuy nói Tiết lão thái thái yêu thương nữ nhi không kém gì Tiết Phong Linh nhưng sự thật trong đó nàng sao lại không biết, nàng ta chỉ đang muốn lôi kéo nữ nhi về phe mình, mẹ chồng vốn không thích đứa con dâu là nàng thì làm sao có thể yêu thương đứa cháu gái như Tiết Lan Hương?!

“Hương Nhi, mấy món đồ vật con đưa đến mẫu thân cũng chưa từng sử dụng, mấy cái rương đó, ngày mai mang sang Hàn Mai Các đi.” Đồ vật nữ nhi đưa đến đều là trân phẩm, cho dù nàng không mở miệng hỏi nhưng nàng vẫn hiểu rõ những thứ đó từ đâu mà có, nàng cũng đã nhiều lần khuyên ngăn, dù sao bọn họ cũng là nhị phòng, chuyện của đại phòng đã có Tiết lão thái thái, bọn họ không nên xen vào vậy mà nữ nhi cố chấp không nghe. Những món lễ vật trân quý như vậy, Nhị phu nhân Lâm thị nào dám tùy tiện sử dụng, tuy Lâm gia xuất thân không cao nhưng từ nhỏ nàng được đãi ngộ không khác gì các tiểu thư đài cát khác, đồ quý giá gặp qua cũng không ít, mấy món đồ này nhìn vào đã biết xuất thân không hề tầm thường, không có việc gì sao dám nhận lòng tốt của người khác, vậy nên những món đồ đó nàng không dám động đến.

Sắc mặt Tiết Lan Hương tái nhợt, đôi môi run rẩy khiến Nhị phu nhân Lâm thị đau lòng một trận.

“Mẫu thân biết tất cả những chuyện con làm là muốn cho chúng ta có một cuộc sống tốt hơn nhưng Hương Nhi, con có từng nghĩ đến, hậu quả của nó hay không?!”

Tiết Vũ Văn năm nay cũng đã mười tám, nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, tính tình trầm ổn lại hiểu chuyện, không việc gì khiến nàng phải lo lắng, chỉ có tiểu nữ nhi tính tình ngang bướng, một năm nữa là đến tuổi cập kê, hôn sự của nữ nhi là chuyện khiến nàng lo lắng nhất, nữ tử chỉ mới giữ một chức quan nhỏ, nhị phòng lại không có Nhị lão gia làm chỗ dựa, muốn tìm cho nữ nhi một tấm chồng tốt còn khó hơn lên trời!

“Mẫu thân không ngăn cản con qua lại với đại phòng nhưng chuyện của đại phòng, không phải con muốn xen vào là xen vào, Tứ tiểu thư tuy tính tình tốt nhưng cũng là một người thủ đoạn, nhìn sự việc mấy ngày nay xem, đã ai đắc tội với nàng ta mà sống tốt chưa?!”

Mẫu đơn cao quý, vạn hoa chi vương, sinh ra đã là vương giả, được trời ưu ái là nói về Tiết Phong Linh, luận dung mạo chính là đệ nhất mỹ nữ, dù sao lệ còn trẻ Thượng thư phu nhân cũng là một mỹ nữ xinh đẹp như tiên, luận tài hoa nói là tài nữ mọi người không dám không tin, một khúc danh trần tứ phương, luận tính tình ôn nhu nho nhã người người yêu thích, nếu không có thể lấy được tin của Tiết lão thái thái? Tóm lại, Tiết Phong Linh là một con người không có khuyết điểm, cao không thể với tới, nữ nhi của nàng sao có thể so sánh?!

Tài hoa phong nhã, kinh diễm lòng người, thực được cũng chẳng kém mẫu đơn, bề ngoài tuy thực được sống hết mẫu đơn nhưng vĩnh viễn cũng chẳng đầu lại vạn hoa chi vương, nhưng nàng hiểu rõ, Tiết Phong Lan không phải đóa thực được chịu thua kém mẫu đơn, mà là hàn mai cao ngạo trong tuyết, dù trời giống gió tuyết, cũng nở hoa rực rỡ, qua chuyện ngày hôm qua chỉ sợ không chỉ mình nàng nghĩ như vậy, quả thật nữ nhi của Lý Nguyệt Chi không phải là loại người tầm thường!

Đấu với hai tỷ muội bọn họ, Hương Nhi của nàng một phần thắng cũng không có, vì không muốn nữ nhi tiếp tục bị người khác lợi dụng, Nhị phu nhân Lâm thị chỉ có thể khuyên can nữ nhi.

Nước mắt lăn dài trên má, đôi tay nắm chặt, móng tay bấm vào da thịt muốn bật máu nhưng Tiết Lan Hương lại không hề có cảm giác đau đớn, nàng nhìn mẫu thân, ánh mắt lộ vẻ không cam tâm.

“Mẫu thân, tại sao? Rốt cuộc con có gì thua kém bọn họ? Là bởi vì con chỉ là đích nữ của nhị phòng? Hay bởi vì con không có phụ thân? Tại sao tất cả mọi thứ bọn họ chỉ cần đơn giản mở miệng là có được, còn con, con phải đấu tranh cực khổ mới có được thứ mình muốn, lão thiên sao lại bất công như vậy?!”

Nàng hận!

Nàng không cam tâm!

Trước kia cuộc sống của nàng cũng không hề thua kém tỷ muội Tiết Phong Lan, mùa đông có áo ấm, còn có chậu than để sưởi ấm, mùa hè nóng nực lại có y phục mới để thay, mùa thu mát mẻ, còn có thể dạo thuyền du hồ, mùa xuân tết đến xuân về, lại được may áo mới, thậm chí còn được đến các phủ chúc tết, lễ vật nhận được cũng không ít.

Khi đó Tiết Lan Hương nghĩ rằng, bản thân nàng là nữ nhi hạnh phúc nhất, là tiểu công chúa muốn gì được nấy của nhị phòng, vô tư đơn thuần không cần để mắt đến tranh đấu hậu viện, thậm chí đối với thứ muội Tiết Yên Hoa nàng cũng chỉ xem là ruồi bọ không đáng bận tâm. Thế nhưng mọi chuyện nhanh chóng thay đổi bằng cái chết của phụ thân, kể từ ngày đó nàng không còn là tiểu thư cao quý của nhị phòng nữa, đãi ngộ của Lâm Hương bắt đầu giảm xuống, nàng lại phải dọn đến Văn Hạ Viện ở với Tiết Thanh Liên, Tiết Liên Kiều cùng Tiết Yên Hoa ba người, cuộc sống đau khổ của nàng cũng từ ngày đó mà bắt đầu.

Nhà hoàn thấy nàng không có chỗ dựa, không những không xem Nhị tiểu thư như nàng vào mắt mà đãi ngộ của nàng không khác gì Tiết Thanh Liên - một thứ nữ của đại phòng! Com canh đạm bạc, y phục mộc mạc, ngay cả trang sức nàng cũng không có để mang, cuộc sống của nàng chẳng khác nào một nha hoàn, Nhị tiểu thư chỉ là cái danh để bọn họ gọi, trong mắt bọn họ sao có thể tồn tại một đích nữ không có phụ thân làm chỗ dựa như nàng?!

Rốt cuộc tại sao nàng lại phải chịu thua kém bọn họ, trong khi tất cả mọi thứ nàng đều không hề thua kém?! Luận dung mạo, nếu Tiết Phong Linh là đệ nhất mỹ nhân thì nàng cũng là nữ tử đẹp thứ hai trong Tiết phủ, yêu kiều diễm lệ không phải nàng không có, luận tài hoa nàng cũng được xem là tài nữ, vì muốn vượt qua Tiết Phong Linh, ngày ngày nàng đều nhốt mình trong phòng để luyện chữ, đánh đàn, chơi cờ, vẽ tranh, thậm chí thù thù may vá nàng cũng biết, bất kể là chuyện gì Tiết Phong Linh làm được thì nàng đều có thể!

Thế nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện, cho dù dung mạo của nàng không thua kém Tiết Phong Linh, tài hoa của nàng không thua kém Tiết Phong Linh nhưng trong mắt bọn họ... không bao giờ chấp nhận hạt cát như nàng! Vì vậy, sau một đêm, Tiết Lan Hương bắt đầu trưởng thành, nàng biết hiện tại chỉ có thể dựa bản thân, nàng không giống bọn họ có chỗ dựa, nàng là đứa trẻ không có phụ thân, tất cả mọi thứ đều tự bản thân dùng mọi cách đánh đổi mới có được, thế nên nàng bắt đầu tiếp cận Tiết Phong Linh, lấy lòng Tiết lão thái thái, bởi vì thuận theo bọn họ nàng mới có thể có một cuộc sống tốt!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Trách phạt

Rương lớn ruộng nhỏ không ngừng đưa vào, sau một hồi náo động ở Hàn Mai Các thì mọi chuyện dường như đang đi đến hồi kết thúc, sau ngày hôm đó mọi người trong phủ đều không có ý định ra khỏi viện của mình nên mấy ngày nay Thượng thư phủ yên tĩnh đến lạ thường, mọi chuyện bắt đầu trở về

vị trí ban đầu của nó, thế nhưng có một số chuyện cũng không được tính là yên bình.

Hàn Mai Các thường ngày yên ắng không bóng người, ngoại trừ Diệp thái y một hai ngày lại đến xem tình trạng của Tiết Phong Lan thì những viện khác cũng không có qua lại nhiều với nàng, thế mà hôm nay lại náo nhiệt vô cùng, nha hoàn, bà tử tập trung tại sân chính, gương mặt mỗi người lộ vẻ sợ hãi, không ai dám ngước mặt lên nhìn chỉ sợ sẽ chọc giận chủ tử.

“Tứ tiểu thư tha mạng... nô tì biết sai rồi, Tứ tiểu thư... a...”

Nữ tử nằm xấp trên ghế dài, hai tay bị trói lại với nhau bằng dây thừng, y phục trên người xốc xếch, đầu tóc rối tung, gương mặt giàn dụa nước mắt, ánh mắt hiện lên vẻ sợ hãi tột độ, lời nói không rõ ràng, không ngừng cầu xin tha thứ, nhìn vào vô cùng đáng thương khiến người khác không nỡ ra tay, nhưng đối với Tiết Phong Lan, nàng sớm đã không còn ngây thơ không hiểu sự đời nữa, ngoài mặt nàng ta đang cầu xin nàng tha thứ nhưng thật ra trong lòng chỉ sợ hận không thể giết chết nàng đi, vậy nên đối với ánh mắt cầu xin tha thứ của nữ tử, nàng chỉ hướng nhìn trời mà xem như không thấy.

Hôm nay thời tiết trong xanh mát mẻ, gần cuối đông nên tuyết cũng đã tan dần, không thường xuyên rơi như trước, đảo mắt một năm liền trôi qua, hoa trên cành sớm đã nở rộ, hoàng tước từ bốn phương bay đến, báo hiệu lại một mùa xuân mới sắp sang, không khí trong lành khiến người khác cảm thấy thoải mái. Bỗng, một chú chim nhỏ bay đến đậu bên cạnh bàn trà, thân hình to tròn mập mạp, lông vũ màu xám tro bao bọc quanh người, trên đầu có một chóp lông nhỏ nhìn vào vô cùng đáng yêu, chiếc mỏ dài nhỏ nhỏ đang mổ hạt vụn bánh trên bàn, sau khi mổ hết ánh mắt to tròn tựa như một đứa trẻ ngây thơ nhìn nàng, Tiết Phong Lan nhướn mày, bẻ một miếng bánh phù dung đưa cho chú chim, nó nhìn nàng một lúc sau đó lại đến gần nàng, từ từ mổ hết vụn bánh trên tay nàng, cảm giác nhột nhột trên tay khiến nàng không khỏi đưa tay sờ đầu nó, nếu là bình thường nàng sẽ không có hứng thú đùa giỡn nhưng hôm nay, hiếm có dịp tâm trạng nàng tốt như vậy, tất nhiên là sẽ không tính toán với sinh vật nhỏ bé này!

Thấy chủ tử nhà mình đang đùa giỡn với chú chim, hoàn toàn không nhìn đến nữ tử đang khóc lóc thảm thương nơi đó, Xuân Cầm không khỏi mở miệng: “Chặn miệng nàng ta lại!”

Ồn ào như vậy, chỉ sợ chưa đến nửa canh giờ mọi người trong Thượng thư phủ sẽ chạy đến, tuy nói Tuyết Mai đắc tội với tiểu thư nên mới bị trách phạt nhưng miệng lưỡi thiên hạ khó mà ngăn cản, hơn nữa Tuyết Mai là nha hoàn do Tiết lão thái thái đưa cho Tam tiểu thư, trách phạt Tuyết Mai chẳng khác nào đắc tội với hai người họ, bất quá mâu thuẫn giữa tiểu thư với bọn họ còn ít sao, cái nàng lo sợ là bọn họ trong tối, ta ngoài sáng, mình thương để đỡ nhưng ám tiễn thì khó phòng!

“Không cần chặn!” Sự chú ý của nàng tập trung vào người chú chim nhỏ, hoàn toàn không nhìn đến bất kì người nào xung quanh.

“Tiểu thư...?” Xuân Cầm tuy kinh ngạc nhưng vẫn nghe theo, thăm nghĩ không biết trong hồ lô của tiểu thư lại bán thuốc gì?!

Đối với thái độ của Xuân Cầm, nàng thập phần hài lòng, nàng biết Xuân Cầm lo sợ điều gì nhưng nàng chính là cố ý muốn bọn họ đến, tốt nhất là Tiết Phong Linh cũng đến, như vậy mới là thuận theo kế hoạch, kịch vui còn ở phía sau đâu?

“Tứ tiểu thư... nô tì biết sai rồi, a... cầu Tứ tiểu thư... tha mạng... a...” Tuyết Mai không ngừng mở miệng cầu xin tha thứ, lúc nàng mở miệng đại bản liền hạ xuống khiến đau đến nói không nên lời.

Không ít người cảm thấy đáng thương thay Tuyết Mai, tuy nhiên không có một người nào dám mở miệng, tuy nói Tuyết Mai là người của Tam tiểu thư nhưng nơi bọn họ đang sống là Hàn Mai Các, người bọn họ hầu hạ là Tứ tiểu thư, ngày ngày phải nhìn sắc mặt Tứ tiểu thư mà sống, Tam tiểu thư tuy không thể đắc tội nhưng người thông minh đều hiểu rõ, người có thể định đoạt mạng sống của bọn họ là Tứ tiểu thư, bọn họ cũng không muốn trở thành Hồng Hương thứ hai!

Nhắc đến Hồng Hương, nàng ta đã được thả ra hia ba ngày nay, vốn là trở về hầu hạ Tiết Phong Lan nhưng bên cạnh nàng hiện tại đã có Xuân Cầm, vì vậy chỉ có thể để Hồng Hương làm những việc vặt vãnh ngoại viện, lúc còn nắm quyền nàng ta thường hay bắt nạt người khác, hiện thất thế, có không ít người chán ghét, bắt nàng ta làm những việc nặng nhọc, mặc dù không cam tâm nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn, hiện tại vẫn còn đang quét dọn hậu viện phía sau nên không có mặt tại đây.

“Tứ tiểu thư tha mạng... a... nô tì biết sai rồi... a... cầu... Tứ tiểu thư... tha mạng a...”

Tiếng kêu la thảm thiết như đánh vào lòng tất cả mọi người ở đây, Lục Ý nhìn bộ dạng Tuyết Mai người không ra người, ma không ra ma thì thật sự không biết làm sao cho phải. Nàng từng nợ ân tình của Tuyết Mai, tuy nói số bạc đó không lớn nhưng đối với nàng nó có thể cứu sống đệ đệ của nàng, gia đình nàng chỉ có đệ đệ là con trai độc nhất, mọi chuyện trong nhà sau nhà là do đệ đệ làm chủ, nàng chỉ là phận nữ nhi, vì muốn gia đình có cuộc sống tốt chỉ có thể đi đến Thượng thư phủ làm nha hoàn. Tuy chỉ là nha hoàn pha trà nước, không được thường xuyên trọng dụng nhưng cuộc sống ở đây so với trong nhà vẫn tốt hơn nhiều, nàng ở trong phủ mấy năm, mộ lòng chỉ muốn hầu hạ chủ tử thật tốt, chỉ là... cái gì đến rồi cuộc cũng đã đến!

Bởi vì là con trai duy nhất nên phụ mẫu sủng ái đệ đệ có thừa, đệ đệ bị dưỡng thành hoàn khố, tuổi còn nhỏ đã học đòi đánh nhau, thậm chí còn đi sòng bạc cuối cùng dẫn đến thiếu nợ người ta, nàng vì gia đình phải chạy trốn chạy đáo chỉ mong có thể gửi bạc về cứu sống đệ đệ, lúc nàng đang ở trong hoàn cảnh khốn khổ nhất thì chính là Tuyết Mai giúp đỡ nàng, cho nàng số bạc để cứu sống đệ đệ nhưng điều kiện đòi lại là nàng phải giám sát mọi hành động của Tứ tiểu thư.

Lục Ý cũng không phải người ngu ngốc, biết rõ người phía sau Tuyết Mai là Tam tiểu thư nên chỉ có thể nghe theo, mặc dù không biết tỷ muội bọn họ xảy ra chuyện gì nhưng biết nhiều cũng không có lợi với nàng, vì vậy nàng làm việc cho Tam tiểu thư, không... là Tuyết Mai, mỗi tháng nàng ta sẽ gửi tiền cho gia đình nàng, khiến bọn họ không làm phiền nàng nữa. Hiện tại, Tuyết Mai rơi vào tay Tứ tiểu thư, phải chịu bốn mươi đại bản chỉ sợ khó mà có thể qua được, nói đến cùng thì nàng vẫn thiếu nợ nàng ta một ân tình, nếu thấy chết mà không cứu...

Nàng suy nghĩ thật kĩ, sau đó lấy hết can đảm chạy đến trước mặt Tiết Phong Lan quỳ xuống, đối với vị chủ tử này nàng không phần nào hiểu rõ, dù sao

nàng cũng chỉ là nha hoàn pha trà nước, tất nhiên không có cơ hội tiếp xúc nhiều nhưng mọi người trong Hàn Mai Các đều nói Tứ tiểu thư tính tình ôn hòa, tuy có chút nghịch ngợm nhưng đối với hạ nhân vô cùng tốt, chỉ là do gần đây nàng thân mang trọng bệnh cho nên tính tình mới khó chịu như vậy, vậy nên nàng muốn đánh cược một phen, nhìn tâm trạng Tứ tiểu thư hôm nay xem ra rất tốt, có lẽ là sẽ... không sao?

“Tiểu thư, cầu xin người hãy tha mạng cho Tuyết Mai tỷ... Tuyết Mai tỷ cũng đã biết sai rồi...”

Lúc này, Tiết Phong Lan mới dời mắt khỏi chú chim nhỏ, nhìn nha hoàn một thân lục y đang quỳ đó, gương mặt không tỏ vẻ gì, trong đầu nàng không có ấn tượng với nữ tử nàng nên cũng chẳng buồn bận tâm.

Nhận thấy ánh mắt Tiết Phong Lan đặt lên người mình, Lục Ý nghĩ rằng bản thân đã có cơ hội nên giọng nói cũng không còn khản trương như lúc đầu, thay vào đó là dịu dàng như suối.

“Tiểu thư, mọi người đều nói tiểu thư là một người tốt bụng, Tuyết Mai tỷ đã biết sai, hình phạt cũng đã chịu rồi, cầu xin người tha mạng cho Tuyết Mai tỷ... hơn nữa Tuyết Mai tỷ là người của Tam tiểu thư, nếu vì chuyện này mà để ảnh hưởng đến tình tỷ muội của người với Tam tiểu thư thì thật là không đáng...”

Đối với lời nói của Lục Ý, nàng nghe vào tai này nhưng cũng ra tai kia, bất quá đối với những câu nói cuối cùng của nàng ta quả thật đã thu hút sự chú ý của nàng. Trong lòng Tiết Phong Lan cảm thấy buồn cười, vuốt móng ngựa cũng không biết lựa lời, giữa nàng cùng Tiết Phong Linh vốn chẳng có tình cảm tỷ muội gì thì sao phải sợ ảnh hưởng, đám nha hoàn trong phủ toàn thị sùng anh kiêu, Tuyết Mai làm người cũng giống như Xuân Đào, thế mà hiện tại nha hoàn này không sợ chết lại cầu tình thay nàng ta, còn mang chuyện tình cảm tỷ muội giữa nàng và Tiết Phong Linh ra nói, chẳng lẽ...?

“Người là ai? Có quan hệ gì với Tuyết Mai, tại sao lại cầu tình thay nàng?!” Xuân Cầm thấy Tiết Phong Lan không nói nên mở miệng thay nàng.

“Nô tì... nô tì gọi Lục Ý, là nha hoàn pha trà nước của Hàn Mai Các đã được hơn bốn năm, vì chưa lần nào được diện kiến tiểu thư cho nên tiểu thư mới không biết nô tì... về phần Tuyết Mai tỷ, là do...” Nói đến đây, ánh mắt Lục Ý không khỏi rơi vào người Tuyết Mai, không biết có nên nói bản thân thiếu nợ Tuyết Mai một ân tình hay không, nếu nói ra chỉ sợ Tứ tiểu thư hỏi tới thì nàng biết trả lời làm sao?!

Còn chưa đợi Lục Ý mở miệng, Tuyết Mai cố gắng nhịn xuống cơn đau trên người mà mấp máy môi, chỉ sợ Lục Ý nói ra những lời không nên nói sẽ hỏng chuyện, lời nói của nàng tuy không rõ ràng nhưng giữa sân yên ắng, đều lọt vào tai tất cả mọi người ở đây.

“Là do... chúng nô tì là đồng hương, là tỷ muội tốt... ở quê nhà... nên... Lục Ý mới không nỡ nhìn thấy... nô tì bị trách phạt...”

Ánh mắt Tiết Phong Lan không khỏi tối lại, Tuyết Mai cũng đã mở miệng thay Lục Ý, chỉ sợ suy đoán của nàng đã đúng, nếu như vậy thì Lục Ý quả thật là người của Tiết Phong Linh, thế nhưng trong ấn tượng của nàng, cách làm việc của Tiết Phong Linh từ trước đến nay đều là đánh nhanh thắng nhanh, giống như với Ngọc Lâm, vội vàng như thế, vậy từ bao giờ nàng ta lại thay đổi chiến lược, ngấm ngấm theo dõi nàng?!

Lục Ý vào phủ đã hơn bốn năm, lúc đó Tiết Phong Lan nàng chỉ mới có bảy, tám tuổi, chẳng trách khi đó nàng không biết gì, bất quá là từ khi nào Lục Ý lại trở thành người của Tiết Phong Linh, nếu quả thật là mấy năm gần đây thì nàng sẽ không nói gì nhưng nếu là lúc Lục Ý mới vào phủ, hoặc trước nữa thì... toàn thân nàng không khỏi run lên, rụt tay lại không còn tâm trạng đùa giỡn với chú chim, nó nhìn nàng không biết làm sao sau đó liền bay đi, ánh mắt nàng phức tạp không nói nên lên lời, nếu thật sự như vậy... làm sao một tiểu hài tử như nàng ta lại có thể bày ra một âm mưu đáng sợ như thế?!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Giết gà dọa khỉ

Tuyết Mai là người tốt?!

Nghe những lời của Lục Ý, Xuân Cầm chỉ âm thầm cười lạnh, người khác có thể sẽ tin những lời nàng ta nói nhưng nàng tuyệt đối sẽ không!

Xuân Cầm từ sớm đã đặt chân vào Tiết phủ, lúc nàng học được cách che giấu bản thân, từng bước đứng vững địa vị nhất đẳng nha hoàn của nàng thì Tuyết Mai chỉ sợ vẫn còn chưa thôi sửa, Tuyết Mai vào phủ năm mười tuổi, do quê nhà nàng ta phải chịu nạn đói nên Huỳnh ma ma - người của Tiết lão thái thái đã thu nhận nàng ta, khi đó nàng ta vẫn là một thiếu nữ chưa hiểu sự đời, thế nhưng từ ngày đi theo Tam tiểu thư, tính tình ngày càng đại biến, có Tam tiểu thư chống lưng nàng ta liền lộ bộ mặt vênh vảo, mắt cao hơn đầu, không để người khác vào mắt, những nha hoàn địa vị thấp hơn nàng ta đều bị nàng ta bắt nạt.

Đối với việc này Xuân Cầm sớm đã nhìn quen, những người đặt chân vào phủ được tín nhiệm không bao lâu liền lộ ra bộ dạng thật sự của mình, dù sao đối với quyền thế khó mà có người nào có thể cưỡng lại được, Tuyết Mai như vậy, những người khác cũng không khác gì mấy. Bất quá nàng không quản không có nghĩa là nàng không biết, chuyện tốt Tuyết Mai làm trên dưới phủ người người đều biết, chỉ là họ e ngại Tam tiểu thư nên mới không dám đi cáo trạng, nàng ta dù gì cũng là nha hoàn nhất đẳng của Mẫu Đơn Các, đắc tội với nàng ta cũng chẳng có ít lợi gì, Xuân Cầm làm người từ trước đến nay đều không thích xen vào chuyện người khác, chỉ cần nàng ta không đụng chạm đến nàng, nàng tất nhiên sẽ không bận tâm đến chuyện của nàng ta.

Quê nhà Tuyết Mai phải chịu nạn đói nhiều năm, thế nhưng Lục Ý vào phủ sau Tuyết Mai hai năm, vậy trong hai năm đó nàng ta sống ra sao, hưởng hồ

nếu bọn họ thật sự là đồng hương thì tại sao khi Lục Ý vào phủ Tuyết Mai không thường xuyên đến thăm nàng ta? Bốn năm trước quan hệ giữa Tam tiểu thư với Tứ tiểu thư vẫn còn tốt, Tuyết Mai với Lục Ý nếu là là tỷ muội tốt thì hai bên thường xuyên gặp nhau không phải chuyện rất bình thường sao, Hàn Mai Các tuy không nhiều người nhưng sự tồn tại của nha hoàn gọi Lục Ý này dường như chỉ là một con số không. Nàng ta là nha hoàn pha trà, thường xuyên không lộ diện nhưng ít nhiều vẫn có người phải biết nàng ta, bất quá khi nàng ta chạy ra cầu xin cho Tuyết Mai, dám hạ nhân tuy kinh ngạc, nhưng nhìn bộ dạng bộ dạng bọn họ không mấy quen thuộc nàng ta, thậm chí còn lộ vẻ nghi hoặc, một câu chuyện đầy sự sợ hãi như thế mà dám đem ra lừa người khác, trong chuyện này nhất định có vấn đề!

“Người đối xử với nàng tốt như vậy, quả thật xứng với câu tỷ muội tình thâm!” Giọng nói nhẹ nhàng, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười nhạt, trong nháy mắt khung cảnh xung quanh dường như trở nên thất sắc, khiến không ít người nhìn đến ngơ ngẩn, chỉ là sâu trong ánh mắt của nàng là một mảnh băng giá, duy chỉ có Xuân Cầm là thấy được.

Tiểu thư đang không vui, hơn nữa là cực kỳ không vui!

Bên cạnh Tiết Phong Lan một thời gian, ít nhiều gì thì Xuân Cầm cũng hiểu được tính tình của nàng, nàng giỏi nhất chính là phần trư ăn hổ, dù trong lòng sớm đã không kiên nhẫn nhưng ngoài mặt vẫn là bộ dạng bình thản, một nữ tử mới mười hai tuổi mà giỏi che giấu đến đáng sợ như vậy, nói ra chỉ sợ không có ai tin tưởng!

Lục Ý trong lòng thấp thỏm, nghe được lời nói của Tiết Phong Lan thì con tim đang treo ngược không khỏi thả xuống mấy phần, may mắn là Tứ tiểu thư tin tưởng lời của Tuyết Mai, nếu không để lộ việc nàng hợp tác với Tam tiểu thư ra thì chỉ sợ, gia đình nàng không chỉ gặp nguy hiểm mà tính mạng của nàng cũng không thể an toàn!

Trong lòng Tuyết Mai bất an vẫn không thể nào buông được, chịu đựng cơn đau trên người nhưng trong đầu nàng vẫn không ngừng suy nghĩ cách thoát thân. Nếu là trước kia nàng tất nhiên sẽ tin tưởng lời Tứ tiểu thư, dù sao chỉ là một nha hoàn ngốc nghếch không đáng bận tâm, thế nhưng hiện tại, trong lòng nàng sinh ra một sự sợ hãi vô hình với Tứ tiểu thư, nàng không ngu ngốc như Lục Ý tin tưởng rằng Tứ tiểu thư sẽ buông tha cho bọn họ!

Quả nhiên...

“Người đâu, lôi Lục Ý xuống!”

Lời vừa nói ra có không ít người kinh ngạc, mọi người chưa phục hồi tinh thần nên không có ai tiến lên kéo Lục Ý xuống, khiến sắc mặt Tiết Phong Lan lạnh đi vài phần.

“Còn không mau kéo Lục Ý xuống, lệnh của chủ tử dám không nghe theo, các người muốn như Hồng Hương đứng không?!” Bị Xuân Cầm quát, mọi người choáng tỉnh, nghĩ đến Hồng Hương trước kia làm mưa làm gió nhưng cuối cùng vì đắc tội Tứ tiểu thư mà thất thế như ngày hôm nay, nha hoàn, bà tử vội vàng kéo Lục Ý xuống, mặc cho nàng ta gầy dựa không ngừng.

“Tứ tiểu thư, nô tì không làm sai, cầu xin Tứ tiểu thư tha mạng...” Trong mắt Lục Ý hiện lên sự sợ hãi tột độ, nàng sai rồi, Tứ tiểu thư vốn dĩ không phải người ngu ngốc dễ tin tưởng người khác như nàng đã nghĩ, nàng sai rồi, vì muốn trả ơn Tuyết Mai là lấy tính mạng bản thân ra đặt cược...

“Nhốt nàng ta vào phòng củi, ba ngày sau đuổi ra khỏi phủ, từ nay về sau không cho phép nàng ta bước chân vào phủ dù chỉ là một bước!” Nàng không phải là thánh mẫu, đối với những kẻ gây bất tiện cho nàng vẫn nên diệt cỏ tận gốc, thế nhưng đối với Lục Ý nàng không cần phải đích thân ra tay, mặc dù không biết giữa nàng ta và Tiết Phong Linh có chuyện gì nhưng sau khi bị đuổi ra khỏi phủ thì nàng ta chỉ là một con cò bị vứt đi, những kẻ không có giá trị lợi dụng, Tiết Phong Linh tuyệt đối sẽ không dùng đến!

“Tứ tiểu thư... nô tì không làm sai... cầu Tứ tiểu thư tha mạng... Tứ tiểu thư...” Mặc cho Lục Ý kêu la không ngừng nhưng nha hoàn, bà tử vẫn kéo nàng khỏi sân chính, Lục Ý chỉ là một tiểu nha đầu, đối với hai bà tử có thân hình lực lượng tất nhiên chống cự không được, chỉ có mặc họ kéo nàng xuống.

Không gian rớt cuộc cũng khôi phục lại sự yên lặng, một đám hạ nhân trong lòng sợ hãi không thôi, không dám ngược mắt lên nhìn chỉ sợ bản thân chọc giận chủ tử thì sẽ có kết quả giống như Lục Ý, đến lúc đó cho dù bọn họ có khóc lóc cầu xin thì cũng đã quá muộn!

“Thân là hạ nhân, chủ tử nói gì phải nghe nấy, tuyệt đối phục tùng, các người nói... có đúng không?” Ánh mắt nàng quét qua từng người đang quỳ, chỉ là một câu hỏi đơn giản nhưng không có bất cứ người nào dám mở miệng trả lời.

“Chuyện của Lục Ý ngày hôm nay chỉ là cảnh cáo các người, an nguy bản thân lo chưa xong còn muốn lo chuyện người khác, đúng là ranh rồi.” Nàng lười biếng dựa vào ghế, nhìn gương mặt mọi người đều lộ ra vẻ sợ hãi không khỏi cảm thấy chán nản, giết gà dọa khỉ, chiều này có thể dọa được không ít người, thế nhưng nàng vẫn không biết liệu Hàn Mai Các còn có bao nhiêu người của Tiết Phong Linh nữa, bọn họ có lẽ cũng giống như Lục Ý, sự tồn tại của bọn họ hoàn toàn bị giấu đi, nếu không phải hôm nay Lục Ý ra mặt vì Tuyết Mai thì chỉ sợ đời này nàng cũng không biết nàng ta là người của Tiết Phong Linh!

Tuyết Mai tiếp tục phải chịu hình phạt của mình, lần này không có ai chạy ra cầu xin thay nàng ta, cho đến khi nàng ta thôi thóp, bắt đầu chịu không nổi thì vị cứu tinh của nàng ta rớt cuộc cũng xuất hiện.

“Dừng tay!”

Nghe giọng nói, Tiết Phong Lan nâng mắt nhìn về phía trước, nữ tử đạp tuyết đi đến, một thân đồ rực rỡ bật giữa nền tuyết trắng, ba ngàn tóc mây đen dài được búi lên tỉ mỉ, trăm cài trên tóc đứng đưa theo làn váy, lay động theo từng bước chân, gương mặt tuyệt sắc hiện ra, ngay cả lập tức không gì có thể sánh được với vẻ đẹp của nàng.

“Tiểu... tiểu thư... cứu... nô tì...” Thấy rõ người đến Tuyết Mai vui mừng không thôi, giọng nói vì la hét quá lâu đã trở nên khàn khàn khó nghe, thân thể bị con đau hành hạ nhưng tay nàng vẫn cố vươn đến chỗ Tiết Phong Linh, chỉ mong bản thân sớm được cứu.

“Tiết... Lan Nhi, chuyện này là sao?!” Giọng Tiết Phong Linh không khỏi cao hơn bình thường, nhìn Tuyết Mai bị đánh đến sắp mất mạng, con giận dữ bị khơi dậy khiến nàng suýt nữa đã lỡ miệng gọi họ lẫn tên của Tiết Phong Lan, tuy quan hệ giữa bọn họ không tốt như vẻ bề ngoài nhưng trước mặt người khác, nàng chỉ có thể đóng vai trò là một người tỷ tỷ tốt!

“Tỷ tỷ, tỷ đến rồi, muội đợi tỷ đã một lúc rồi!” Khác hẳn với thái độ vừa nãy, vừa nhìn thấy Tiết Phong Linh nàng liền thân thiết gọi khiến Tiết Phong Linh cũng không khỏi kinh ngạc, nhìn nàng với ánh mắt nghi ngờ.

Trong lòng Tiết Phong Linh vang lên hồi chuông cảnh giác, kể từ sự việc lần trước quan hệ giữa nàng với Tiết Phong Lan đã không thể cứu vãn, ngoài mặt nàng ta không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng sớm đã cảnh giác nàng, không biết từ khi nào Tiết Phong Lan đã thay đổi thành một người khác, đối với việc này Tiết Phong Linh nghi ngờ không biết rốt cuộc bản thân đã lộ sơ hở gì khiến nàng ta phát hiện, đột nhiên hôm nay lại bày ra bộ dạng thân thiết với nàng như vậy, nhất định là không có chuyện tốt lành gì!

“Lan Nhi, chuyện này là sao? Tuyết Mai đã đắc tội gì muội mà khiến muội nặng tay như thế?!” Tuyết Mai dù sao cũng là người của nàng, muốn đánh cũng là do nàng đánh, Tiết Phong Lan dựa vào quyền gì đánh người của nàng?! Ánh mắt Tiết Phong Linh hiện lên lửa giận, mặc dù Tuyết Mai không phải người đáng để nàng tin tưởng nhưng cũng là một con cò có thể dùng, mạng sống của nàng ta vẫn có lợi ích với kế hoạch của nàng, sao nàng có thể để mặc nàng ta chết trong tay Tiết Phong Lan?!

“Tỷ tỷ, lần trước Tuyết Mai xúc phạm muội, muội nghe nói nàng ta chỉ chịu có mười đại bản liền ngắt xiu, sau đó không thấy mọi người truy cứu nên muội nghĩ hẳn là tỷ tỷ đã quên, cho nên hôm nay, muội là muốn Tuyết Mai đền trả bốn mươi đại bản mà nàng ta nợ!” Tiết Phong Lan vẻ mặt vô tội mở miệng, đối với vẻ mặt Tiết Phong Linh ngày càng đỏ thì trong lòng rất vui vẻ, suy cho cùng hiện tại nàng ta chỉ là một nha hoàn mười hai tuổi, cho dù che giấu tốt, tâm cơ đủ sâu nhưng cũng rất dễ bị chọc giận, là ưu cũng là nhược, kiếp này Tiết Phong Linh muốn thắng nàng, không dễ dàng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Vân Yên

Tiết Phong Linh sắc mặt thập phần khó coi, chuyện lần trước phụ thân vì muốn trút giận thay Tiết Phong Lan nên phạt Tuyết Mai năm mươi đại bản nàng cũng có mặt tại đó, nàng biết lúc đó phụ thân đang tức giận nên chỉ có thể trách Tuyết Mai ngu ngốc, không dám mở miệng cầu tình nhưng năm mươi đại bản, thật sự quá sức với một người, nam tử còn chịu không nổi huống hồ là một nữ tử yếu đuối như Tuyết Mai, vì vậy nàng tương kế tựu kế, khuyên Tiết lão thái thái đến làm chủ, dù sao Tuyết Mai cũng là người tổ mẫu đưa cho nàng, phụ thân vì thế cũng nể mặt. Đến đại bản thứ mười roi xuống, Tuyết Mai rốt cuộc cũng không chịu được mà ngắt xiu, người ra tay là một đại hán lỗ mãng, không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, mặc dù Tiết lão thái thái nhiều lần ra lệnh đánh nhẹ nhưng hẳn là người của phụ thân nên lời nói của những người khác hẳn đều xem như không nghe không thấy, khiến Tiết lão thái thái tức giận một trận.

Người cũng đã ngắt, hiện tại nếu đánh tiếp chỉ sợ sẽ xảy ra án mạng, đồn ra ngoài Thượng thư phủ ít nhiều vẫn bị ảnh hưởng cho nên Tuyết Mai liền được tha, sau chuyện đó tổ mẫu ra lệnh không được truy cứu nữa, phụ thân vì bận việc nên chẳng mấy quan tâm, vì thế mọi thứ dần rơi vào quên lãng, hiện tại Tiết Phong Lan lại nhắc đến, rõ ràng là không muốn buông tha cho Tuyết Mai!

“Tiểu thư dùng trà!” Nhận lấy chung trà từ tay Xuân Cầm nhấp một ngụm, nước trà thanh mát ngọt dịu chảy vào cổ họng, tâm tình nháy mắt trở nên tốt hơn nhiều, ánh mắt nàng lần nữa rơi vào người Tiết Phong Linh.

Nàng trầm mặc, nhìn gương mặt khó coi của Tiết Phong Linh, trong lòng có chút vui vẻ nhưng cũng có chút bất an, bởi vì nàng biết sau chuyện này Tiết Phong Linh nhất định sẽ giở thủ đoạn trả thù nàng, nàng không sợ nàng ta giở thủ đoạn, cái nàng sợ là thủ đoạn của nàng ta... âm hiểm, độc ác như thế nào mà thôi!

Dù đã sống hết một kiếp nàng vẫn không thể nào hiểu được suy nghĩ của Tiết Phong Linh, nàng ta xuất thân từ danh môn thế gia, mẫu thân là viên ngọc quý trên tay Thừa tướng, phụ thân là Thượng thư đại nhân được Hoàng thượng trọng dụng, thân phận là Địch nữ của Tiết phủ, dung mạo tuyệt thế, đời này hiếm có người có thể so sánh được, tài hoa kinh động lòng người, xứng danh tài nữ, từ nhỏ sống trong nhung lụa, được phụ thân hết lòng sủng ái, mẫu thân hết mực nuông chiều, tổ mẫu yêu thương, rốt cuộc thì tại sao nàng ta lại ghen tỵ với nàng, sau đó còn không từ thủ đoạn hãm hại nàng?!

Gia đình người khác, tỷ muội đồng tâm, yêu thương lẫn nhau, còn gia đình này... tranh giành đấu đá, chính thế không nói tiểu thiếp liền muốn thượng vị, tỷ muội bày mưu hãm hại lẫn nhau, trong mắt bọn họ chỉ có lợi ích, lợi ích và lợi ích, nơi này... còn được xem là một gia đình sao?!

Tính luôn cả kiếp trước lẫn kiếp này, nàng ta thiếu nợ nàng quá nhiều, nói không hận là giả, bởi vì kiếp này nàng trở về chính là muốn báo thù Tiết Phong Linh, báo thù Lam Thành Vũ, khiến những người đối xử tồi tệ với nàng không có kết cục tốt, những đau khổ mà nàng phải chịu sẽ nàng sẽ bắt họ, từng người, từng người phải trả giá.

Thế nhưng nàng không muốn giết chết Tiết Phong Linh, nàng không muốn nàng ta chết một cách dễ dàng như thế, nàng muốn nàng ta sống không bằng chết, so với mất đi đôi chân hay mất đi đôi mắt, nàng muốn nàng ta sống trong dày vò, thế thảm hơn những gì mà nàng phải chịu.

Bất quá nếu một ngày Tiết Phong Linh chết đi thì nàng phải làm sao?

Đột nhiên ý nghĩ này xuất hiện trong đầu nàng, kiếp này trở về nàng chỉ có một mục đích chính là báo thù, Tiết Phong Linh là lẽ sống duy nhất của nàng, nàng sống là để báo thù nàng ta, rồi một ngày nàng ta chết đi, thù của nàng sẽ được báo, sau đó... có lẽ nàng sẽ chết theo nàng ta chẳng?!

Mục đích đã hoàn thành, thế gian này chẳng còn gì khiến nàng quyến luyến, vì vậy Tiết Phong Lan quyết định, sau khi báo được thù nàng sẽ rời đi, kiếp này ở lại chẳng có ý nghĩa gì, nàng cứ ôm ý nghĩ này cho đến một ngày gặp được hắn, một nam nhân nguyện sùng ái nàng, yêu thương nàng, nguyện làm đôi chân cho nàng, nguyện vì nàng trở thành kẻ thù của cả thiên hạ, tất nhiên đó là chuyện sau này, hiện tại không thích hợp để nói đến.

“Lan Nhi, tỷ biết Tuyết Mai xúc phạm đến muội một lần cũng là do lỗi của tỷ, là tỷ quản giáo không nghiêm thế nhưng...” Lời còn chưa nói hết đã bị Tiết Phong Lan cướp mất.

“Tỷ tỷ, sao tỷ lại nói vậy? Muội nào dám trách tỷ, Tuyết Mai thị sùng sinh kiêu trong phủ này ai ai cũng biết, sao có thể là lỗi của tỷ chứ?” Tiết Phong Lan không biết đang nghĩ gì, lại giờ giọng điệu trẻ con nói với nàng những lời như vậy, thị sùng sinh kiêu, như vậy còn dám mở miệng nói không trách nàng, rõ ràng là đang cố ý nói nàng dung túng Tuyết Mai làm vậy!

“Lan Nhi, tỷ biết Tuyết Mai làm sai thế nhưng phạt cũng đã phạt, đánh cũng đã đánh, muội hà cớ gì cứ cố chấp, không bằng bỏ qua đi?”

Thường thì, những người nghe được lời nói này thì cho dù đối phương là kẻ thù không đội trời chung đi chăng nữa ít nhiều vẫn nể mặt mà bỏ qua, nếu là Tiết Phong Lan trước kia nàng sẽ một câu thế này.

“Tỷ tỷ đã nói vậy, muội cũng không muốn truy cứu nữa, chuyện này xem như bỏ qua đi.”

Thế nhưng, nàng không còn là Tiết Phong Lan trước kia nữa, muốn nàng bỏ qua dễ dàng như vậy, nàng không làm được!

“Tỷ tỷ nói vậy là sai rồi, nàng ta thân là nha hoàn, biết sai còn phạm sai, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, chuyện nàng ta phạm không phải nhẹ, nếu không phạt thì đám nha hoàn trong phủ còn đặt chủ tử là muội vào mắt nữa không?” Giọng nói của nàng có phần lạnh lùng, ánh mắt quét qua đám nha hoàn đang quỳ đó, bọn họ nhận được ánh mắt của cô đều sợ hãi cúi đầu, khiến Tiết Phong Lan cảm thấy buồn bực, giả vờ sợ hãi thì nàng không cần nhưng nàng nào biết rằng, trong mắt bọn họ nàng so với ma quỷ còn đáng sợ hơn.

Tiết Phong Linh tưởng nàng là thánh nhân chắc, đối với những kẻ gây uy hiếp với nàng chẳng lẽ nàng phải nhắm mắt bỏ qua sao?

Nàng là nhân không phải thánh, con người là kẻ ích kỷ, tàn nhẫn, vì mục đích của bản thân mà bất chấp tất cả, mà thánh thì trái ngược hoàn toàn, tâm tính như nước, trong lòng một mảnh thanh tịnh, khoan dung độ lượng, cứu vớt chúng sinh, một người như vậy, Tiết Phong Lan nàng không làm được. Nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình, đối với Tuyết Mai hay Hồng Hương, cho dù là uy hiếp nhỏ nhất nàng cũng sẽ không nể tồn tại, huống hồ là để bên cạnh mình!

Tiết Phong Linh nhíu mày, không nghĩ Tiết Phong Lan lại không nể mặt nàng như vậy, vừa định tiến một bước nói rõ chuyện này thì từ phía sau, có một lực nắm lấy tay áo nàng lại, thân hình nàng khựng lại, vừa định quay đầu lại nhưng nghĩ đến vấn đề gì đó thì dừng lại, vẻ mặt bình tĩnh hơn một chút.

Động tác nhỏ nhất của Tiết Phong Linh không qua được mắt của nàng, ánh mắt nàng rơi vào người đứng phía sau Tiết Phong Linh, thân hình nhỏ nhắn, gương mặt thanh tú dễ nhìn, môi hồng răng trắng, ánh mắt đen láy, nhận được ánh mắt của nàng, nàng ta vội vàng cúi đầu chào, nở một nụ cười mà một nha hoàn nên có, nhìn không có vẻ gì là nổi bật, thế nhưng người trông chừng như đơn giản mới là kẻ nguy hiểm thật sự!

Vân Yên, nha hoàn thân cận của Tiết Phong Linh, so với nàng ta, Tuyết Ma, Hồng Hương hay Ngọc Lâm, thậm chí là Lục Ý khi này đều không là gì cả, Tiết Phong Linh chỉ xem bọn họ như một con cò, một con cò khi đã không có giá trị lợi dụng thì sẽ vứt, Vân Yên thì không giống như vậy, nàng ta không đơn giản là nha hoàn của Tiết Phong Linh, mà còn là trợ thủ đắc lực của Tiết Phong Linh.

Sau khi bị nhốt vào lãnh cung, nàng mới nhận ra được điều này, Tiết Phong Linh sử dụng Tuyết Mai, Hồng Hương để đả kích nàng, muốn dùng bọn họ để gây khó dễ cho nàng, thậm chí lợi dụng lòng tham của họ mà không từ thủ đoạn chiếm ngôi vị Hoàng hậu của nàng, thế nhưng, bọn họ với nàng cũng chẳng khác gì, đều là nạn nhân trong tay Tiết Phong Linh, nếu nói bọn họ là quân cò, Tiết Phong Linh là người giữ cò thì Vân Yên chính là quân sư bên cạnh, trợ giúp Tiết Phong Linh thu tóm cả một bàn cờ.

Bảy tuổi năm đó nàng cùng Tiết Phong Linh đi theo ngoại công đến Dương Châu, không may trên đường gặp sơn tặc, các nàng bị lạc khỏi đoàn người, một ngày một đêm quanh quẩn trong rừng không tìm được đường ra, trong lòng đầy sợ hãi, dù sao các nàng chỉ mới lên bảy, một đêm đó họ chỉ biết nương tựa lẫn nhau mà trôi qua. Trời vừa hừng sáng các nàng liền lập tức lên đường, không biết đi bao lâu họ rốt cuộc cũng nhìn thấy một căn nhà, đến cửa căn nhà họ liền nhìn không được mà ngắt xiêu, các nàng từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, được mọi người sùng ái, một chút vất vả cũng chưa từng chịu qua, vậy mà hiện tại lại trải qua một ngày một đêm trong rừng, tiểu thư khuê các hiện tại so với nhi nữ nhà nông cũng chẳng gì mấy.

Khi các nàng tỉnh lại thì đã là mấy ngày sau, người một phòng những gương mặt quen thuộc nàng xúc động muốn khóc, nàng vẫn còn là tiểu hài tử lần đầu tiên xa nhà lâu như thế, trong lòng tránh không khỏi nhớ nhung cùng sợ hãi, trải qua sự việc đó Vân Yên được vào phủ hầu hạ các nàng nhưng nàng ta lại chọn chủ tử là Tiết Phong Linh, dù sao nàng ta cũng là ân nhân của họ, tất nhiên nàng cũng thuận theo ý nàng ta, đối đãi với nàng không giống những nha hoàn khác.

Năm đó, Uy Vũ Tướng quân hi sinh trên chiến trường, Tiết Phong Linh một thân không có người để nương tựa, nể mặt Hoàng hậu là nàng Lam Thành Vũ liền cho phép nàng ta vào cung, Vân Yên tất nhiên cũng đi theo, nghĩ đến vấn đề này hiện tại nàng chỉ có thể cười khổ, là do nàng ngu ngốc mới tin lời hắn, người hắn muốn lấy vốn dĩ không phải nàng. Sau khi bị biếm vào lãnh cung, nhìn thấy gương mặt thật sự của Tiết Phong Linh nàng đã nghĩ rằng chủ

muru của tất cả mọi chuyện không ai khác là nàng ta, thế nhưng thời gian này nàng mới phát hiện, Tiết Phong Lan hiện tại cũng chỉ mới mười hai, thậm chí vừa nãy nàng ta còn dễ dàng để lộ biểu cảm tức giận như thế, nhất định trong chuyện này có vấn đề, đến khi nhìn thấy động tác nho nhỏ của hai người, nàng càng thêm khẳng định, kẻ đứng phải sau Tiết Phong Linh, không ai khác là...

Vân Yên!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Vân Yên

Tiết Phong Linh sắc mặt thập phần khó coi, chuyện lần trước phụ thân vì muốn trút giận thay Tiết Phong Lan nên phạt Tuyết Mai năm mười đại bản nàng cũng có mặt tại đó, nàng biết lúc đó phụ thân đang tức giận nên chỉ có thể trách Tuyết Mai ngu ngốc, không dám mở miệng cầu tình nhưng năm mười đại bản, thật sự quá sức với một người, nam tử còn chịu không nổi huống hồ là một nữ tử yếu đuối như Tuyết Mai, vì vậy nàng tương kế tựu kế, khuyên Tiết lão thái thái đến làm chủ, dù sao Tuyết Mai cũng là người tổ mẫu đưa cho nàng, phụ thân vì thế cũng nể mặt. Đến đại bản thứ mười rơi xuống, Tuyết Mai rút cuộc cũng không chịu được mà ngất xỉu, người ra tay là một đại hán lỗ mãng, không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, mặc dù Tiết lão thái thái nhiều lần ra lệnh đánh nhẹ nhưng hán là người của phụ thân nên lời nói của những người khác hán đều xem như không nghe không thấy, khiến Tiết lão thái thái tức giận một trận.

Người cũng đã ngất, hiện tại nếu đánh tiếp chỉ sợ sẽ xảy ra án mạng, đồn ra ngoài Thượng thư phủ ít nhiều vẫn bị ảnh hưởng cho nên Tuyết Mai liền được tha, sau chuyện đó tổ mẫu ra lệnh không được truy cứu nữa, phụ thân vì bận việc nên chẳng mấy quan tâm, vì thế mọi thứ dần rơi vào quên lãng, hiện tại Tiết Phong Lan lại nhắc đến, rõ ràng là không muốn buông tha cho Tuyết Mai!

“Tiểu thư dùng trà!” Nhận lấy chung trà từ tay Xuân Cầm nhấp một ngụm, nước trà thanh mát ngọt dịu chảy vào cổ họng, tâm tình nháy mắt trở nên tốt hơn nhiều, ánh mắt nàng lần nữa rơi vào người Tiết Phong Linh.

Nàng trầm mặc, nhìn gương mặt khó coi của Tiết Phong Linh, trong lòng có chút vui vẻ nhưng cũng có chút bất an, bởi vì nàng biết sau chuyện này Tiết Phong Linh nhất định sẽ giở thủ đoạn trả thù nàng, nàng không sợ nàng ta giở thủ đoạn, cái nàng sợ là thủ đoạn của nàng ta... âm hiểm, độc ác như thế nào mà thôi!

Dù đã sống hết một kiếp nàng vẫn không thể nào hiểu được suy nghĩ của Tiết Phong Linh, nàng ta xuất thân từ danh môn thế gia, mẫu thân là viên ngọc quý trên tay Thừa tướng, phụ thân là Thượng thư đại nhân được Hoàng thượng trọng dụng, thân phận là Địch nữ của Tiết phủ, dung mạo tuyệt thế, đời này hiếm có người có thể so sánh được, tài hoa kinh động lòng người, xứng danh tài nữ, từ nhỏ sống trong nhung lụa, được phụ thân hết lòng sủng ái, mẫu thân hết mực nuông chiều, tổ mẫu yêu thương, rút cuộc thì tại sao nàng ta lại ghen tỵ với nàng, sau đó còn không từ thủ đoạn hãm hại nàng?!

Gia đình người khác, tỷ muội đồng tâm, yêu thương lẫn nhau, còn gia đình này... tranh giành đấu đá, chính thế không nói tiểu thiếp liền muốn thượng vị, tỷ muội bày mưu hãm hại lẫn nhau, trong mắt bọn họ chỉ có lợi ích, lợi ích và lợi ích, nơi này... còn được xem là một gia đình sao?!

Tính luôn cả kiếp trước lẫn kiếp này, nàng ta thiếu nợ nàng quá nhiều, nói không hận là giả, bởi vì kiếp này nàng trở về chính là muốn báo thù Tiết Phong Linh, báo thù Lam Thành Vũ, khiến những người đối xử tồi tệ với nàng không có kết cục tốt, những đau khổ mà nàng phải chịu sẽ nàng sẽ bắt họ, từng người, từng người phải trả giá.

Thế nhưng nàng không muốn giết chết Tiết Phong Linh, nàng không muốn nàng ta chết một cách dễ dàng như thế, nàng muốn nàng ta sống không bằng chết, so với mất đi đôi chân hay mất đi đôi mắt, nàng muốn nàng ta sống trong dày vò, thế thảm hơn những gì mà nàng phải chịu.

Bất quá nếu một ngày Tiết Phong Linh chết đi thì nàng phải làm sao?

Đột nhiên ý nghĩ này xuất hiện trong đầu nàng, kiếp này trở về nàng chỉ có một mục đích chính là báo thù, Tiết Phong Linh là lẽ sống duy nhất của nàng, nàng sống là để báo thù nàng ta, rồi một ngày nàng ta chết đi, thù của nàng sẽ được báo, sau đó... có lẽ nàng sẽ chết theo nàng ta chẳng?!

Mục đích đã hoàn thành, thế gian này chẳng còn gì khiến nàng quyến luyến, vì vậy Tiết Phong Lan quyết định, sau khi báo được thù nàng sẽ rời đi, kiếp này ở lại chẳng có ý nghĩa gì, nàng cứ ôm ý nghĩ này cho đến một ngày gặp được hán, một nam nhân nguyện sủng ái nàng, yêu thương nàng, nguyện làm đôi chân cho nàng, nguyện vì nàng trở thành kẻ thù của cả thiên hạ, tất nhiên đó là chuyện sau này, hiện tại không thích hợp để nói đến.

“Lan Nhi, tỷ biết Tuyết Mai xúc phạm đến muội một lần cũng là do lỗi của tỷ, là tỷ quản giáo không nghiêm thế nhưng...” Lời còn chưa nói hết đã bị Tiết Phong Lan cướp mất.

“Tỷ tỷ, sao tỷ lại nói vậy? Muội nào dám trách tỷ, Tuyết Mai thị sủng sinh kiều trong phủ này ai ai cũng biết, sao có thể là lỗi của tỷ chứ?” Tiết Phong Lan không biết đang nghĩ gì, lại giở giọng điệu trẻ con nói với nàng những lời như vậy, thị sủng sinh kiều, như vậy còn dám mở miệng nói không trách nàng, rõ ràng là đang cố ý nói nàng dung túng Tuyết Mai làm bậy!

“Lan Nhi, tỷ biết Tuyết Mai làm sai thế nhưng phạt cũng đã phạt, đánh cũng đã đánh, muội hà cớ gì cứ cố chấp, không bằng bỏ qua đi?”

Thường thì, những người nghe được lời nói này thì cho dù đối phương là kẻ thù không đội trời chung đi chăng nữa ít nhiều vẫn nể mặt mà bỏ qua, nếu là Tiết Phong Lan trước kia nàng sẽ một câu thế này.

“Tỷ tỷ đã nói vậy, muội cũng không muốn truy cứu nữa, chuyện này xem như bỏ qua đi.”

Thế nhưng, nàng không còn là Tiết Phong Lan trước kia nữa, muốn nàng bỏ qua dễ dàng như vậy, nàng không làm được!

“Tỷ tỷ nói vậy là sai rồi, nàng ta thân là nha hoàn, biết sai còn phạm sai, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, chuyện nàng ta phạm không phải nhẹ, nếu không phạt thì đám nha hoàn trong phủ còn đặt chủ tử là muội vào mắt nữa không?” Giọng nói của nàng có phần lạnh lùng, ánh mắt quét qua đám nha hoàn đang quỳ đó, bọn họ nhận được ánh mắt của cô đều sợ hãi cúi đầu, khiến Tiết Phong Lan cảm thấy buồn bực, giả vờ sợ hãi thì nàng không cần nhưng nàng nào biết rằng, trong mắt bọn họ nàng so với ma quỷ còn đáng sợ hơn.

Tiết Phong Linh tưởng nàng là thánh nhân chắc, đối với những kẻ gây uy hiếp với nàng chẳng lẽ nàng phải nhắm mắt bỏ qua sao?

Nàng là nhân không phải thánh, con người là kẻ ích kỷ, tàn nhẫn, vì mục đích của bản thân mà bất chấp tất cả, mà thánh thì trái ngược hoàn toàn, tâm tình như nước, trong lòng một mảnh thanh tịnh, khoan dung độ lượng, cứu vớt chúng sinh, một người như vậy, Tiết Phong Lan nàng không làm được. Nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình, đối với Tuyết Mai hay Hồng Hương, cho dù là uy hiếp nhỏ nhất nàng cũng sẽ không nể nó tồn tại, huống hồ là để bên cạnh mình!

Tiết Phong Linh nhũn mảy, không nghĩ Tiết Phong Lan lại không nể mặt nàng như vậy, vừa định tiến một bước nói rõ chuyện này thì từ phía sau, có một lực nắm lấy tay áo nàng lại, thân hình nàng khựng lại, vừa định quay đầu lại nhưng nghĩ đến vấn đề gì đó thì dừng lại, về mặt bình tĩnh hơn một chút.

Động tác nhỏ nhất của Tiết Phong Linh không qua được mắt của nàng, ánh mắt nàng rơi vào người đứng phía sau Tiết Phong Linh, thân hình nhỏ nhắn, gương mặt thanh tú dễ nhìn, môi hồng răng trắng, ánh mắt đen láy, nhận được ánh mắt của nàng, nàng ta vội vàng cúi đầu chào, nở một nụ cười mà một nha hoàn nên có, nhìn không có vẻ gì là nổi bật, thế nhưng người trông chừng như đơn giản mới là kẻ nguy hiểm thật sự!

Vân Yên, nha hoàn thân cận của Tiết Phong Linh, so với nàng ta, Tuyết Ma, Hồng Hương hay Ngọc Lâm, thậm chí là Lục Ý khi này đều không là gì cả, Tiết Phong Linh chỉ xem bọn họ như một con cò, một con cò khi đã không có giá trị lợi dụng thì sẽ vứt, Vân Yên thì không giống như vậy, nàng ta không đơn giản là nha hoàn của Tiết Phong Linh, mà còn là trợ thủ đắc lực của Tiết Phong Linh.

Sau khi bị nhốt vào lãnh cung, nàng mới nhận ra được điều này, Tiết Phong Linh sử dụng Tuyết Mai, Hồng Hương để đã kích nàng, muốn dùng bọn họ để gây khó dễ cho nàng, thậm chí lợi dụng lòng tham của họ mà không từ thủ đoạn chiếm ngôi vị Hoàng hậu của nàng, thế nhưng, bọn họ với nàng cũng chẳng khác gì, đều là nạn nhân trong tay Tiết Phong Linh, nếu nói bọn họ là quân cờ, Tiết Phong Linh là người giữ cờ thì Vân Yên chính là quân sư bên cạnh, trợ giúp Tiết Phong Linh thu tóm cả một bàn cờ.

Bảy tuổi năm đó nàng cùng Tiết Phong Linh đi theo ngoại công đến Dương Châu, không may trên đường gặp sơn tặc, các nàng bị lạc khỏi đoàn người, một ngày một đêm quanh quẩn trong rừng không tìm được đường ra, trong lòng đầy sợ hãi, dù sao các nàng chỉ mới lên bảy, một đêm đó họ chỉ biết nương tựa lẫn nhau mà trôi qua. Trời vừa hừng sáng các nàng liền lập tức lên đường, không biết đi bao lâu họ rốt cuộc cũng nhìn thấy một căn nhà, đến cửa căn nhà họ liền nhìn không được mà ngất xỉu, các nàng từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, được mọi người sủng ái, một chút vất vả cũng chưa từng chịu qua, vậy mà hiện tại lại trải qua một ngày một đêm trong rừng, tiểu thư khuê các hiện tại so với nhi nữ nhà nông cũng chẳng gì mấy.

Khi các nàng tỉnh lại thì đã là mấy ngày sau, người một phòng những gương mặt quen thuộc nàng xúc động muốn khóc, nàng vẫn còn là tiểu hài tử lần đầu tiên xa nhà lâu như thế, trong lòng tránh không khỏi nhớ nhung cùng sợ hãi, trải qua sự việc đó Vân Yên được vào phủ hầu hạ các nàng nhưng nàng ta lại chọn chủ tử là Tiết Phong Linh, dù sao nàng ta cũng là ân nhân của họ, tất nhiên nàng cũng thuận theo ý nàng ta, đối đãi với nàng không giống những nha hoàn khác.

Năm đó, Uy Vũ Tướng quân hi sinh trên chiến trường, Tiết Phong Linh một thân không có người để nương tựa, nể mặt Hoàng hậu là nàng Lam Thành Vũ liền cho phép nàng ta vào cung. Vân Yên tất nhiên cũng đi theo, nghĩ đến vấn đề này hiện tại nàng chỉ có thể cười khổ, là do nàng ngu ngốc mới tin lời hấn, người hấn muốn lấy vốn dĩ không phải nàng. Sau khi bị biếm vào lãnh cung, nhìn thấy gương mặt thật sự của Tiết Phong Linh nàng đã nghĩ rằng chủ mưu của tất cả mọi chuyện không ai khác là nàng ta, thế nhưng thời gian này nàng mới phát hiện, Tiết Phong Lan hiện tại cũng chỉ mới mười hai, thậm chí vừa này nàng ta còn dễ dàng để lộ biểu cảm tức giận như thế, nhất định trong chuyện này có vấn đề, đến khi nhìn thấy động tác nho nhỏ của hai người, nàng càng thêm khẳng định, kẻ đứng phía sau Tiết Phong Linh, không ai khác chính là...

Vân Yên!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chịu phạt

“Muội muội đã nói thế thì tỷ đây cũng không tiện nói nhiều, Tuyết Mai phạm sai lầm, bị phạt là không sai, mọi chuyện... đều theo ý muội!” Lùi một bước trời cao biển rộng, nếu hiện tại nàng tiếp tục dây dưa với Tiết Phong Lan vì Tuyết Mai thì đồn ra ngoài, người bị ảnh hưởng nhất không ai khác chính là nàng, dung túng nha hoàn, bao che khuyết điểm, người khác sẽ nghĩ gì về nàng? Huống hồ nàng cũng không thể vì một Tuyết Mai mà công khai chống

đối với Tiết Phong Lan, mất Tuyết Mai này thì nàng vẫn có một Tuyết Mai khác thế nhưng đại cuộc thì chỉ có một, Tuyết Mai vẫn còn giá trị lợi dụng nàng tất nhiên sẽ không để nàng ta chết, trước mặt nàng, nàng cho Tiết Phong Lan mười lá gan thì nàng ta cũng không dám giết Tuyết Mai.

Nếu Tiết Phong Lan biết được suy nghĩ của Tiết Phong Linh hẳn là nàng sẽ cảm thấy buồn cười, đúng vậy, trước mặt Tiết Phong Linh nàng sẽ không ra tay giết Tuyết Mai, nhưng như thế không phải là nàng không dám, đơn giản là bởi vì hiện tại không phải thời cơ thích hợp để làm việc này. Tiết Phong Linh không để Tuyết Mai chết là bởi vì nàng ta còn có giá trị lợi dụng, đối với nàng cũng như thế, hơn nữa về sau nàng còn cần đến Tuyết Mai nhiều, hạng nữ nhân ngu ngốc cứ nghĩ là mình thông minh, không thể không nói quả thật là một trợ giúp đối với nàng!

“Tỷ tỷ... theo ý muội là như thế nào? Tỷ là chủ tử của Tuyết Mai, mọi chuyện tất nhiên phải do tỷ làm chủ, mặc dù muội là người bị hại, thế nhưng muội tin tưởng tỷ sẽ công tư phân minh!” Một lời hai nghĩa, mặc kệ là vì nàng hay vì Tuyết Mai, thì nàng vẫn đặt sự tin tưởng vào người tỷ tỷ này, hướng hồ nàng ta chịu nhượng bộ có nghĩa là nàng ta đang uy hiếp nàng, giao quyền quyết định tính mạng của Tuyết Mai vào tay nàng, bất quá nếu Tuyết Mai bị đánh chết thì người mang tội là nàng, truyền vào tai Thái hậu, liệu Thái hậu vẫn sẽ tiếp tục ủng hộ nàng sao?!

Tiết Phong Linh cười nhạt, “công tư phân minh”, trên đời này có ai mà công tư phân minh, ai mà không sống vì lợi ích của bản thân? Chỉ sợ đứng trước hoàng vị và chúng sinh thiên hạ, Hoàng thượng vẫn sẽ lựa chọn hoàng vị, thậm chí cả nhi tử thân sinh cũng không từ thủ đoạn mà diệt cò tận gốc, tự cổ chí kim, thử hỏi có vị Hoàng đế nào mà không giết cha đoạt ngôi, sách sử không đề cập đến không có nghĩa là không có, thế giới này, người nắm quyền mới là người có quyền quyết định. Bảy tuổi năm đó, nàng đứng một bên nhìn những kẻ không cần làm gì mà có tất cả trong tay, còn nàng, những thứ nàng có được đều do một tay nàng vất vả lắm mới giành được, xuất thân giống nhau thế thì tại sao nàng lại không bằng Tiết Phong Lan?!

Ánh mắt nàng nhìn Tiết Phong Lan càng thêm âm trầm, nếu không phải có Vân Yên ở phía sau nhắc nhở thì nàng cũng không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì, nếu kế hoạch còn chưa bắt đầu đã bị nàng phá hỏng... Tiết Phong Linh nhìn về hướng khác, cố gắng bình ổn cảm xúc của bản thân, không để Tiết Phong Lan làm ảnh hưởng đến tâm trạng của nàng, gương mặt đó, chỉ cần nhìn đến gương mặt đó nàng liền hận không thể phá hủy nó!!

“Hảo, dù sao Tuyết Mai phạm sai lầm tỷ đây cũng có một phần lỗi, tỷ sẽ thay muội làm chủ!” Giọng nói của nàng có phần hòa hoãn hơn trước, dường như đang cố gắng kìm nén gì đó.

Từ chỗ Tiết Phong Linh đứng đến chỗ nàng ngồi không quá mười bước chân, ánh mắt nàng chưa từng rời khỏi người nàng ta, oán khí lúc này nếu nàng không làm là xuất phát từ người Tiết Phong Linh, nàng đối với oán khí này cũng có phần quen thuộc, là hận, hận đến không thể lóc xương uống máu, khiến kẻ đó chết không toàn thây, mà oán hận đó là nhắm vào người nàng, thế nhưng Tiết Phong Lan thật không hiểu, rốt cuộc bản thân đã làm gì khiến Tiết Phong Linh nảy sinh oán hận với nàng, dựa trên những chuyện kiếp trước nàng ta làm với nàng, người hận không phải là nàng sao?

Chẳng lẽ trong chuyện này... còn có uẩn khúc gì đó mà nàng chưa biết sao?!

Tiết Phong Lan lòng đầy nghi ngờ, nhưng vẫn ra hiệu cho Xuân Cầm đi lấy ghế cho Tiết Phong Linh, Xuân Cầm nhận lệnh, một lúc sau chiếc ghế được mang đến, đặt bên phía tay phải của Tiết Phong Lan, ở giữa là một chiếc bàn nhỏ ngăn cách hai người, sau khi Tiết Phong Linh ngồi xuống Xuân Cầm còn vô cùng lễ phép rót cho nàng một chung trà.

Tiết Phong Linh nhận được ánh mắt nghi ngờ của nàng cũng không có biểu hiện gì, dường như oán khí lúc này là do nàng nhìn lầm, nhìn Tiết Phong Linh thông thả dung trà, nàng nhanh chóng thu hồi tầm mắt, xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Tiểu thư... cầu người...” Con đầu lan tỏa toàn thân, nếu là trước kia nàng sớm đã ngắt xi, nhưng hiện tại nàng lại không thể, bởi vì nàng sợ, trước kia có tiểu thư cùng Tiết lão thái thái tại, nàng sẽ không chút do dự mà ngắt xi, như vậy còn giữ được tính mạng, bất quá người trước mặt nàng hiện tại là Tiết Phong Lan, nàng không biết nếu hiện tại nàng ngắt xi thì cuộc đời của nàng liệu có dừng tại nơi này hay không, nàng không biết, chỉ biết nàng đối với Tiết Phong Lan sinh ra sợ hãi, nàng biết dù bản thân có cầu xin thế nào thì nàng ta cũng sẽ không buông tha cho nàng, vì vậy nàng chỉ có thể hướng tiểu thư cầu xin.

Nhận được ánh mắt cầu cứu của Tuyết Mai, Tiết Phong Linh lựa chọn không nhìn đến khiến Tuyết Mai như rơi vào tuyệt vọng.

“Muội muội, tuy tỷ thay muội làm chủ nhưng muội muốn làm gì cứ làm, tỷ đứng một bên sẽ không can thiệp vào...” Tiết Phong Linh hướng mắt nhìn về phía Tiết Phong Lan, nở một nụ cười, lời như nghĩa, nàng chỉ đứng một bên, mọi chuyện đều do Tiết Phong Lan định đoạt.

Gương mặt Tiết Phong Lan bình tĩnh không biểu tình nhưng lòng sớm đã nổi sóng, rốt cuộc có chuyện gì mà nàng không biết về Tiết Phong Linh, tại sao nàng ta lại nảy sinh oán hận với nàng, sự việc ngày càng phức tạp, dường như tất cả đã ngoài tầm kiểm soát, là do kiếp trước nàng đã bỏ lỡ hay là bởi vì nàng trùng sinh mà dẫn đến sự thay đổi này?!

Nửa canh giờ sau, Tuyết Mai chỉ còn nửa cái mạng, nha hoàn, bà tử giải tán khỏi sân chính, giờ phút này sân chính chỉ còn vài người đứng đó, Xuân Cầm ra lệnh cho hạ nhân dọn dẹp, sau một hồi diễn màn “tỷ muội tình thâm” thì Tiết Phong Lan cũng rời đi, trong lòng nàng lúc này đang nghĩ về sự thay đổi của Tiết Phong Linh, bởi vì kiếp trước tuy rằng nàng ta có ra tay hãm hại nàng nhưng cũng không bộc lộ oán hận rõ ràng như thế, oán khí lúc này, quả thật khiến cho nàng rơi vào một mảnh mơ rồi, làm sao còn có tâm trạng ở nơi này nhìn Tuyết Mai sống dở chết dở chứ?!

Tiết Phong Linh nhìn Tiết Phong Lan được Xuân Cầm bế đi, đến khi khuất bóng nàng mới thu hồi tầm mắt nhìn về phía Tuyết Mai đang được Vân Yên nâng dậy, bởi vì chỗ bị đánh là mông nên Tuyết Mai không thể ngồi dậy, Tiết Phong Linh không hề bận tâm đến vấn đề này, giữ được mạng sống là tốt rồi, còn mong bản thân được lành lặn hay sao?!

“Nói đi, tại sao lại như vậy?” Vô duyên vô cớ lại bị đưa đến Hàn Mai Các, đừng nói với nàng là Tiết Phong Lan dám ra tay bắt cóc người của nàng!

“Là... là thế này...” Tuyết Mai sợ hãi, cố gắng kìm nén đau đớn mà kể lại cho Tiết Phong Linh chuyện một canh giờ trước.

Một canh giờ trước, Tuyết Mai cùng nha hoàn Y Ninh của Tiết Lan Hương trên đường đi từ phòng bếp về, vô tình gặp gỡ nha hoàn Tổ Niên của Tiết Thanh Liên đang đi hướng ngược lại, bởi vì Tiết Thanh Liên xuất thân là thứ nữ, không được đãi ngộ tốt ở Vân Hạ Viện một phần cũng do Y Ninh cất xén, Tổ Niên biết chuyện tất nhiên không phục, vì chủ tử đòi công bằng nhưng không thắng được Y Ninh, hai bên vốn không vừa mắt nhau, tất nhiên không tránh khỏi tranh chấp.

Chuyện này vốn không liên quan đến Tuyết Mai, nhưng trước giờ nàng vốn thích bắt nạt người khác cho nên cũng giúp Y Ninh một tay, huống hồ quan hệ giữa Nhị tiểu thư và tiểu thư nhà nàng cũng xem như thân thiết, nói đến đây thân thể Tuyết Mai không kìm chế được mà run rẩy, ánh mắt Tiết Phong Linh nhìn Tuyết Mai lạnh dần nhưng nàng vẫn chưa mở miệng nói gì, vì vậy Tuyết Mai tiếp tục kể.

“Các người thật quá đáng!” Bị Y Ninh ra tay tát một cái, Tổ Niên ôm má, cố gắng kìm nén nước mắt mà lên án nhìn hai người.

“Quá đáng? Người làm đồ đồ bỏ mà Nhị tiểu thư đích thân hầm cho Nhị phu nhân, tát người một cái còn nhẹ tay đấy!” Y Ninh khinh thường liếc mắt nhìn Tổ Niên đang tức giận, lại nhìn chung đồ bỏ đang nằm lán lóc trên đất, trong lòng tuy lo lắng chung đồ bỏ là do Tổ Niên làm đổ, nàng hoàn toàn không liên quan, nghĩ vậy tâm trạng nàng tốt hơn nhiều.

“Ta... ta... ta không có!” Tổ Niên sợ hãi hét lên, lúc này là do nàng ta cản đường nàng, nàng vốn muốn nhường nhưng hai người bọn cứ đứng đó, rõ ràng cố ý muốn gây sự, như thế nàng nhịn, nhưng nàng ta đột nhiên đẩy nàng, nàng trong lúc mất cân bằng mới túm lấy áo nàng ta, ai biết được chung đồ bỏ của Nhị phu nhân lại đổ, nàng rõ ràng không có làm!

“Tuyết Mai tỷ cũng có ở đây, người xem tỷ ấy là người mù hay sao mà không thấy ai mới là người có tội?”

Sắc mặt Tổ Niên tái nhợt hẳn đi, nhìn về phía Tuyết Mai thấy nàng ta đang kiêu ngạo đứng đó, tổ Niên biết rõ hai người bọn họ là cùng một phe, cho dù hôm nay người làm đồ là ai thì người chịu tội vẫn là nàng!

Y Ninh thô bạo kéo tay Tổ Niên khiến nàng đầu đến nhú mày, đang định dẫn Tổ Niên về Lâm Hương Viện chịu tội với Nhị tiểu thư thì bị một bóng dáng chắn trước mặt, vốn đang định nói giận nhưng khi nhìn thấy gương mặt người đến thì lời nói bị nghẹn ở cổ họng.

“Chuyện gì đang diễn ra thế nào?” Xuân Cầm ánh mắt lạnh lùng quét qua từng người, dừng trên người Tuyết Mai, dường như muốn nàng mở miệng giải thích.

Tuyết Mai bị điểm danh, tất nhiên không thể tiếp tục đứng nhìn nên đành mở miệng: “Xuân Cầm tỷ, là do Tổ Niên làm đổ chung đồ bỏ mà Nhị tiểu thư đích thân hầm cho Nhị phu nhân, cho nên Y Ninh đang muốn đưa nàng ta đến chỗ Nhị tiểu thư nhận lỗi!”

Ánh mắt nàng rơi vào người Tổ Niên, nhìn gương mặt nàng ta đầm nước mắt nàng cũng không biểu lộ gì, một lúc sau ánh mắt tiếp tục rơi vào người Tuyết Mai, nhìn chén trà hạnh nhân trên tay nàng ta, trên gương mặt lạnh nhạt của Xuân Cầm đột nhiên xuất hiện một nụ cười, nụ cười này khiến Tuyết Mai đối diện nảy sinh sự sợ hãi, dường như bão tố đang kéo đến với nàng ta.

“Trùng hợp thật, Tam tiểu thư vừa mới mở miệng muốn chê hạnh nhân, không bằng hiện tại người mang chén chè này đến Hàn Mai Các cho Tam tiểu thư đi?”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Té ngã

Cuối đông, khí lạnh tan dần, tuyết cũng bắt đầu ngừng rơi, bầu trời trở nên trong lành mát mẻ, thổi đi cái băng giá lạnh lẽo của mùa đông, chuẩn bị đón chào cái nắng chan hòa của mùa xuân đang đến.

Hậu viện Thượng thư phủ là nơi hoang vắng, thường xuyên không có người lui tới nhưng chăm sóc vẫn là có, đặt chân vào nơi này liền cảm nhận được hơi thở thanh mát của lá cây, xuyên qua hàng cây, những tia nắng chiếu rọi xuống mặt đất, một vườn hoa đầy sắc màu hiện ra, những nụ hoa đang e ấp dưới ánh nắng chói lọi của mặt trời, một số loài hoa mang trong mình sự kiêu hãnh của bậc đế vương đã không ngần ngại mà vươn lên đón ánh nắng của những ngày cuối đông như mẫu đơn, hải đường, thược dược...

Cách đó không ra là một chiếc cầu hình vòm cung, dưới cầu là một hồ sen tươi mát, lá sen trong suốt một màu xanh ngọc, nước hồ trong xanh hơn bao giờ hết, đàn cá tung tăng bơi lội, lượn lờ, bên kia cầu là một vườn mai đỏ, đóa hoa mai màu đỏ rực, nổi bật trên nền tuyết trắng, tuyết đọng trên lá, tan dần nhỏ giọt.

Giữa vườn mai, một cây đào mọc nơi đó, kì lạ thay, cây đào sớm đã ra hoa kết quả, quả đào chín mọng, toàn thân được bao bọc một màu hồng phấn, nhìn vô cùng đẹp mắt, khiến người khác nhìn không được mà muốn hái. Đào vốn dĩ chỉ nở vào cuối tháng năm hàng năm, hiện tại đã cuối đông, đào vẫn ra hoa kết quả, đối với vấn đề này nhiều người lấy làm kì lạ, nghe nói, ở Bắc Yên có một giống đào quanh năm đều ra hoa kết quả, cho dù thời tiết khắc nghiệt thế nào vẫn có thể sinh sôi nảy nở. Hàng năm Bắc Yên đều tiến công cho Đại Ngự nhiều của ngon vật lạ, giống đào này là một trong số đó, ngoại trừ hoàng tộc ra thì Thượng thư phủ vẫn có một hạt, vốn là hạt giống tuy quý giá nhưng chưa hẳn sẽ trở thành công, nhưng đây là món quà mà Thái hậu ban cho Tiết Phong Lan, lúc nhỏ nàng thường thích ăn đào cho nên Thái hậu bèn bảo người mang hạt giống đến trồng trong hậu viện Thượng thư

phủ, Tiết Phong Lan tất nhiên quý trọng, vậy nên ngày ngày đều đến chăm sóc cho cây đào, đến nay cũng gần mười năm, đó là cây đào duy nhất trong Thượng thư phủ quanh năm đều kết quả.

Hậu viện yên tĩnh, mặt hồ nước không gợn sóng, hoa đua nhau nở, rực rỡ muôn màu, phong cảnh hữu tình, thích hợp cho những người yêu thích nghệ thuật, có cảnh có tình, thiếu mỗi thơ.

Trong đình, bóng lưng xinh đẹp mờ ảo, xuyên qua rèm che là chiếc váy dài màu lam trong xanh như làn nước, lụa mỏng mát mẻ, trên váy thêu những đường nét hoa văn đơn giản nhưng làm nổi bật lên người mặc nó. Rèm châu, màn ngọc cũng không bằng chiếc váy lụa này, thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể hình dung dung mạo của nữ tử này.

Mây như họa, thiếu nữ như bước ra từ trong tranh, làn da trắng nõn, mũi cao thanh tú, mi như cánh bướm, rung động theo từng ánh mắt, khí chất nhẹ nhàng, thanh thoát, ánh mắt nàng nhìn về phương xa, đôi mắt sâu không đáy, một mảnh trầm lắng, cảnh đẹp xung quanh cũng không lọt được vào mắt của nàng.

“Đạo này trong phủ có vẻ yên bình nhỉ?”

Đứng một bên Xuân Cầm gương mặt trầm tĩnh nhưng lời nói lại không giấu được sự cảm thán, mấy ngày nay trong phủ đặc biệt yên tĩnh, nhất là vị chủ nhân của Vân Vụ Hiên, bị Thượng thư đại nhân cảm tức nên dạo gần đây cũng an phận thủ thường đi rất nhiều, nhị phòng, tam phòng vốn sống độc lập nên cũng không mấy quan tâm chuyện trong phủ, chỉ có đại phòng là suốt ngày ồn ào. Nghe nói lần trước Tuyết Mai bị đánh đến chỉ còn nửa cái mạng, Tiết lão thái thái nghe tin đã tức giận không thôi, nếu không phải có Tam tiểu thư ngăn cản thì đã hận không thể lập tức xông đến Hàn Mai Các tìm Tứ tiểu thư giáo huấn một trận.

“Chỉ sợ là yên bình trước sóng gió...”

Tiết Phong Linh là người có thù tất báo, chuyện lần trước nàng ta bị thua thiệt chỉ sẽ vẫn còn ôm hận trong lòng, không nói đến Tuyết Mai có quan trọng hay không, chỉ nói đến việc ngày ngày nàng ta âm mưu hãm hại nàng cũng đủ khiến cuộc sống của nàng không còn yên bình như trước. Thế nhưng, từ ngày trùng sinh trở lại, cuộc sống nàng vốn dĩ đã không còn yên bình, bản thân nàng lựa chọn con đường tranh đấu, cho dù nàng không muốn trở thành người độc ác nhưng vì mạng sống của bản thân, vì mục đích báo thù, nàng sớm đã giống như Tiết Phong Linh, vì mục đích của bản thân mà bất chấp thủ đoạn!

Xuân Cầm trầm mặc, thức thời không mở miệng, Thượng thư phủ làm sao có thể có một ngày yên bình, nếu có thì cũng là yên bình trước sóng gió, bản thân mỗi người tồn tại đều để tranh đấu vì bản thân, nàng không có tư cách nói họ làm sai hay làm đúng.

Từ xa, tiếng bước chân truyền đến, kèm theo đó là âm thanh ạch ạch như tiếng chạy, đôi giày vải va chạm vào nền đất, người chưa thấy mà tiếng đã truyền đến: “Tiểu thiếu gia đừng chạy...”

Xuyên qua hàng cây, băng qua hòn non bộ, một bóng dáng nhỏ nhắn xuất hiện trước mắt Tiết Phong Lan, tiểu nam hài khoảng bảy, tám tuổi, gương mặt non nớt có vài phần tuấn tú, khoác lên người một bộ cẩm bào vô cùng chói mắt, áo bào được cắt may tinh tế, chất liệu mềm mại nhìn vào là biết không phải loại vải tầm thường, theo sau là một tiểu nha hoàn, bộ dạng lo lắng đuổi theo tiểu nam hài.

Thượng thư phủ, nam tử không nhiều, nhị tử tam phòng thì chỉ có Tiết Vũ Văn của nhị phòng là lớn nhất, hiện tại đã trưởng thành, đang giúp việc ở Hình bộ nên cũng không thường xuyên về phủ. Nhị thiếu gia Tiết Mộ của tam phòng năm nay vừa đến tuổi cập kê, vẫn còn đang theo học ở Quốc Tử Giám, cho nên tiểu nam hài trước mắt chỉ có thể là nhi tử của Phương Lam - tiểu thiếu gia của đại phòng Tiết Duy, danh xưng tiểu thiếu gia là bởi vì trước khi Tiết Duy ra đời Thượng thư phu nhân đang hoài thai nhi tử, nhưng vì bất cẩn mà nam hài chưa hình thành đã ra đi, vì vậy tuy theo vai về Tiết Duy là tam thiếu gia nhưng mọi người vẫn kiêng kỵ từ “tam thiếu gia” này đối với Tiết Duy.

Tiết Duy là nhi tử duy nhất của Thượng thư đại nhân, mặc dù hẳn không yêu thương gì Phương Lam nhưng đối với nhi tử này hẳn vẫn sủng ái vạn phần, về phần Phương Lam, Tiết Duy chính là bảo bối của nàng ta, là sinh mạng mà nàng ta không thể thiếu, chỉ dựa vào “mẫu bằng tử quý” nàng ta cũng đã nuông chiều Tiết Duy đến tận trời. Thường ngày Tiết Duy đều ở cạnh Phương Lam hoặc Tiết lão thái thái, nha hoàn bên người Tiết Duy cũng là do một tay Tiết lão thái thái sắp đặt, bởi vì bọn họ sợ Thượng thư phu nhân ôm lòng thù hận mà đối phó với Tiết Duy, cho nên tiểu thiếu gia của Tiết phủ chính là được bao bọc mà lớn lên. Thế nhưng hôm nay Tiết Duy lại đi đến nơi hoang vắng như hậu viện này, mà bên người chỉ có một nha hoàn theo sau, điều này khiến Tiết Phong Lan cảm thấy kì lạ.

Đối với Tiết Duy, nàng chẳng có chút tình cảm, không yêu thích cũng không chán ghét hay oán hận, tuy hẳn chiếm hết tất cả mọi thứ vốn dĩ thuộc về ca ca nàng, mẫu thân vì vậy mà thất thế nhưng đối với Tiết Phong Lan, Tiết Duy bất quá chỉ là người xa lạ không đáng để nàng bận tâm, dù là kiếp trước hay kiếp này.

Tiểu nha hoàn đuổi theo Tiết Duy đến bên cạnh cây đào, nháy mắt nàng liền hiểu tại sao tiểu thiếu gia lại chạy nhanh như vậy, tiểu thiếu gia thích ăn đào chuyện này trên dưới Thượng thư phủ ai ai cũng biết, nhưng đào không phải mùa nào cũng có, hiện tại tiểu thiếu gia nháo đòi ăn đào, mà trong phủ chỉ có một cây đào duy nhất kết quả quanh năm, nhưng là của Thái hậu ban cho Tứ tiểu thư, Phương di nương sủng ái tiểu thiếu gia nên hẳn muốn gì được nấy, Tiết lão thái thái lại càng nhắm mắt làm ngơ nên dạo gần đây nàng cũng thường xuyên đi theo tiểu thiếu gia đến nơi này hái đào.

“Tiểu thiếu gia, di nương đã dặn dò nô tì không cho người đến nơi này nữa...” Tiểu nha hoàn nhớ đến lời dặn dò của Phương di nương trong lúc nhất thời liền khó xử, từ chuyện lần trước di nương bị lão gia cảm tức, di nương đã vô cùng tức giận, dặn dò nàng không có phép tiểu thiếu gia đến hậu viện, tiểu thiếu gia muốn ăn đào cứ việc chiều theo ý tiểu thiếu gia, nhưng điều làm nàng khó xử là mùa này không có ai bán đào, chủ tử lại khẳng khái muốn ăn, chỉ sợ trên dưới Đại Ngự ngoại trừ hoàng cung ra thì chỉ sợ chỉ có Thượng thư phủ là đào có kết quả, nhưng cây đào này... nàng không thể động đến!

“Ngươi không nói, ta không nói, nương sẽ không biết!” Tiết Duy nhìn quả đào với chín mọng trên cây với ánh mắt si mê, từ nhỏ đến lớn hẳn là tiểu bá

vương của Thượng thư phủ, hẳn muốn gì tổ mẫu cũng chiều hẳn, phụ thân cùng nương lại hết mực yêu thương, mặc dù nương đã dặn dò hẳn không được đến nơi này nữa bước nhưng Tiết Duy vẫn ngang bướng làm theo ý mình, bởi vì hẳn biết nương sẽ đau lòng hẳn, tổ mẫu cũng sẽ không trách mắng hẳn!

“Nhưng mà...”

Thân là nha hoàn, phải phục tùng mọi mệnh lệnh của chủ tử, tiểu nha hoàn ngăn cản không được Tiết Duy nên đành tìm cách hái đào cho hẳn, trong lòng thầm nghĩ chỉ hái một, hai quả, hẳn là không có vấn đề gì, đang định khom người nhặt một cái cây để hái đào thì một đôi giày xuất hiện trước mắt nàng, đôi giày vải thêu hoa, làn váy lay động theo từng bước chân, tiểu nha hoàn giật mình, vội vàng ngẩng đầu lên, đập vào mắt nàng là gương mặt xinh đẹp lạnh lùng, ánh mắt sâu lắng như chiếc gương phản chiếu lòng người.

“Xuân... Xuân Cầm tỷ...”

“Nô tì ra mắt tiểu thiếu gia.” Xuân Cầm hành lễ với Tiết Duy, bộ dạng không kiêu ngạo không siểm nịnh khiến người khác nhất thời không thể trách cứ.

Tiết Duy không xem Xuân Cầm vào mắt, từ nhỏ đã được cưng chiều cho nên đối với hạ nhân một mực xem thường, quán lấy tiểu nha hoàn đòi hái đào, tiểu nha hoàn một bên sợ hãi nhìn Xuân Cầm, một bên phải dỗ dành Tiết Duy, đây là đào của Tứ tiểu thư, người của Tứ tiểu thư đang tại nơi này, cho nàng mười lá gan nàng cũng không dám thực hiện yêu cầu của Tiết Duy.

Lúc nàng đang lâm vào tình thế khó xử thì một bà tử xuất hiện, thân hình mập mạp, đi đứng chậm chạp, đợi khi nàng ta đến trước mặt họ thì Tiết Duy đã khóc nháo lên, nàng ta nhíu mày không vui nhìn tiểu nha hoàn rồi vội vàng dỗ Tiết Duy, ngay cả một ánh mắt cũng không cho Xuân Cầm mà trực tiếp ôm người rồi đi, người này không ai khác là Lưu ma ma, người mà Tiết lão thái thái để lại bên cạnh chiếu cố cho Tiết Duy.

Không gian nháy mắt khôi phục yên tĩnh, nhìn bóng dáng bọn họ xa dần, Tiết Phong Lan buồn chán bảo Xuân Cầm bế nàng đến bên cạnh gốc đào, mấy năm gần đây nàng sớm đã quên mất bản thân đã từng trồng một cây đào, nhìn cảnh đào vurun cao, quả đào chín mọng, đột nhiên Tiết Phong Lan cũng muốn ăn thử.

“Xuân Cầm, đi tìm một cái cây lại đây.”

Trong khi chờ đợi Xuân Cầm đến, Tiết Phong Lan tựa người vào cành đào, ánh nắng xuyên qua khe lá chiếu xuống chiếc trâm trên tóc nàng, khiến nàng càng trở nên lung linh lạ thường.

“Soạt.” Âm thanh vang lên thu hút sự chú ý của Tiết Phong Lan, nàng nâng mắt lên nhìn, bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc lần nữa đập vào mắt nàng, là Tiết Duy, có lẽ hẳn đã trốn thoát khỏi tay Lưu ma ma mà chạy đến nơi này.

Tiết Duy cũng phát hiện ra nàng ngồi nơi đó, lúc đầu còn có chút e ngại nhưng nhìn đến đôi chân nàng thì ánh mắt đầy khinh thường, đối với vị tỷ tỷ tàn phế này, hẳn vô cùng chán ghét, một phần là do nàng cùng tỷ tỷ nàng cướp đi sự sủng ái của phụ thân, một phần là do mẫu thân nàng chiếm lấy vị trí chính thể, rõ ràng hẳn là nhi tử duy nhất của phụ thân, dựa vào đâu hẳn lại chỉ là thứ tử?!

Tiết Duy bị Phương Lam dạy dỗ sớm đã không phải là tiểu hài tử ngây thơ, hẳn biết hẳn là nhi tử duy nhất của Thượng thư đại nhân, so với bất kì thiếu gia nào trong phủ thì địa vị của hẳn vẫn là lớn nhất, nên hẳn rất thông minh lợi dụng sự duy nhất này, lấy lòng tổ mẫu, khiến phụ thân yêu thích, tuy hẳn chỉ là thứ tử nhưng rất nhanh liền không phải, mẫu thân hẳn đã nói với hẳn như thế!

Nhìn quả đào trên cao, lại nhìn xuống thân hình thấp bé của mình, Tiết Duy bắt đầu nóng nảy, phát hiện Tiết Phong Lan đang ngồi trên một chiếc ghế thì ánh mắt hẳn sáng lên, không chút do dự đẩy ngã Tiết Phong Lan mà cướp lấy chiếc ghế.

Tiết Phong Lan bị té đau, không khỏi nhíu mày, làn váy của nàng bị dơ một mảnh nhưng nàng không quan tâm, ánh mắt nhìn Tiết Duy có vài phần lạnh lùng, chỉ là nàng im lặng không nói gì, so với bộ dạng giận dữ quát mắng thì bộ dạng bình tĩnh của nàng khiến lòng Tiết Duy không khỏi sinh ra sự sợ hãi.

Bất quá chỉ là một đứa tàn phế, nàng ta có thể làm được gì hẳn?

Nghĩ vậy, Tiết Duy cho nàng một ánh mắt đắc ý, bắt đầu trèo lên ghế, nhằm muốn hái quả đào trên cao. Bởi vì là nền đất cho nên dù ghế có bốn chân đi chăng nữa cũng sẽ không trụ vững, huống hồ Tiết Duy lại thấp bé, muốn hái được quả đào trên cao thì hẳn phải vurun người hoặc nhảy lên, mà như thế thì... một chân ghế bị trật đi, chiếc ghế khó lòng giữ vững, lúc này thân hình Tiết Duy bị mất thăng bằng, mà... ánh mắt Tiết Phong Lan vẫn là một mảnh trầm tĩnh.

“A a a a a!!!”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Hãm hại

Từ đường là nơi linh thiêng, nơi đề thờ cúng tổ tiên cùng các vị thần, thường ngày tuy ít người có lui tới nhưng đều được quét tước cẩn thận, hôm nay

không phải dịp lễ gì nhưng trong từ đường, trên dưới Thượng thư phủ đều tập trung về nơi này.

Đây là một căn nhà ba gian, phía trước được trang trí như phòng khách, hai chiếc ghế được đặt vào vị trí chủ vị, gian phòng phía sau là nơi dùng để thờ cúng tổ tiên, nơi này mới thật sự là từ đường, ở bên phải là một gian phòng khác dùng để nghỉ ngơi, Thượng thư phủ nhân thường xuyên đến từ đường để cầu phúc, đôi lúc cũng nghỉ ngơi tại đây.

Chính Ngọ, mặt trời chiếu thẳng xuống mặt đất làm tuyết trên nền đá tan dần, tạo thành một vùng nước, thời tiết bắt đầu thay đổi, khí trời có vẻ đã nóng hơn, khiến tâm trạng con người theo đó mà trở nên nóng nảy, bồn chồn không yên. Lúc này, ngay tại chính đường, mọi người đều an vị trên ghế, ngay cả Phụng Lam bị Thượng thư đại nhân cảm tức một tháng cũng có mặt thì cho thấy nhất định là có chuyện quan trọng.

Nam tả nữ hữu, ngồi ghế chủ vị bên trái là trụ cột của gia đình, người này không ai khác chính là Thượng thư đại nhân, bên phải tất nhiên là vị trí của chủ mẫu, người ngồi chiếc ghế này hẳn là Thượng thư phu nhân, thế nhưng Tiết lão thái thái vẫn còn đó, Thượng thư đại nhân là người lấy chữ hiếu làm đầu nên người ngồi bên phải không ai ngoài Tiết lão thái thái.

Phía dưới, bên trái là thê nữ đại phòng ba người gồm: Thượng thư phu nhân, Tiết Phong Linh, Tiết Phong Lan cùng Nhị phu nhân Lâm thị, bên phải ngoài Phụng Lam ra còn có Vũ di nương, phu thê Tam phòng. Theo lý, khi được gọi đến từ đường từ trên dưới Tiết phủ mọi người đều phải đến, thế nhưng có một số trường hợp như Tiết Thanh Liên, nàng ta tuy là người của đại phòng nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một thứ nữ, tất nhiên là không được phép bước chân vào từ đường nếu không có sự đồng ý của Tiết lão thái thái. Về phần nữ nhi của nhị phòng còn lại, nếu không có việc liên quan đến bọn họ thì không đến cũng không sao.

Từ đường trước giờ vốn yên tĩnh, tựa như mặt hồ không gợn sóng nhưng ở ẩn trong sự yên tĩnh là sóng ngầm mãnh liệt, lúc này tiếng khóc không ngừng truyền đến phá vỡ không khí yên tĩnh vốn có của từ đường, một số người sợ đến mức không dám thở mạnh, tuy không liên quan đến họ nhưng tâm tình vẫn nhین không được mà bất an, gương mặt Thượng thư đại nhân âm trầm không rõ cảm xúc khiến người khác không dám suy đoán, sắc mặt của Tiết lão thái thái thì vô cùng khó coi, những người còn lại là vẻ mặt bình tĩnh, bộ dạng không liên quan.

“Lão gia, người nhất định phải cứu Duy Nhi...” Tiếng khóc từ người Phụng Lam truyền đến khiến sắc mặt mọi người càng thêm nghiêm trọng, thường ngày Phụng Lam vốn là một bộ dáng kiêu ngạo, vậy mà hiện tại lại khóc đến hoa lệ đầm mưa như vậy, khiến người khác nhìn có chút không quen.

Thượng thư đại nhân sắc mặt âm trầm, lúc này ở Lễ bộ làm việc thì hẳn nhận được tin từ mẫu thân, Tiết Duy bị té ngã ở hậu viện, đầu đập vào hòn non bộ, hiện giờ hôn mê chưa rõ, mẫu thân muốn hẳn nhanh chóng trở về. Tiết Duy là nhi tử duy nhất của hắn, tất nhiên đối với đứa con này yêu chiều hết mực, nghe được tin dữ lòng đầy bất an, bàn giao công việc xong liền nhanh chóng về phủ, trong lòng chỉ mong Duy Nhi không xảy ra chuyện gì!

“Thượng thư đại nhân.” Lúc này Diệp thái y từ ngoài bước vào, mọi người trong phòng nhanh chóng hướng mắt về phía Diệp thái y, ngay cả Phụng Lam cũng quên cả khóc, Thượng thư đại nhân còn chưa mở miệng thì Tiết lão thái thái đã kích động cướp lời.

“Diệp thái y... Duy Nhi... Duy Nhi có làm sao không?”

“Lão phu nhân bình tĩnh, tiểu thiếu gia chỉ là đang hôn mê, không có nguy hiểm đến tính mạng...” Tiết Duy bị thương một chút trên dưới Thượng thư phủ liền đứng ngồi không yên, trong khi đó khi nghe tin Tiết Phong Lan bị tàn phế thì mọi người đều là vẻ mặt bình tĩnh, Diệp thái y thật sự không hiểu, là nam hay nữ đều là con cháu trong nhà, cần gì phải phân biệt đối xử như vậy?!

Thập nữ không bằng nhất nam, bất kể gia đình nào cũng đều trọng nam khinh nữ, Diệp thái y tuy chịu ảnh hưởng của phong kiến nhưng trong lòng hắn nhi tử cũng không hẳn quan trọng hơn nữ nhi, hắn chỉ có một nữ nhi, mọi người đều nói hắn tuyệt hậu, không có ai nối dõi tông đường, mẫu thân nhiều lần khuyên can muốn hắn nạp thiếp, Hoàng thượng cũng muốn ban cho hắn nữ nhân nhưng hắn đều từ chối. Tuy thê tử hắn chỉ sinh cho hắn duy nhất một nữ nhi nhưng sống chung mười mấy năm, không có tình cũng có nghĩa, huống hồ, nàng dạy dỗ nữ nhi vô cùng tốt, hắn không còn nhi tử nối dõi tông đường, chỉ cần nữ nhi kế thừa sự nghiệp của hắn, như vậy là đủ rồi.

Nhận thấy ánh mắt của Diệp thái y, Tiết Phong Lan chỉ cười nhạt, thời gian gần đây Diệp thái y thường xuyên đến Tiết phủ xem xét bệnh tình của nàng, cho nàng năng với hắn cũng xem như thân thiết, hôm nay cũng như mọi ngày, thế nhưng Diệp thái y còn chưa đặt chân bước vào Hân Mai Các thì đã bị người của Tiết lão thái thái cho mời, nói là tiểu thiếu gia té ngã, bây giờ hôn mê không rõ, muốn hẳn qua cứu chữa.

“Đa tạ Diệp thái y, phiền ngài nhiều lắm...” Nghe tin cháu trai không sao, trái tim đang treo ngược của Tiết lão thái thái rốt cuộc cũng buông xuống, trong ba người cháu trai, người nàng yêu thương nhất không ai ngoài Tiết Duy, so với Tiết Vũ Văn nghiêm túc cứng ngắt, Tiết Mộ bộ dạng trẻ con thì tất nhiên nàng yêu thích những lời ngon tiếng ngọt của Tiết Duy hơn.

Để thể hiện chút lòng thành, Tiết lão thái thái cho người chuẩn bị một lễ bao, ý đồ muốn đưa cho Diệp thái y, ngày ngày Diệp thái y quan xem xét bệnh tình cho Tiết Phong Lan, một chút bạc năng cũng không dám móc ra, vậy mà hiện tại vì Tiết Duy, lễ bao lớn như vậy mà cũng không tiếc giao ra, mọi người hai mặt nhìn nhau, ngầm hiểu ý tứ của Tiết lão thái thái.

“Đa tạ lão phu nhân có lòng, thần không dám nhận.” Hắn hôm nay cứu Tiết Duy vì một phần là hành y cứu người, phần còn lại là vì nể mặt Tiết Phong Lan, hiện tại Tiết lão thái thái lại đưa ra lễ bao, ân tình bên trong hắn làm sao không nhìn ra?!

Tướng Diệp thái y là giả vờ, Tiết lão thái thái ra hiệu cho Huỳnh ma ma nhét lễ bao vào tay Diệp thái y, dù sao làm người ai lại chê tiền bao giờ, Diệp thái y là thái y nổi tiếng, có hắn giúp đỡ Duy Nhi của nàng sẽ sớm bình phục, trong lòng Tiết lão thái thái chỉ một mực nghĩ đến Tiết Duy, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện, Tiết Phong Lan mới thật sự là trách nhiệm của hắn!

“Diệp thái y đừng khách sáo, chút lòng thành mà thôi, mong Diệp thái y thường xuyên đến chăm sóc cho Duy Nhi...”

Diệp thái y trầm mặc, mục đích của hắn đến nơi này là nhận lệnh của Thái hậu chữa bệnh cho Tiết Phong Lan, không phải chân sai vặt của Tiết lão thái thái, hắn giúp Tiết Duy tai qua nạn khỏi thì đã thực hiện trách nhiệm cứu người của hắn, vậy mà Tiết lão thái thái được nước làm tôi.

Thượng thư đại nhũ mầy, vội vàng mở miệng nói đỡ, ngăn cản hành động của Tiết lão thái thái: “Không biết không có tội, Diệp thái y đừng trách, đa tạ người đã cứu nhi tử...”

Tiết lão thái thái có chút xấu hổ nhưng nhiều hơn là tức giận, trong lòng thầm mắng Diệp thái y không biết thức thời, nàng cho hắn bạc muốn hắn đến chăm sóc Duy Nhi thì thế nào, bất kể ai trên đời này đều tham vinh hoa phú quý, vậy mà hắn còn làm bộ dạng thanh cao cái gì?!

“Rừng càng già càng cay” câu nói này không thể nào dùng được trên người Tiết lão thái thái, rõ ràng Diệp thái y vì nể mặt nàng mới qua cứu chữa cho Tiết Duy, vậy mà Tiết lão thái thái lại nghĩ chỉ cần nàng ta mở lời Diệp thái y liền phục tùng nghe theo sao? Nàng ta nghĩ mình là ai? Diệp thái y ở Thái y viện có danh vọng khá cao, hẳn làm người trước giờ chính trực, ngay cả Hoàng thượng cũng nể mặt vài phần, may mắn Diệp thái y không phải người tâm cao khí ngạo, nếu không hôm nay Tiết lão thái thái cũng sẽ rước họa vào thân không ít!

Nói lời khách sáo rồi tiến bước chân Diệp thái y đi, không khí chính đường lại khôi phục như ban đầu, Tiết Duy tai qua nạn khỏi, ít nhiều người cũng đã thờ phào nhẹ nhõm, dù họ không có quan hệ gì với Tiết Duy nhưng nếu Tiết Duy xảy ra chuyện thì người gặp tai họa không ai khác chính là bọn họ.

“Rốt cuộc chuyện này là thế nào?!” Thượng thư đại nhân cực kỳ tức giận, Tiết Duy thường ngày nghịch ngợm hắn vẫn là biết, nhưng hôm nay lại té ngã đến mức hôn mê, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, hậu viện phía sau hoang vắng ít người qua lại, vô duyên vô cớ Duy Nhi lại chạy ra đó làm gì, lại khiến bản thân bị thương nặng như vậy?!

Phương Lam dung nước mắt để rửa mặt, nghe tin nhi tử không có gì thì tâm trạng cũng thả lỏng đi nhiều, hiện tại nghe Thượng thư đại nhân hỏi chuyện thì nước mắt nhịn không được rơi xuống, nha hoàn bên cạnh vội vàng lau nước mắt thay nàng.

“Lão gia... Duy Nhi gặp chuyện trong đó nhất định có ẩn tình, người phải đòi lại công bằng cho Duy Nhi!” Trong lòng Phương Lam một mực tin tưởng nhi tử của nàng là bị người khác hãm hại, nếu không đang yên đang lành sao Duy Nhi lại té ngã, ánh mắt nàng rơi vào người Thượng thư phu nhân, trong phủ này người chứng mắt mẩu tử nàng chỉ có Lý Nguyệt Chi, nàng ta hận nàng sinh được nhi tử nên mới sinh lòng thù hận, ý đồ muốn loại bỏ Duy Nhi để mẩu tử các nàng có được tình yêu thương của Thượng thư đại nhân, nữ nhân khi ghen tỵ quả thật là đáng sợ!

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tuy Phương Lam không nói rõ nhưng hàm ý trong câu nói của nàng ta người thông minh đều có thể nghe ra, Tiết Duy là nhi tử duy nhất của Thượng thư đại nhân, là cháu trai mà Tiết lão thái yêu thương nhất, cũng chính là người Thượng thư phu nhân chứng mắt nhất, dù sao nếu không phải năm đó nàng xảy thai thì Phương Lam sẽ không có cơ hội bước chân vào phủ, càng không cơ hội một bước lên trời như ngày hôm nay, thế nên nếu Tiết Duy gặp nguy hiểm người đầu tiên khả nghi chính là Thượng thư phu nhân, dù sao đây cũng là chuyện riêng của đại phòng, nhị phòng còn lại cũng không tiện xen vào.

“Quý Nhi, Phương Lam nói đúng, con nhất định phải lấy lại công bằng cho Duy Nhi...” Tiết lão thái thái bên cạnh xúc động không thôi, chỉ cần nghĩ đến cháu trai bị người khác hãm hại thành như vậy nàng liền nhịn không được mà đau lòng.

Thượng thư đại nhân lòng đầy tâm sự, nhìn thê tử về mặt bình tĩnh, lại nhìn mẫu thân bộ dạng đau lòng, hắn muốn lấy lại công bằng cho nhi tử nhưng cũng không muốn vu oan cho thê tử, kết tóc mưới mấy năm, tính tình thê tử thế nào sao hắn lại không rõ, nàng vì hắn phải chịu không biết bao nhiêu ủy khuất, sao có thể vì thù hận mà hãm hại Duy Nhi?!

“Lão gia... Lưu ma ma đang ở bên ngoài, bảo là có chuyện quan trọng cần nói...”

Lưu ma ma chẳng phải đang ở bên cạnh chăm sóc Tiết Duy sao? Không có việc gì sao lại đến đây?!

Nghĩ rằng cháu trai gặp nguy hiểm, Tiết lão thái thái liền cho gọi Lưu ma ma vào, Lưu ma ma là người nàng phái đến bên cạnh chăm sóc cho Tiết Duy, hiện tại Tiết Duy hôn mê chưa tỉnh, nhiệm vụ của nàng ta là phải ở bên cạnh trông nom Tiết Duy, vậy mà lại đến từ đường, nhất định là Tiết Duy xảy ra chuyện!

Lưu ma ma vừa bước chân vào, ánh mắt mọi người liền đổ dồn về phía nàng ta, còn chưa kịp để Tiết lão thái thái mở miệng hỏi chuyện thì nàng ta đã quỳ xuống khiến không ít người kinh ngạc.

“Lưu ma ma, người...”

“Lão gia tha tội, lão phu nhân tha tội, tiểu thiếu gia bị thương một phần cũng là do lỗi của nô tỳ...”

“Rầm!”

“Người nói cái gì?!”

Hai tiếng động vang lên đồng thời cùng một lúc khiến Lưu ma ma đang quỳ không tránh khỏi sợ hãi, nhưng nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, nàng liền không chút do dự dập đầu, nước mắt không ngừng rơi.

“Là lỗi của nô tỳ, là do nô tỳ không chăm sóc thiếu gia cẩn thận nên mới để thiếu gia bị thương, là lỗi của nô tỳ khi chứng kiến Tứ tiểu thư làm thiếu gia bị thương mà không nói, xin lão gia tha tội, lão phu nhân tha tội...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Vu oan

Lưu ma ma vừa dứt lời, ánh mắt mọi người lập tức rơi vào người Tiết Phong Lan. Ân oán giữa Thượng thư phu nhân cùng Phương Lam, người người trên dưới Tiết phủ đều rõ ràng, năm đó Thượng thư phu nhân hoài thai Tam thiếu gia, Phương Lam đã vào phủ làm nha hoàn, sau khi Thượng thư phu nhân bất cẩn sảy thai, Tiết lão thái thái thuận nước đẩy thuyền, đưa Phương Lam lên làm di nương, nhờ vậy nàng ta mới được một bước lên trời. Bất quá ẩn tình trong đó, mọi người hiểu rõ nhưng không dám nói, chỉ sợ sự kiện sảy thai của Thượng thư phu nhân ít nhiều cũng sẽ liên quan đến nàng ta, nhưng nhân chứng, vật chứng không có, hơn nữa chuyện này cũng không phải chuyện tốt đẹp gì nên được Thượng thư đại nhân tận lực ép xuống, chuyện này tuy đã rơi vào lãng quên nhưng có một số người vẫn nhìn không được mà nhắc đến.

Hiện tại Tiết Duy bị thương, người bị nghi ngờ lớn nhất không ai khác ngoài Thượng thư phu nhân, dù sao Tiết Phong Lan cũng chỉ là một nha đầu, có một số chuyện nàng vẫn chưa hiểu rõ, nên có thể dễ dàng bị người khác lợi dụng, đây là suy nghĩ của một ít số người ở nơi này.

Nhị phu nhân Lâm thị cùng Thượng thư phu nhân giao tình khá tốt, đối với tính tình của Thượng thư phu nhân Lâm thị cũng tương đối hiểu rõ, nữ tử xuất thân cao quý như nàng ta, khinh thường nhất là việc tranh giành tình cảm, huống hồ là tranh giành tình cảm với hạng nữ lưu xuất thân thấp hèn như Phương Lam, bất quá không thể không nói, tuy Thượng thư đại nhân không phải thật sự yêu thương Phương Lam nhưng đối xử với Tiết Duy vô cùng tốt, mà Thượng thư phu nhân lại không có nhi tử, nếu là nàng nàng cũng sẽ nhìn không được mà sinh lòng đố kỵ. Tuy trong lòng suy nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt vẫn không nói thêm gì, dù sao đây là chuyện của đại phòng, dù nàng muốn xen vào cũng không thể.

Tam phòng bên này bộ dạng thần nhiên, trước giờ bọn họ vẫn không xen vào chuyện trong phủ, giao tình với các viện khác cũng không sâu, cho nên đối với vấn đề riêng tư của đại phòng, họ vẫn duy trì lập trường của bản thân, chuyện này cũng không liên quan đến bọn họ, ngày hôm nay bọn họ đến đây đơn giản là làm theo lệnh Tiết lão thái thái.

Tam phu nhân thâm cảm thấy may mắn cho bản thân vì Tam lão gia chỉ có một mình nàng là thê, tuy nàng không được lòng mẹ chồng nhưng trong lòng trượng phu vẫn có nàng, so với Thượng thư phu nhân phải chịu cảnh hắt hủi trượng phu với người khác, nàng vẫn còn tốt lắm.

Phương Lam căm hận nhìn Tiết Phong Lan, rồi nhanh chóng chuyển sang người Thượng thư phu nhân, chỉ cần nghĩ đến nhi tử của nàng bị thương là do âm mưu của mẫu tử Lý Nguyệt Chi, nàng liền nhìn không được mà sinh ra oán hận. Nàng ta xuất thân cao quý, lúc nào cũng là bộ dạng kiêu ngạo khiến nàng cảm thấy chán ghét, vì vậy nàng tương kế tựu kế, âm mưu chiếm đoạt trượng phu của nàng ta, một phần muốn Lý Nguyệt Chi phải chịu nhục nhã, một phần vì muốn bản thân có nơi nương tựa.

Tiết Duy đối với nàng là tâm can bảo bối, nàng có thể chấp nhận sự trả thù của Lý Nguyệt Chi nhưng với điều kiện nàng ta không được đụng đến nhi tử của nàng!

Đã là người thì sẽ có một lúc phải ích kỷ, thân là người mẹ tất nhiên con của mình là quan trọng nhất, Phương Lam lo lắng cho an nguy của nhi tử nàng ta không sai, nhưng vì lợi ích của bản thân mà khiến người khác mất đi đứa con, Thượng thư phu nhân một câu oán hận còn chưa nói, vậy mà hiện tại sự việc chưa rõ đã định tội trạng lên đầu nàng.

Tiết lão thái thái sớm đã không vừa mắt mẫu tử Tiết Phong Lan, hiện tại biết được cháu trai bảo bối bị Tiết Phong Lan làm bị thương thì tức giận không thôi, nàng không chút nghi ngờ mà tin tưởng lời nói của Lưu ma ma, dù sao nàng ta cũng là người của nàng, cho nàng ta mười lạng, nàng ta cũng không dám nói dối trước mặt nàng.

Thượng thư đại nhân vẫn trầm mặc như cũ, không ai biết hắn đang nghĩ gì, một lát sau hắn mới mở miệng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng này.

“Lan Nhi, lời Lưu ma ma nói là thật sao?”

“Lan Nhi nói không làm, phụ thân tin sao?” Tiết Phong Lan lúc này mới ngẩn đầu, để lộ gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nàng không trả lời câu hỏi của Thượng thư đại nhân mà chỉ mở miệng hỏi lại.

“Lưu ma ma cũng đã mở miệng nói là người làm, người còn muốn ngụy biện?” Tiết lão thái thái không định tội Tiết Phong Lan mà lại mở miệng hỏi nàng ta có làm hay không thì trong lòng cực kỳ không thoải mái.

“Tổ mẫu, lời Lưu ma ma nói thì đáng tin tưởng, còn con thì không sao?”

Sắc mặt Tiết lão thái thái đanh lại, còn chưa kịp mở miệng thì Thượng thư phu nhân đã lên tiếng nói giúp nữ nhi.

“Lão gia, chuyện này nhất định có ẩn tình, Lan Nhi từ trước nay đều ngoan ngoãn, sao có thể vô duyên vô cớ mà làm bị thương người khác được?”

Thượng thư phu nhân làm như không thấy ánh mắt hận thù của Phương Lam, tuy nàng không thích Tiết Duy nhưng dù sao hắn vẫn là huyết mạch của trượng phu, nàng tất nhiên sẽ không gây nguy hại đến hắn, về phần hai nữ nhi của nàng, Linh Nhi thông minh hiểu chuyện, vốn được lòng Tiết lão thái thái nên không có lí do gì gây khó dễ với Tiết Duy, còn Lan Nhi tuy không được sủng ái nhưng tính tình ngây thơ đơn thuần, tâm tư không chứa tạp chất, đối với Tiết Duy không xa không gần, chẳng có lí do gì khiến nữ nhi của nàng làm ra chuyện này!

Tiết phủ yên bình không được mấy ngày liền tiếp tục nổi sóng, mà mọi chuyện đều bắt đầu từ Tiết Phong Lan, có vẻ như không cần nàng ta ra tay thì Tiết Phong Lan cũng không thể yên ổn sống qua ngày được.

Lời nói của Thượng thư phu nhân ý vị thâm trường, mọi người đều hiểu rõ, nhưng có một số người, trong lòng rõ ràng nhưng ngoài mặt lại vẻ như không biết, cố tình hiểu sai ý của Thượng thư phu nhân, điển hình là Tiết lão thái thái.

“Nhân chứng cũng đã có, người nói bà già này vu oan cho nữ nhi của người sao?”

Thượng thư phu nhân nhủ mảy, nàng chỉ muốn trượng phu làm rõ chuyện này, lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, nàng tất nhiên không muốn nữ nhi oan uổng, nhưng cũng không muốn khó xử trượng phu.

“Tổ mẫu, Lưu ma ma làm sao có thể là nhân chứng? Khi đó tại hậu viện, đâu chỉ có một mình nàng ta?!”

Lời vừa nói ra sắc mặt không ít người liền thay đổi, Thượng thư đại nhân không tránh khỏi nhíu mày, Tiết lão thái thái tất nhiên không tin tưởng lời Tiết Phong Lan, trong lòng nàng nghĩ là Tiết Phong Lan vì muốn trốn tội mới nói những lời như vậy.

“Người có ý gì?”

“Khi Tiết Duy té ngã, nơi đó không chỉ con, Lưu ma ma mà còn có cả Xuân Cầm cùng tiểu nha hoàn bên người Tiết Duy!”

Thượng thư phu nhân không muốn nữ nhi bị oan nên một bên khuyên can Thượng thư đại nhân, bên này Tiết lão thái thái cùng Phương Lam khóc nháo nói phải đòi lại công bằng cho Tiết Duy, Thượng thư đại nhân ở giữa vừa khó xử lại vừa nhức đầu không thôi.

“Đủ rồi! Cho người gọi Xuân Cầm cùng nha hoàn hầu hạ tiểu thiếu gia vào đây.”

Biết Thượng thư đại nhân tức giận, mọi người thức thời đều đồng loạt im lặng, Xuân Cầm cùng tiểu nha hoàn được đưa vào, không giống Xuân Cầm bình tĩnh hành lễ, tiểu nha hoàn một bên đứng ngồi không yên, trong lòng nhịn không được sợ hãi.

“Người là nha hoàn hầu hạ Duy Nhi? Tên gọi là gì?” Thượng thư đại nhân nhìn tiểu nha hoàn có vài phần quen mắt, mặc dù hần thường xuyên đến Vân Vụ Hiên chơi cùng Tiết Duy nhưng đối với người bên cạnh cũng không mấy quen thuộc.

“Vâng... nô tỳ là nha hoàn hầu hạ tiểu thiếu gia, nô tỳ gọi Tiểu Ngọc...”

“Khi tiểu thiếu gia bị té ngã, người có bên cạnh không?”

“Nô tỳ... nô tỳ...” Tiểu Ngọc cắn môi, gương mặt lộ vẻ sợ hãi.

Đối với thái độ của Tiểu Ngọc, Thượng thư đại nhân không vui nhíu mày, thanh âm không khỏi cao hơn vài phần: “Có hay không?” kèm theo đó thanh âm đồ vờ của chung trà.

Nhìn chung trà lẫn lóc dưới chân nàng, Tiểu Ngọc bị dọa sợ, vội vàng trả lời:

“Dạ có...”

“Còn không mau kể rõ đầu đuôi mọi chuyện?” Tiết lão thái thái nhìn bộ dạng ngây ngốc của Tiểu Ngọc thì không khỏi cảm thấy khó chịu, Phương Lam tìm đâu ra một nha đầu vừa ngốc nghếch vừa chậm chạp như thế để hầu hạ Duy Nhi, trong phủ hết người rồi sao?

Tiểu Ngọc vội vàng kể lại mọi chuyện, một canh giờ trước nàng cũng hầu hạ tiểu thiếu gia như mọi ngày, hôm nay tiểu thiếu gia một mực đòi đi dạo hậu viện, mặc dù Phương di nương không cho phép nhưng dù nàng nói thế nào tiểu thiếu gia vẫn không nghe, nghĩ rằng tiểu thiếu gia đơn giản là muốn tản bộ nên nàng đã theo tiểu thiếu gia đến hậu viện.

Đến đó nàng liền biết mục đích của tiểu thiếu gia vốn không đơn giản là muốn tản bộ, đang lúc nàng định hái đào theo lời tiểu thiếu gia thì Xuân Cầm xuất hiện, chủ nhân của cây đào đã xuất hiện, cho nàng mười lá gan nàng cũng không dám trước mặt Xuân Cầm hái đào, đúng lúc đó Lưu ma ma xuất hiện, đưa tiểu thiếu gia trở về.

Nói đến đây, nàng ngập ngừng nhìn Lưu ma ma, nhận thấy sự cảnh cáo trong ánh mắt Lưu ma ma liền nhanh chóng dời mắt.

“Sau đó thế nào?”

“Sau đó... sau đó tiểu thiếu gia đòi ăn bánh quế hoa, đích thân Lưu ma ma phải xuống bếp, tiểu thiếu gia lại đuổi nô tỳ đi mua kẹo đường, nô tỳ nhớ trong nhà bếp của Vân Vụ Hiên vẫn còn kẹo đường nên đã nhanh chóng mang về... nhưng... tiểu thiếu gia lại không thấy!”

“Sau khi tìm kiếm một lượt vẫn không thấy bóng dáng tiểu thiếu gia, nô tỳ liền trở lại hậu viện, đến vườn mai nô tỳ liền nghe thấy tiếng hét của tiểu thiếu gia, khi đó nô tỳ thấy Xuân Cầm tỳ từ bên ngoài trở về... khi đó nô tỳ nhìn thấy...” Về sau Tiểu Ngọc không dám mở miệng nói tiếp, chỉ sợ lão gia trách nàng không hầu hạ tốt tiểu thiếu gia, sẽ đuổi nàng rời khỏi phủ.

“Người nhìn thấy gì?”

Tiểu Ngọc càng ngấp ngừng càng khiến cho một số người thêm nghi ngờ ẩn đằng sau sự việc Tiết Duy té ngã, là do một tay Tiết Phong Lan làm ra.

“Nô tỳ nhìn thấy... tiểu thiếu gia từ trên ghế té xuống, bên cạnh... là Tứ tiểu thư...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tiết Liên Kiêu

“Ngươi còn gì để nói?!” Ánh mắt Tiết lão thái thái sắc bén đến kinh người, trong lòng sớm đã nhận định Tiết Phong Lan là kẻ khiến cháu trai bảo bối của nàng bị thương, nhưng nàng ta lại một mực phủ nhận, hiện tại không chỉ có một nhân chứng là Lưu ma ma, mà còn có nha hoàn Tiểu Ngọc, mặc dù Xuân Cầm cũng ở nơi đó nhưng lòng nàng không mấy tin tưởng.

Xuân Cầm từng là người của Lão phu nhân trước kia, nàng thân phận chỉ là thiếp thất, nếu không phải sinh ra ba nhi tử mà lão phu nhân chỉ có một nữ nhi thì nàng sớm đã không được địa vị như ngày hôm nay, Xuân Cầm trung thành khiến nàng chán ghét, nàng sớm đã không vừa mắt, chuyển đến Lý Nguyệt Chi thì thôi đi, hiện tại lại đến nha đầu Tiết Phong Lan. Xuân Cầm là người của Tiết Phong Lan, tất nhiên không muốn Tiết Phong Lan chịu thiệt, nàng tất nhiên sẽ không tin tưởng lời nàng ta.

Tiết Phong Lan tựa tiểu phi tiểu: “Lan Nhi ở bên cạnh thì tỏ mẫu liên khẳng định là Lan Nhi làm sao?”

Nàng vẫn duy trì lộ bộ dạng bình thân khiến người khác nhìn không thấu.

“Duy Nhi không làm gì đắc tội ngươi, sao ngươi lại có thể nhẫn tâm hại hắn bị thương như vậy? Hắn là đệ đệ ngươi a!” Phương Lam bên cạnh sớm đã không kìm chế được, nếu không phải có Thượng thư đại nhân tại thì nàng sớm đã tiến lên cho Tiết Phong Lan một bạt tay.

Thượng thư phu nhân không tiếng động nhíu mày, đệ đệ? Tiết Phong Lan hai tỷ muội là do nàng mang nặng đẻ đau bất chấp nguy hiểm mà sinh ra, trong người mang dòng máu của nàng, nhưng Tiết Duy thì sao? Hắn không những không phải do nàng sinh ra mà còn là nhi tử của phu quân với nữ nhân khác, nàng chấp nhận thân phận hắn thì thôi đi, hiện tại còn muốn nữ nhi của nàng nhận hắn làm đệ đệ ư?

Tiết Duy bất quá cũng chỉ là dã chủng, nữ nhi của nàng còn không thể so sánh, làm sao có thể so sánh với nhi tử của nàng? Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng tối đi vài phần, phu quân yêu thương thì đã sao, đến cuối cùng nàng cũng bị mẹ chồng khinh thường vì không thể sinh nhi tử cho trượng phu.

Tiết Phong Lan mặt không biểu cảm, nàng tuy không chán ghét Tiết Duy nhưng cũng không có ý định nhận thân thích, dù sao kiếp này không có ai đáng để nàng tin tưởng.

Thấy Tiết Phong Lan yên lặng khờn nói, Phương Lam nước mắt như mưa khiến Thượng thư đại nhân phiền lòng không thôi.

Lúc này Xuân cầm đang quỳ vốn yên tĩnh này giờ đột nhiên mở miệng: “Lão gia, lão phu nhân, chuyện này không liên quan đến tiểu thư.”

Nàng thừa nhận lời Tiểu Ngọc nói không sai, nhưng sự thật ẩn đằng sau đó thì không ai có thể biết được. Khi đó nàng cùng Tiểu Ngọc đến đã nghe thấy tiếng hét, còn không biết xảy ra chuyện gì thì Tiết Duy lại ngã xuống, bên cạnh là Tiết Phong Lan gương mặt không chút cảm, tựa như không có chuyện gì xảy ra.

Tuy sừng sốt nhưng Xuân Cầm nhanh chóng lấy lại tinh thần, nàng vội vàng hướng về phía hai người, Tiểu Ngọc lúc này mới giật mình choàng tỉnh, vội vàng đuổi theo sau, trong lòng chỉ mong tiểu thiếu gia có thể bình an vô sự, nếu không người chết sẽ là nàng!

Thân là nha hoàn, Xuân Cầm rất thông minh khi mở miệng không phải là hỏi mọi chuyện thế nào mà là quan tâm hỏi: “Tiểu thư có sao không?”, nàng đi đến đỡ Tiết Phong Lan, phát hiện một góc áo bị bùn đất làm bẩn thì không khỏi nhíu mày, trong lòng dường như đã hiểu rõ mọi chuyện. Trước lúc nàng rời khỏi đây nàng đã lấy ghế cho tiểu thư ngồi trên đó, khi quay lại Tiết Duy thì trên ghế té ngã, tiểu thư lại té ngồi trên đất, Xuân Cầm là người thông minh, sao lại không hiểu chuyện gì đang xảy ra?

Lúc nàng muốn đưa tiểu thư rời đi thì Lưu ma ma xuất hiện, nhìn đến Tiết Duy bị thương nàng ta cũng sợ hãi vô cùng, sau lại thấy nàng cùng tiểu thư đứng đó thì hai người họ lập tức rời đi, nhìn về mặt của Lưu ma ma nàng liền nghĩ rằng ta không phải loại người tốt đẹp gì, dù sao đó cũng là người Tiết lão thái thái phái đến bảo vệ Tiết Duy. Quả nhiên, còn chưa bao lâu Tiết lão thái thái đã triệu tập mọi người đến từ đường, ngay cả Thượng thư đại nhân cũng trở về, nàng tuy không được vào trong nhưng tình hình trong đó nàng cũng hiểu rõ đôi chút, lúc nàng được phép vào thì nàng liền hiểu rõ, các nàng không gây sự với người khác thì bọn họ một vẫn không chịu buông tha.

“Ngươi thân là nha hoàn của nàng, nói tốt cho nàng là hiển nhiên, lời của ngươi không đáng để tin tưởng.”

Tiết Phong Lan cảm thấy rất buồn cười, Xuân Cầm là nha hoàn của nàng, lời nói không đáng tin tưởng, Tiểu Ngọc cùng Lưu ma ma chẳng phải cũng là người của Tiết Duy đó sao? Lời của bọn họ sao có thể đáng tin hơn Xuân Cầm chứ, nếu đổi lại hôm nay người bị thương là nàng thì liệu bọn họ có tin tưởng lời Xuân Cầm không, hay cố viện lý do giúp Tiết Duy thoát tội?! Tiết Phong Lan thầm cảm thấy may mắn vì người nằm trên chiếc giường đó không

phải là nàng, so với việc nằm trên chiếc giường không rõ sống chết, nàng thà ngồi đây làm kẻ xấu còn tốt hơn.

“Xuân Cầm không chỉ là người của Lan Nhi, mà còn là người của con, mẫu thân nói như vậy chẳng khác nào không tin tưởng lời của con?” Thượng thư phu nhân lúc này đột nhiên mở miệng, hiện tại mọi nhân chứng đều chứng minh Lan Nhi là người có tội, nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy, Lan Nhi có tội thì cùng lắm chỉ bị phạt chép tam tự kinh, hay cấm túc một tháng, thế nhưng chuyện này lại ảnh hưởng đến nàng, người có tâm sẽ nghĩ rằng là do nàng lợi dụng nữ nhi khiến nhi tử của thượng thư bị bị thương, đồn ra ngoài, không chỉ nàng bị tổn hại mà nhà mẹ đẻ của nàng cũng không tránh khỏi gièm pha!

Lý Nguyệt Chi nàng xuất thân cao quý, từ trước đến nay vốn không thích tranh giành tình cảm với nữ nhân khác, trước khi lấy nàng, Thượng thư đại nhân cũng đã hứa chỉ có một mình nàng làm thê, nhưng sau khi lấy nàng, hẳn lại ghét bỏ nàng không sinh được nhi tử cho hắn, dù miệng hắn nói không yêu thương Phuong Lam nhưng lòng hắn vẫn có Tiết Duy, hiện tại hẳn lại im lặng ngồi đó, nhìn nữ nhi của mình bị mẫu thân mình dôn vào đường cùng, chỉ vì muốn lấy lại công bằng cho nhi tử của hắn!

Tiết lão thái thái bỗng nhủ mày, nghi ngờ nhìn Thượng thư phu nhân, mọi ngày chỉ cần nàng mở miệng thì nàng ta còn không dám trả lời, vậy mà hiện tại động đến nữ nhi của nàng ta thì liền lộ ra bộ dạng gà mẹ bảo vệ gà con?!

“Phu nhân, mẫu thân không ý như vậy, mẫu thân cũng chỉ là quá lo lắng cho Duy Nhi mà thôi.”

Thấy không khí giương cung bạt kiếm của hai người thì Thượng thư đại nhân vội vàng mở miệng giảng hòa. Một người là mẫu thân sinh ra có ơn dưỡng dục hắn, một người là nương tử kết tóc se duyên cùng hắn đi đến răng long đầu bạc, quan hệ giữa các nàng không tốt tất nhiên hắn biết, nhưng hắn có thể làm gì được? Chỉ mong hai bên có thể nhường nhịn nhau đôi chút.

“Đánh chó cũng phải nể mặt chủ, nhân cách Xuân Cầm thế nào trên dưới Tiết phủ mọi người đều biết, nếu Xuân Cầm đã nói không liên quan đến Lan Nhi thì mọi chuyện sẽ không liên quan đến Lan Nhi, chàng thân là phụ thân con bé, nhất định phải trả lại sự trong sạch cho nữ nhi.” Thượng thư phu nhân liếc mắt nhìn gương mặt đầm nước mắt của Phuong Lam thì trong lòng cười lạnh, nhi tử nàng ta là báu vật vậy nữ nhi của nàng thì sao? Nàng chỉ có duy nhất hai nữ nhi này, một trong hai có mệnh hệ gì nàng liền không thể sống nổi, Lan Nhi đã bị tàn phế đôi chân, cuộc sống sau này tất nhiên không được tốt như xưa, nhưng một ngày còn có Lý Nguyệt Chi nàng tại thì nàng liền không để nữ nhi phải chịu ủy khuất.

Thượng thư đại nhân đau lòng thê tử, hẳn nợ nàng quá nhiều, hiện tại suýt nữa khiến nữ nhi của bọn họ bị oan...

“Lan Nhi, con có gì để nói không?”

Thấy Thượng thư đại nhân cho Tiết Phong Lan cơ hội, Phuong Lam không khỏi cảm tức nhìn về phía Lý Nguyệt Chi, oán hận trong lòng càng lớn.

Nhị phòng còn lại một bên im lặng ngồi xem đại phòng đấu đá tranh giành, từ thế hệ trước đến thế hệ sau, Nhị lão gia mất sớm, nhị phòng chẳng có việc gì để tranh giành, huống hồ Nhị phu nhân Lâm thị còn có một nhi tử làm việc ở Hình bộ, cho dù Vũ di nương có Tiết lão thái thái chống lưng cũng không dám ra oai trước mặt Nhị phu nhân. Tam phòng ngược lại yên bình nhất trong các phòng, tam lão gia chỉ có một thê, Tam phu nhân thanh thản sống qua ngày, một nữ một tử sống hòa thuận nào giống đại phòng, sóng gió cứ hết lần này đến lần khác lần lượt kéo đến?!

“Phụ thân, nữ nhi còn có một nhân chứng khác, một nhân chứng... có sức tin cậy rất lớn.” Ánh mắt Tiết Phong Lan đầy thâm ý nhìn về phía Tam phu nhân Dung thị.

Lúc này, tại hậu hoa viên.

Nữ tử một thân váy trắng, tinh khiết không tì vết, đôi tay nàng trắng nõn đưa ra, hái một cành hoa hồng bỏ vào giỏ, gương mặt nàng xinh đẹp mang theo lạnh lùng, đôi mắt trong suốt như đáy hồ, chiếu ngược hình ảnh đóa hoa hồng đang nở, trong lúc bất cẩn tay nàng bị gai của hoa xẹt qua, khiến làn da bị đỏ một mảnh, may mắn là chưa chảy máu, nếu không đóa hoa trắng đã bị nhiễm bẩn.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Nha hoàn bên cạnh phát hiện vội vàng cầm lấy tay nàng, vẻ mặt lo lắng.

Bạch y nữ tử lắc đầu tỏ vẻ bản thân không sao, trong lòng nàng không ngừng suy nghĩ chuyện này, nàng tuy không với tư ty nhưng trong lòng nàng mọi người đều là người trong nhà, phụ mẫu không cho nàng quản chuyện thị phi trong phủ nhưng thấy người khác bị oan chẳng lẽ nàng lại đứng nhìn, trong khi đó bản thân nàng cũng là một trong những nhân chứng sao?!

Tiết lão thái thái triệu tập mọi người đến từ đường chưa đến một canh giờ thì trên dưới Tiết phủ đều đồn rằng Tư tiểu thư khiến tiểu thiếu gia bị thương, chỉ sợ chưa đến một ngày khắp kinh thành đều biết, khi đó thanh danh Tiết Phong Lan không chỉ đơn giản là bị phá hỏng mà chỉ sợ...

Nàng thật sự không dám nghĩ đến.

Lòng nàng bối rối trăm bề, khi Tiết Duy bị thương nàng cũng có mặt, chỉ là không ai phát hiện, nàng thấy rất rõ Tiết Duy đẩy tư ty xuống đất, sau đó là hắn tự ngã bị thương, nhưng trong mắt người khác đôi lại là tư ty khiến Tiết Duy bị thương.

Dù biết tư ty oan uổng nhưng nàng lại không thể ra mặt, một phần là do nàng sợ hãi, một phần là do phụ mẫu không cho phép nàng xen vào chuyện trong phủ, bọn họ chỉ là tam phòng, chuyện của đại phòng không nên can thiệp quá sâu.

Thế nhưng nếu chỉ vì sự ích kỷ của nàng mà khiến người khác để lại tiếng oan, huống hồ người đó còn là đường tử của nàng, đại bá đối với tam phòng bọn họ cũng tốt, chưa hề bạt đãi...

Trong lúc nàng đang phân vân thì một đám người đột nhiên xuất hiện, dẫn đầu là nữ tử gương mặt lạnh lùng, không ai khác ngoài Xuân Cầm, nàng ta đi đến trước mặt nàng cung kính hành lễ, hoàn toàn khác với nha hoàn trong phủ không để nàng vào mắt, trong lòng nàng bất an ngày càng lớn.

“Ngũ tiểu thư, Đại lão gia cho mời.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Tàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.